COLECȚIA

Iubiri de poveste

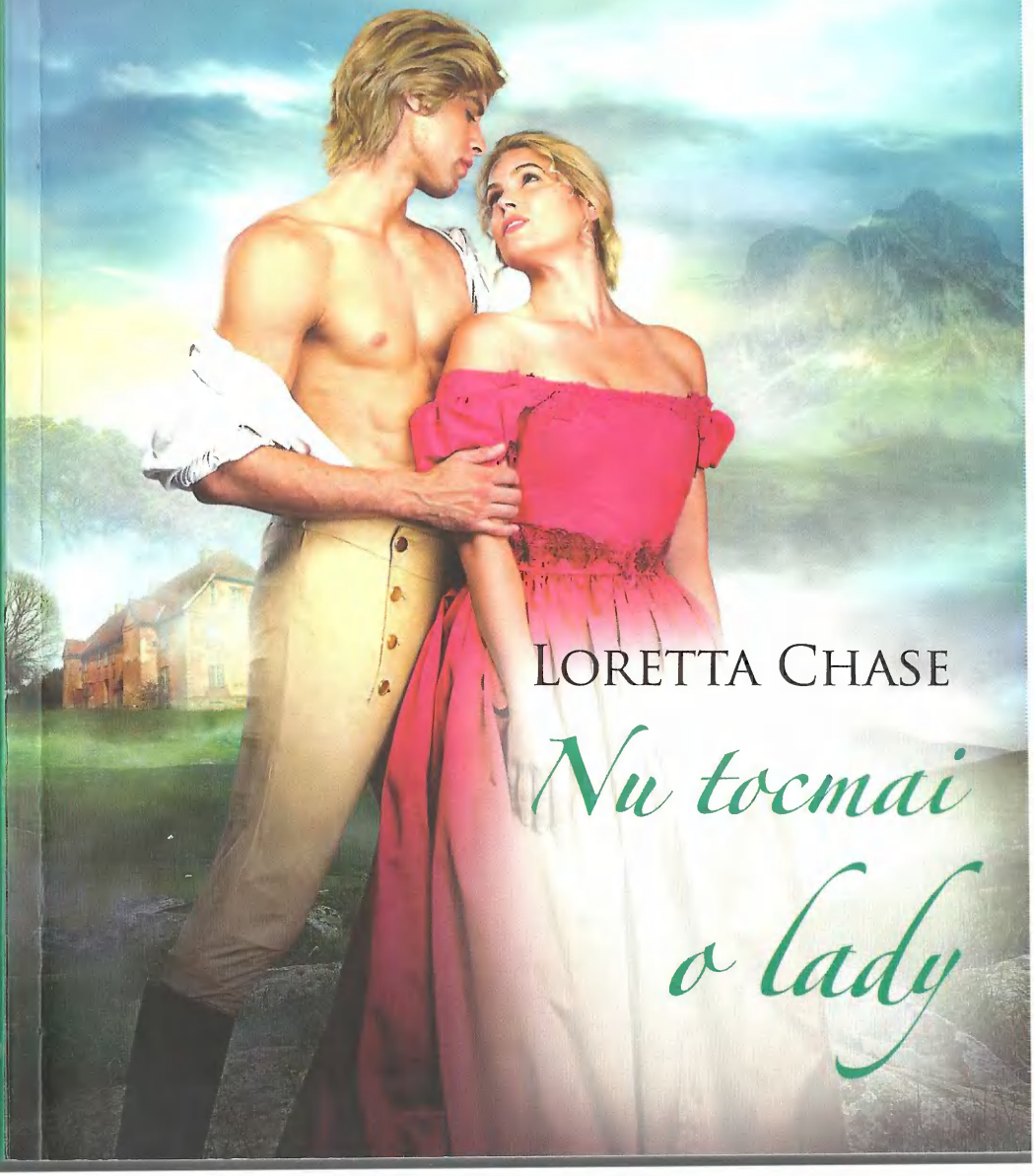

LORETTA CHASE

Nu tocmai o lady

SERIA „FAMILIA CARSINGTON“

Darius Carsington este un crai chipeș și irezistibil, cu o inteligență ieșită din comun și lipsit total de inimă, un bărbat care își împarte timpul între partidele de amor cu femei de moravuri ușoare și scrierea de lucrări științifice. Crede că tinerele perfecte, favoritele înaltei societăți, sunt extrem de plictisitoare. Dar există ceva contrariant și nu chiar perfect în legătură cu Lady Charlotte Hayward. Carsington simte că, sub aparența de femeie fără cusur, se ascunde ceva mult mai interesant și incitant, iar să descopere adevărul i se pare o provocare în fața căreia nu poate rezista.

Lady Charlotte este atât de frumoasă, fermecătoare și elegantă, încât nimeni n-a băgat de seamă că a devenit de multă vreme expertă în arta de a evita capcanele căsătoriei. De timpuriu, a învățat o lecție dureroasă despre încredere... și ispită. În anii care au trecut de atunci, și-a devotat viața unei existențe „așa cum se cuvine“ – și nu are de gând să-i permită unui bărbat precum Carsington s-o ispitească să facă lucruri interzise.

Dar regulile atracției pot birui cu ușurință normele de bună creștere și pe cele morale, și câteodată chiar și cele mai cuminți tinere se lasă călăuzite de instinct, chiar dacă asta înseamnă să riște totul pentru o iubire ca în povești.

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2077-4
9 786063 320774
Alma®

Not Quite a Lady
Loretta Chase
Copyright © 2007 Loretta Chekani

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nu tocmai o lady
Loretta Chase

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Nu tocmai o lady / Loretta Chase
trad.: Cristina Radu – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2077-4

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Nu tocmai o lady

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Alma

Prolog

Yorkshire, Anglia
24 mai 1812

– Pot să-l văd? întrebă fata.

Era realmente o fată, de cel mult șaptesprezece ani. Ochii ei albaștri, imenși, pe fața albă ca varul, erau marcați de durere și de oboseală, dar părea mult prea tânără pentru a fi mamă.

Avusese parte de un travaliu lung și încă nu era scăpată de pericol.

Cele două femei mai vârstnice care aveau grijă de ea – una, deși modest îmbrăcată, era evident o doamnă și cealaltă evident servitoare – schimbară priviri îngrijorate.

Doamna devenise marchiza de Lithby și mama vitregă a fetei abia cu un an în urmă. Cu toate astea, atitudinea ei era la fel de plină de compasiune și iubire ca a unei mame sau surori. Se aplecă peste capul blond ce se odihnea pe pernă.

– Draga mea, ar fi mai bine dacă nu l-ai vedea, murmură ea. Mai bine să te odihnești acum.

– E liniștit, spuse fata. De ce e așa de liniștit?

Lady Lithby o mângâie pe frunte.

– Copilul nu e... puternic, Charlotte.

– O să moară, nu-i așa? Ah, trebuie să mă lași să-l văd. Doar pentru o clipă, te rog, Lizzie. Îmi pare așa rău că îți creez atâtea probleme...

– Nu tu ești de vină, spuse tăios Lady Lithby. Să nu crezi niciodată asta.

– Ascultă de Excelența Sa, zise servitoarea. A fost vina nemernicului ăluia. Împreună cu ființa aia mizerabilă ce-și spunea guvernantă. Era treaba ei să fie atentă la lupi în piele de oaie. Dar n-a făcut-o, nu-i așa? Te-a lăsat pe tine s-o faci – și cum să știe o fată nevinovată despre ticăloșenia bărbaților?

Lupul în piele de oaie era mort, ucis într-un duel – pentru o femeie, bineînțeles. Lady Charlotte Hayward nu era câtuși de puțin prima sau ultima pe care Geordie Blaine o siluise, deși poate cea mai tânără și de cel mai înalt rang.

– Uite, vezi? spuse mama ei vitregă. Molly e de partea ta. Și eu sunt de partea ta. O lacrimă îi alunecă pe obraz și căzu pe pernă. Să nu uiți niciodată asta, draga mea. Poți întotdeauna să vii la mine.

„Dacă ai fi făcut asta și vara trecută..."

Lady Lithby nu spusese așa ceva, dar ideea însăși plutea ca o fantomă în încăperea liniștită.

– Îmi pare rău, spuse fata. Am fost așa proastă. Îmi pare atât de rău. Dar te rog, Lizzie, te rog, pot să-l văd? Doar pentru o clipă. *Te rog.*

Rosti vorbele printre gâfâieli obosite. Ochii i se umplură de lacrimi, și pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Cele două femei se temeau că aveau să o piardă, deși erau atente să nu-și arate neliniștea.

– Nu vreau să se agite, murmură Lady Lithby către cameristă. Las-o să vadă copilul.

Molly ieși și intră în camera de alături, unde doica luase în grijă copilul.

Totul fusese foarte atent și discret aranjat: moașa, doica, trăsura care urma a duce copilul la noii lui părinți. Greșeala mamei lui fusese foarte bine ascunsă.

Camerista se întoarse cu copilul câteva minute mai târziu. Charlotte zâmbi și se ridică puțin pe perne, iar Molly i-l puse în brațe. El făcu ceea ce părea a fi o slabă încercare de a-i găsi sânul, dar renunță cu un oftat.

– Ah, să nu mori, spuse mama lui. Îl mângâie pe capișonul de pe cap. Urmă cu degetul linia nasului, a buzelor și a bărbiei. Îl atinse cu degetul pe mână, și micuțele degete se strânseră în jurul degetului ei. Nu trebuie să mori, șopti ea. Ascultă de mama.

Îi mai șopti ceva, prea încet ca să poată fi auzit de ceilalți. Își ridică privirea spre mama ei vitregă.

– O să aibă grijă de el?

– Merge la o familie bună, o asigură Lady Lithby. Au tot încercat să aibă un copil. O să-i ofere întreaga lor afecțiune.

„Dacă va trăi."

Și asta rămase nerostit.

Poate că prea multe rămăseseră nerostite, dar Charlotte era prea conștientă de răul făcut și de situația dificilă în care o pusese pe mama ei vitregă – prea conștientă, pe scurt, de tot ce datora acestor femei pentru a exprima ce avea pe inimă.

Poate că, de asemenea, durerea din tânăra ei inimă era prea adâncă și o lăsase fără cuvinte.

Își privea copilul și suferea, așa cum nu crezuse că era posibil să sufere. Își privea fiul, minunatul ei fiu, și se gândea la cât rău îi făcuse.

Crezuse că Geordie Blaine îi frânsese inima, dar nici nu se compara cu asta. Adusese pe lume un copil nevinovat. Era slab. Avea nevoie de mama lui. Dar nu-l putea păstra.

Dragostea.

Din cauza ei, făcuse rău atâtor persoane – și, mai presus de toate, ființei nevinovate pe care voia cel mai mult s-o protejeze.

Dragostea.

Te orbea, efectiv. Nu-i mai vedeai pe ceilalți. Nu mai vedeai trecutul, prezentul și viitorul. Nu mai vedeai nimic, în afară de un bărbat lipsit de conștiință și sentimentele păcătoase pe care le inspira: dorință... pasiune...

Erau niște cuvinte pline de poezie pentru simple dorințe animalice. Acum, înțelegea asta, dar era prea târziu. Acele sentimente dispăruseră cu repeziciune.

Ce rămăsese era durerea mâhnirii, aproape dincolo de orice limită.

Dragostea.

Niciodată din nou. Sufletul ei nu mai putea suporta.

Charlotte sărută fruntea copilului. Apoi își întoarse spre cameristă privirea albastră, lucind de lacrimi.

– Acum poți să-l iei, spuse ea.

Capitolul 1

Necazul cu Darius Carsington era că n-avea inimă.

Toți cei din familia lui erau de acord că fiul cel mai mic al contelui de Hargate pornise în viață având una. Toți erau de acord că, la început, nu păruse a fi destinat să fie cel care dădea cele mai mari bătăi de cap dintre cei cinci fii ai lui Lord Hargate.

Cu siguranță, ca înfățișare nu era atât de diferit de ceilalți.

Doi dintre frații lui, Benedict și Rupert, moșteniseră frumusețea smeadă a lui Lady Hargate. Darius, la fel ca Alistair și Geoffrey, avea părul de un castaniu-auriu și ochii de chihlimbar ai lui Lord Hargate. La fel ca toți frații lui, Darius era înalt și puternic. La fel ca restul, era chipeș.

Spre deosebire de ceilalți, era studios și așa fusese întotdeauna. Începuse să-l supere pe tatăl lui insistând să meargă la Cambridge, deși toți bărbații familiei își făcuseră studiile la Oxford. Cambridge era mai riguros din punct de vedere intelectual, spusese el. Aici se puteau studia botanica și siderurgia și alte subiecte de fizică și filosofie practică.

Într-adevăr, se descurcase bine la Cambridge. Din nefericire, încă de când își terminase studiile, păruse că își lăsase intelectul să-i domine sentimentele și etica.

Ca să simplificăm, Darius își împărțea viața în două: 1) studierea comportamentului animalelor, în special comportamentul reproducerii și al împerecherii și 2) consacrarea timpului său liber copierii acestui comportament.

Cea de-a doua parte era problema.

Ceilalți patru fii ai lui Lord Hargate nu fuseseră niște sfinți când venea vorba despre femei – cu excepția lui Geoffrey, care fusese monogam din ziua în care se născuse. Când venea vorba despre cantitate însă, nici unul dintre ceilalți nu-l întrecea pe Darius.

Cu toate astea, comportamentul lui dezmățat era o chestiune minoră, pentru că tatăl, mama și restul familiei erau departe de a fi niște

puritani. Pentru că nu ajunsese să seducă fete nevinovate, nu se puteau plânge că era un ticălos. Pentru că era destul de isteț să se limiteze la demimondene sau chiar la cele aflate la granița înaltei societăți, nu se puteau plânge de scandaluri. În acele grupuri, morala era oricum destul de îndoielnică și faptele lor arareori provocau mirare, fără a mai vorbi despre apariția în fițuicile de scandal.

Ceea ce supărase familia era felul metodic și detașat în care își ducea mai departe desfrânarea.

Ființele pe care le studia însemnau mai mult pentru el decât oricare dintre femeile cu care se culca. Putea înșira diferențele, mari și mici, între o rasă de oi și alta. Dar nu-și putea aminti numele ultimei sale cuceriri, ca să nu mai vorbim despre culoarea ochilor ei.

Așteptând în zadar ca fiul său în vârstă de douăzeci și opt de ani să pună capăt nebuniilor tinereții sau cel puțin să dea semne că era totuși o ființă umană, Lord Hargate decise că era timpul să intervină.

Îl chemă pe Darius în biroul său.

Toți fiii lordului Hargate știau ce înseamnă să fie chemați în birou. Însemna că avea să se năpustească asupra lor, ca o tonă de cărămizi, după cum s-ar exprima Rupert.

Cu toate astea, Darius se îndreptă spre ceea ce Alistair numea Camera Inchiziției așa cum ar fi mers spre podium pentru a prezenta o lucrare: umerii drepți, capul sus, apriga-i inteligență arzând în ochii săi aurii.

Cu o siguranță semeață, stătu în fața biroului tatălui său și îl privi drept în ochi. Să facă altfel ar fi fost dezastruos. Chiar și un bărbat mai puțin inteligent ar fi învățat asta crescând cu patru frați încăpățânați.

Pe deasupra, se asigură că avea să dea impresia că nu se străduise prea mult în ceea ce privea înfățișarea lui, de vreme ce asta ar părea o încercare de-a potoli monstrul.

Treaba era că Darius știa întotdeauna ce făcea și ce impresie lăsa.

Poate că abia de-și trecuse peria prin părul castaniu și des, dar un ochi atent putea observa cum tunsoarea îi sublinia nuanța de auriu natural pe care statul în aer liber – prea des fără pălărie – îl deschisese presărându-l cu șuvițe roșcate. Soarele îi făcea să lucească și trăsăturile frumos conturate. Așijderea, costumul înșelător de simplu atrăgea atenția asupra trupului său puternic.

Nu arăta deloc studios. Nu arăta nici măcar civilizat. Nu erau doar trupul bronzat și strălucirea aurie de putere și sănătate, ci și energia animalică pe care o emana, simțământul de ceva nesupus ce stătea ascuns sub această aparență.

Ceea ce mulți privitori, în special femei, vedeau nu un gentleman din înalta societate, ci o forță a naturii.

Femeile fie erau cucerite, fie simțeau dorința de a-l îmblânzi. Puteau tot atât de bine să încerce să domolească vântul, ploaia sau Marea Nordului. El lua ce i se oferea, sinchisindu-se de ele tot atât cât o făceau vântul, ploaia sau Marea Nordului.

Nu vedea nici un motiv să se comporte diferit. Aceste afaceri cu femeile erau, la urma urmei, trecătoare prin definiție. N-aveau nici un efect asupra societății, agriculturii sau asupra oricărui lucru semnificativ.

Tatăl lui vedea diferit lucrurile, așa cum îi spusese deschis. Afirmase că destrăbălarea era ordinară și un semn de vulgaritate, iar numărul amantelor îl făcea pe Darius să pară a se lua la întrecere cu ceilalți bărbați indolenți și nesocotiți, incapabili să facă ceva mai important cu viețile lor.

Mustrarea continuă suficient de mult, în stilul concis și devastator ce-l făcuse pe Lord Hargate unul dintre cei mai de temut membri ai parlamentului.

Mintea îi spunea lui Darius că dojana asta era o critică fără sens. Cu toate astea, îl rănise, așa cum știa că era menit să facă. Totuși, omul rațional nu-și lăsa sentimentele să-i dirijeze acțiunile, chiar și supus unei extreme provocări. Dacă a refuza să-și lase sentimentele să-l conducă era uriașa vină a lui Darius, așa să fie. Aflase cu mult timp în urmă că logica și o calmă indiferență erau arme puternice. Îi împiedicau pe tiranicii membri ai familiei să strivească pe cineva cu forța personalității lor, evitau manipularea – de către femei în special – și câștigau respect, cel puțin din partea intelectualilor de felul lui.

Așadar, Darius ripostă, dând cel mai exasperant răspuns la care se putuse gândi pe loc:

– Cu tot respectul, sir, nu reușesc să înțeleg ce are a face sentimentul cu astfel de chestiuni. E instinctul natural al bărbatului să se împerecheze cu sexul opus.

– E, de asemenea, așa cum ai arătat în câteva articole referitoare la ceremonialul de împerechere, instinctul natural al câtorva

specii să-și aleagă perechea și să rămână împreună cu ea, răspunse Lord Hargate.

Aha, deci asta era, în cele din urmă – și deloc surprinzător.

– Cu alte cuvinte, vrei să mă însor, spuse Darius. I se păruse dintotdeauna inutil să se ascundă în spatele cuvintelor – încă o trăsătură exasperantă, dintre cele multe ale lui.

– Ai ales să nu urmezi o carieră profesorală la Cambridge, spuse tatăl său. Dacă ai fi urmat cariera academică, firește, ar fi fost de așteptat să nu te căsătorești. Dar n-ai nici o ocupație.

„Nici o ocupație?" La doar douăzeci și opt de ani, Darius Carsington era unul dintre cei mai respectați membri ai Societății Filosofice.

– Sir, dacă îmi e permis să spun, munca mea...

– Jumătate dintre membrii înaltei societăți par a scrie broșuri și eseuri menite a impresiona o societate academică sau alta, spuse Lord Hargate, fluturând din mână a lehamite. În cea mai mare parte însă, acești gentlemeni au totuși o sursă de venit, și sursa respectivă nu e punga cu bani a tatălui lor.

Gestul era supărător, și Darius dori să riposteze.

„Ce ar trebui să fac cu viața mea în schimb?" ar fi putut spune el. „Cum m-aș deosebi de ceilalți: Benedict cel perfect și filantropist, Geoffrey, modelul de familist, Alistair, eroul de război și incurabilul romantic, Rupert, adorabilul ticălos și de curând aventurierul îndrăzneț. Cum altfel aș putea să mă evidențiez decât exploatându-mi singurul avantaj – inteligența? Cum ai ieși *tu* din umbra lor?"

Deși aceste întrebări erau mai mult decât rezonabile, nu le-ar pune. Refuza să fie ademenit în a se apăra împotriva unei critici atât de evident nedrepte și ilogice.

În schimb, afișă o expresie amuzată.

– În cazul ăsta, tată, poate că vei fi atât de bun să-mi alegi o mireasă cu o zestre mare. Frații mei par mulțumiți de alegerile pe care le-ai făcut pentru ei, și mie îmi e complet indiferent.

Într-adevăr, nu-i păsa. Asta era sigur că-l exaspera pe tatăl lui. Îi oferea o oarecare consolare, dar nu prea mare, de vreme ce Lord Hargate era maestru în a nu-și arăta sentimentele.

– N-am timp să găsesc o mireasă potrivită pentru tine, spuse Excelența Sa. În orice caz, n-am pomenit nimic despre căsătorie față de frații tăi până când nu au ajuns să facă treizeci de ani. Ca să fim cinstiți, trebuie să-ți mai acord un an. Trebuie să-ți ofer și ție ocazia să te faci util, așa cum le-am oferit-o și celorlalți frați.

Fiul cel mai mare, Benedict, nu trebuia să aibă o profesie sau să-și găsească o mireasă bogată, de vreme ce moștenea totul. Până acum, ceilalți fii mai mici se căsătoriseră pentru bani. Era și dragoste la mijloc, dar Lord Hargate avea destulă minte să nu pomenească despre acest subiect.

Darius clasificase Dragostea Romantică în categoria etichetată drept Superstiție, Mit și Prostii ale Poeților. Spre deosebire de atracție, dorință și chiar dragoste și afecțiune față de familie, ce se puteau observa în regnul animal, Dragostea Romantică i se părea un sentiment creat în principal de imaginație.

Cu toate astea, pentru moment, nu se gândea la dragoste. Se întrebă ce avea de gând machiavelicul său tată.

– Ce fel de ocazie?

– Recent, am achiziționat o moșie, spuse Lord Hargate. Îți acord un an pentru a o face să producă venit. Fă asta și ești scutit cu desăvârșire de căsătorie.

Lui Darius îi tresăltă inima. O provocare, o adevărată provocare. Într-un final, tatăl lui înțelesese de ce era el capabil?

Nu, firește că nu. Asta era imposibil.

– Nu poate fi așa ușor, spuse el. Mă întreb unde-i capcana.

– Nu va fi deloc ușor, spuse tatăl lui. Moșia se află de zece ani sub supravegherea cancelariei.

Cancelaria era curtea londoneză a echității[1]. Era cu mult, mult mai ușor să introduci un caz în cancelarie decât să-l scoți de acolo, așa cum, spre mâhnirea lor, aflaseră numeroși cetățeni.

– Zece ani? spuse Darius. Te referi cu siguranță la moșia Cheshire. Casa bătrânei nebune. Cum se cheamă?

– Beechwood.

„Bătrâna nebună" era verișoara lui Lord Hargate, Lady Margaret Andover, care, la momentul morții sale, nu mai vorbea cu nici un membru al familiei sau cu vreun vecin ori cu oricine altcineva, se pare, în afară de câinele ei mops, Galahad – acum mort de mult –, căruia îi lăsase moșia într-un codicil al testamentului ale cărui codicile se întindeau pe două sute optsprezece pagini. Se contraziceau între ele, așa cum se întâmplase și cu multe alte testamente pe care le făcuse de-a lungul ultimelor decenii de viață. Iată motivul pentru care moșia ajunsese în cancelarie.

---

[1] O parte a sistemului de drept britanic constituit din trei ramuri: dreptul comun, echitatea și dreptul de jurisprudență (n.tr.)

Piesele acestei enigme se îmbinară firesc.

– Casa mai rezistă? întrebă Darius.

– Oarecum.

– Și pământul?

– În ce hal îți imaginezi că e după zece ani de zăcut în paragină?

Darius încuviință din cap.

– Înțeleg. Îmi oferi una dintre muncile lui Hercule.

– Exact.

– Trebuie să fii sigur că ar avea nevoie nu de un an, ci de câțiva pentru a fi pusă în ordine, spuse Darius. Asta e chichița.

– Odinioară, a oferit un venit frumos și are potențialul de a face asta din nou, spuse tatăl său. Lord Lithby, al cărui pământ e la est, tânjește după asta de-o veșnicie. Dacă nu te simți în stare să faci față provocării, va fi fericit să mă scape de moșia asta.

Aici – după cum știa prea bine diavolul ăsta manipulator – îl atinsese pe Darius în punctul sensibil. Și funcționase, așa cum diavolul știa că avea să se întâmple. Chiar și cele mai puternice minți câștigă arareori o bătălie cu mândria masculină.

– Știi foarte bine că nu voi refuza... nu pot refuza, când pui problema în felul ăsta, spuse Darius. Când începe numărătoare?

– Acum, spuse Lord Hargate.

Cheshire
Sâmbătă, 15 iunie 1822

Numele scroafei era Hyacinth.

Stătea în cocina ei hrănindu-și cu răbdare numeroasele progenituri. Cea mai grasă și mai fertilă scroafă din comitat era mândria proprietarului ei, marchizul de Lithby, și obiectul invidiei vecinilor.

Lord Lithby se sprijini de gardul cocinii, admirându-și scroafa favorită.

Tânăra femeie care stătea lângă el se gândea că scroafa și ea aveau multe în comun, amândouă fiind trofee la care Excelența Sa ținea nespus.

Lady Charlotte Hayward avea douăzeci și șapte de ani. Singurul copil al lui Lord Lithby din prima căsătorie, era singura fiică, suprema lui mândrie.

Criticile tăioase ale societății nu-i puteau găsi cusur înfățișării. Erau de acord că nu era nici prea scundă, nici prea înaltă, nici prea

durdulie, nici prea slabă. Părul deschis la culoare încadra o față ce satisfăcea toate etaloanele unei frumuseți clasice: ochi de un albastru Wedgwood[1], un nas elegant și buze asemănătoare arcului lui Cupidon, și toate acestea evidențiate extrem de artistic de un ten de porțelan. Numeroasele femei care o invidiau aflau, spre exasperarea lor, că era imposibil s-o urăști, pentru că era bună la suflet, generoasă și amabilă.

Habar n-aveau cât de multă muncă presupunea rolul de Lady Charlotte Hayward, și ar fi fost uluiți să afle că invidia o scroafă.

Tocmai se întreba cum ar fi fost să se tăvălească prin noroi și să scurme prin gunoaie, nepăsându-i de ce crede lumea, când tatăl ei spuse:

– Charlotte, chiar trebuie să te măriți, să știi.

Îngheță toată și își zise: „Chiar trebuie să mă omor".

În sinea ei, era ca și cum privea în jos, într-un hău, de pe marginea unei faleze. La exterior, nu afișă nici un semn de neliniște. Ascunderea unor sentimente nedorite îi intrase în obicei, ca o a doua natură.

Se uită spre tatăl ei cu un zâmbet afectuos. Știa că o iubea foarte mult. Nu voia s-o împingă la gesturi necugetate. N-avea nici o idee ce îi cerea.

Cum ar putea să se mărite și să riște ca secretul ei să fie descoperit în noaptea nunții? Cum ar reacționa bărbatul a cărui proprietate ar deveni dacă și-ar da seama că mireasa lui nu era fecioară? Cum ar reacționa *ea?* Ar putea minți suficient de bine încât să-l convingă că s-a înșelat? Voia oare să-și înceapă căsătoria cu o minciună? Dar cum să-i poată încredința adevărul vreunui bărbat? Cum să-i poată dezvălui secretul? Cum să poată recunoaște toate înșelătoriile pe care le făptuise și să riște să-i înșele în continuare pe cei pe care-i iubea?

Își pusese aceste întrebări, precum și altele, cu mult timp în urmă. În minte, își închipuise toate posibilele urmări.

Se hotărâse că era mai bine să moară fată bătrână.

Tatălui ei nu-i putea spune așa ceva. Era nefiresc pentru o femeie să-și dorească să rămână nemăritată. Deoarece era la fel de nefiresc pentru un tată să-și dorească pentru fiica lui așa ceva, nu fusese surprinsă că el adusese vorba despre acest subiect. Un alt tată ar fi făcut asta cu ani în urmă. Ar trebui să fie recunoscătoare pentru

[1] Marcă britanică de porțelanuri foarte apreciată pe plan mondial (n.tr.)

perioada de libertate pe care o avusese. Cu toate astea, se întrebă „De ce acum?" Și nu se putu opri să nu se întrebe, nefericită: „De ce, de ce?"

– Știu că o fată ar trebui să se mărite, tată, spuse ea.

„Dar nu pot", se gândi. „Nu mă pot mărita ținând secretul ăsta apăsător, pe care nu-l pot dezvălui."

– Ai fost mult prea altruistă pentru prea multă vreme, spuse tatăl ei, nedându-și seama, în inocența lui, că îi străpungea conștiința vinovată. Știu că ți-ai dat deoparte propria-ți fericire pentru a-i putea fi de ajutor mamei tale vitrege în timpul lăuziilor ei. Știu că o iubești. Știu că-ți iubești frații mai mici. Dar, draga mea, e vremea să ai și tu propriul cămin și copii.

Ah, acum durerea o străpunse adânc, mai adânc decât se întâmplase în ultima vreme.

Copii ai ei.

Dar nu știa adevărul despre ce se întâmplase cu zece ani în urmă. Nu știa ce-i spunea. Nu știa cât de mult o rănea. Nu trebuia să știe niciodată.

– Mă învinovățesc pe mine însumi, continuă tatăl ei. Mi-am făcut un obicei egoist din a mă purta cu tine ca și cum ai fi băiatul pe care credeam că nu-l pot avea vreodată. Chiar și acum, deși ai patru frați în camera copiilor, e greu să mă dezbar de acest obicei.

Mama ei murise pe când nici nu împlinise cincisprezece ani. Spre uluirea ei, tatăl se însurase din nou după doar un an. Mama ei vitregă, Lizzie, cu doar nouă ani mai mare decât ea, era mai degrabă o soră mai mare decât o mamă... deși Charlotte nu reușise să înțeleagă asta la vremea respectivă. Ce proastă, cât de proastă fusese.

– M-ai stricat, asta-i problema, continuă tatăl ei. Nici măcar o dată, în clipele acelea groaznice, atunci când ai fost bolnavă, nu mi-ai dat vreun motiv să fiu îngrijorat sau mâhnit. În schimb, te-ai dăruit – tuturor.

După ce avusese copilul despre care el nu știa nimic, se îmbolnăvise, într-adevăr, pentru multă vreme. După acea perioadă îngrozitoare, își jurase că nu avea să mai pricinuiască un singur moment de neliniște, durere sau rușine nici unei persoane la care ținea. Făcuse rău – un rău pe care nu-l mai putea repara – cât să-i ajungă pentru o viață întreagă.

– De asemenea, poate că nu am crezut că vreunul dintre tinerii care roiau în jurul tău ar putea să te aprecieze cu adevărat, continuă tatăl ei, explicându-și gândurile, așa cum făcuse întotdeauna cu ea.

Firește, tu ești amabilă cu toți admiratorii tăi, deși nu exagerat, pentru că atitudinea ta este întotdeauna ireproșabilă. Cu toate astea, nici unul, am impresia, nu ți-a câștigat afecțiunea, nu?

– Nici unul, spuse ea. E doar soarta, bănuiesc eu.

– Nu sunt prea sigur dacă cineva ar trebui să se încreadă în soartă, spuse el. A mers în cazul meu, sunt gata să recunosc. Eram însingurat după ce mama ta a murit. Poate că am făcut o greșeală prostească.

Și ea fusese însingurată după moartea mamei ei. Când tatăl ei se recăsătorise, Charlotte depășise – ah, cu greu își mai putea aminti acum – orice limită a suferințelor. Fusese vulnerabilă, în orice caz. Și Geordie Blaine fusese acolo pentru a profita.

Tatăl ei era prea îngăduitor că-i amintea de greșeala pe care credea că ea *aproape* o făcuse. Credea că-l expediase pe Blaine înainte ca răul să se producă.

Nici măcar cele două persoane care știau adevărul nu i-l reaminteau niciodată.

Charlotte n-avea nevoie să i se reamintească.

Tatăl ei se întoarse spre ea cu ochii cenușii neobișnuit de serioși. Lord Lithby era un om vesel, și în majoritatea timpului ochii lui luceau de voioșie.

– Viața e imprevizibilă, draga mea. Nu putem fi siguri de nimic, cu excepția faptului că într-o zi vom muri.

Nu cu multe luni în urmă, o febră aproape că-l omorâse.

Mâinile ei înmănușate se strânseră pe gardul cocinii.

– Ah, tată, aș vrea să nu mai spui așa ceva.

– Moartea e inevitabilă, zise el. În iarna când eram îngrozitor de bolnav, mă gândeam că mai sunt atâtea de făcut. Una dintre marile mele neliniști erai tu. Când o să mor eu, cine o să aibă grijă de tine?

„Servitorii", se gândea ea. „Avocații. Administratorii." O moștenitoare putea oricând să plătească pe cineva care să-i poarte de grijă, și n-o să fie niciodată lipsă de oameni dornici să accepte postul ăsta. Ultima fată din lume care avea nevoie de un soț era o fată bogată.

Charlotte era o fată foarte bogată. Aranjamentul de la căsătoria mamei ei inclusese o clauză foarte generoasă pentru copii. Cum căsătoria avusese drept rezultat doar un copil, partea lui Charlotte era considerabilă, chiar și pentru fiica unui marchiz.

– Îmi pare rău că-ți faci griji pentru mine, spuse ea.

El negă asta cu un gest al mâinii.

– Se presupune că tații își fac griji în legătură cu copiii lor. Asta nu e chiar așa o grijă mare. E doar o problemă ce trebuie rezolvată. Recunosc, n-am încercat până acum să mă ocup cu petitul. Cu toate astea, m-am gândit mult la treaba asta. De îndată ce m-am simțit mai bine, am încercat să observ îndeaproape ce se întâmplă în timpul sezonului.

Sezonul londonez era, printre altele, momentul în care nobilii necăsătoriți își găseau perechea. La fel ca restul femeilor nemăritate, Charlotte lua parte cu supunere la toate activitățile sociale necesare. La fel ca restul, se expunea la balurile săptămânale cu cotizație în sala de bal de la Almack, unde doar crema societății era primită – pentru admirabilul scop, credea ea, de a delimita înfiorătoarea plictiseală la un cerc mic și select.

– Majoritatea fetelor își găsesc un soț în timpul sezonului, spuse Lord Lithby. Dar tu ai avut opt sezoane. De vreme ce nimeni nu-ți poate reproșa ceva, aș zice că vina e în altă parte. Pentru că am studiat problema, am ajuns la două concluzii. În primul rând, metoda e prea haotică. În al doilea rând, Londra oferă prea multe distracții. Vezi tu, trebuie să abordăm științific problema.

Lord Lithby era agronom. Membru al Societății Filosofice, citea în permanență broșuri sau lucrări despre cultivarea pământului. Continuă explicând că unele dintre principiile folosite în agricultură s-ar putea aplica și oamenilor. Era nevoie de un sistem, și el concepuse unul.

Habar n-avea cât se străduise fiica lui să nu obțină rezultatul dorit. Habar n-avea cât de științific abordase ea problema Cum Să Nu Mă Mărit. Charlotte concepuse un sistem cu ani în urmă și continuase să-l îmbunătățească.

Fusese cândva oarbă în privința unui bărbat. Nu avea să repete greșeala.

Din cauza bolii îndelungate – a spiritului și a trupului – ce rezultase în urma acelei greșeli, își făcuse un debut întârziat în societate, la vârsta de douăzeci de ani. Cu mult înainte de asta totuși, studiase bărbații din cercul ei social, evaluându-le caracterul, cu aceeași atenție cu care tatăl ei evalua caracteristicile guliilor și ale fasolei, ale vacilor, ale oilor și ale porcilor săi. La fel cum tatăl ei studia modalitățile prin care să facă animalele și semănăturile sale să prospere, ea studia modurile prin care să diminueze interesul bărbaților față de ea.

Învăță să fie nemaipomenit de plicticoasă cu unul, anostă până la a se face invizibilă cu altul. Cu unii, vorbea fără încetare. Cu alții, era tăcută. Câteodată, devenea neatentă și ușor zăpăcită. Altă dată, continua să se prefacă a nu recunoaște un bărbat pe care îl întâlnise în repetate ocazii. Și de mai multe ori îl condusese pe curtezanul ei la altă femeie.

Ultima manevră cerea o deosebită grijă și ingeniozitate.

De fapt, toate cereau așa ceva. Indiferent de tehnica folosită, trebuia să pară plăcută și îndatoritoare.

Era o muncă anevoioasă pentru o fată atrăgătoare și bogată să nu se mărite și să nu fie prinsă că nu voia să se mărite. Ar trebui să-i fie rușine că-l amăgea, dar rușinea adevărului era cu mult mai rea.

– Eu și Lizzie am făcut o listă cu bărbați pe care credem că-i vei găsi agreabili, spuse tatăl ei. Peste o lună, acești bărbați vor veni la reședința Lithby și vor rămâne două săptămâni. Firește, câteva dintre verișoarele și prietenele tale vor veni și ele, pentru a fi suficiente persoane prezente. În felul ăsta, vei avea ocazia să ajungi să-i cunoști pe acești bărbați. La rândul lor, lipsiți de distracțiile orașului, vor avea șansa să-ți capteze atenția.

Îi zâmbi fericit.

Încântarea lui Lord Lithby nu se limita la un zâmbet, căci, la fel ca razele soarelui, părea că radiază din însăși ființa lui.

Charlotte îi zâmbi și ea. Cum să n-o facă, de vreme ce el era așa mulțumit de această îngrozitoare idee a lui?

– Dacă nu merge de data asta, vom încerca din nou în sezonul de vânătoare, spuse el. Nu e ca și cum n-o să avem oaspeți, oricum ar fi.

Deși nu adăugă nici un „dar", Charlotte auzi totuși unul.

Își pusese în minte să-i găsească un soț cu această metodă și, orice ar fi spus, era încrezător că avea să izbutească din prima. Ar fi fost groaznic de dezamăgit dacă n-ar merge.

Ar distruge-o să-l dezamăgească.

Ar distruge-o și să facă precum dorea el.

– Sunt sigură că o să meargă, tată, spuse ea. Bineînțeles, am încredere deplină în judecata ta.

– Ce fată cumsecade.

O bătu pe umăr.

Odată stabilite toate astea și nedându-și absolut deloc seama de furtuna stârnită în ea, continuă cu alte subiecte: ceva despre moșia vecină... procesul cancelariei soluționat cu o viteză uimitoare... dar

întotdeauna Lord Hargate... fiii lui... lucrarea lui Carsington despre sare... pododermatita la oi...

Ea încercă să fie atentă, dar zgomotul din cap nu-i permitea. Mintea ei rătăcea de la un gând speriat la altul, de la o amintire nedorită la alta. Se uită la scroafă și își dori seninătatea porcină. Își dori uterul lui Hyacinth, sigur de locul și rolul lui în lume.

Apoi Lord Lithby plecă să discute cu paznicul de vânătoare, iar Charlotte merse pe drumul ei, luându-și cu ea și mintea cea agitată.

Lord Lithby încercase să-i povestească fetei lui despre moșia alăturată și despre noul vecin, Darius Carsington.

Pentru că Darius nu stârnise vreun scandal, iar Lord Lithby nu dădea nici doi bani pe bârfe, nu știa – și, dacă ar fi știut, probabil nu i-ar fi păsat – că noul său vecin era un crai, impasibil sau altcumva. Tot ce îl interesa pe Lord Lithby era că cel mai mic fiu al lui Lord Hargate era membru al Societății Filosofice și scrisese câteva lucrări interesante despre comportarea animalelor și un număr remarcabil de broșuri despre vite. Lord Lithby deținea fiecare dintre aceste broșuri. În special, o considera a fi esențială pe cea despre creșterea porcilor.

Firește că era încântat că acest strălucit coleg se ocupa acum de moșia în paragină aflată la hotarul de vest al moșiei sale. Îi explicase fiicei lui despre procesul de la cancelarie și despre triumful lui Lord Hargate, care reușise să rezolve cazul după doar zece ani. Vorbise cu entuziasm despre studiile domnului Carsington în legătură cu pododermatita la oi și opiniile sale referitoare la sarea din alimentația vitelor. Avea să meargă la noul său vecin chiar în acea zi și să-l invite la cină, anunță el.

Ar fi putut foarte bine să vorbească despre asta scroafei.

Între timp, la trei kilometri distanță, Darius – care avusese cât de puțin posibil de a face cu înalta societate și ar fi vrut mai degrabă să fie eviscerat cu un cuțit ruginit decât să pună piciorul în sala de la Almack – nu știa nimic despre planurile, entuziasmul sau fiica lui Lord Lithby.

Insuportabilul fiu al lui Lord Hargate sosise târziu cu o zi înainte și petrecuse noaptea la hanul Unicorn în târgul Altrincham, cam la cinci kilometri distanță. Deși mama lui insistase să trimită servitorii înainte, pentru a face reședința dacă nu pregătită, măcar locuibilă, Darius intenționa să nu țină seama de asta.

Repararea casei era lipsită de logică. Ar fi doar o cheltuială; n-ar aduce profit. Să locuiască la han era mai ieftin și mai ușor. Trebuia doar să-și achite nota de plată. N-avea nevoie să angajeze servitori în plus față de valetul lui, Goodbody. N-avea nevoie să repare nimic. Servitorii, proviziile și întreținerea erau problema hangiului. În plus, administratorul lui, Quested, își avea biroul în Altrincham.

Moșia era prioritatea. Astfel, la prima oră a dimineții, el și administratorul făcură un tur al moșiei. Lucrurile stăteau mai mult sau mai puțin exact așa cum te puteai aștepta. Cu proprietatea în litigiu, nu se putuse interveni și nu se putuse face nimic legal cu ea timp de zece ani. Insecte, păsări și tot soiul de animale mici invadaseră multe dintre acareturi ce erau în diferite stadii de degradare. Grădinile erau în paragină, plantele erau năpădite de buruieni acolo unde acestea nu le sufocaseră de-a dreptul. Animalele sălbatice păreau să prospere și ele, deși dăunătorii erau mai puțini decât se așteptase.

Marea surpriză era ferma. Nu era ruina abandonată pe care și-o închipuise. Cineva – tatăl lui, cel mai probabil – ocolise pesemne birocrația și angajase oameni să aibă grijă de ea.

Cu toate astea, când, câteva ore mai târziu, Quested plecă, avea cu el o lungă listă de însărcinări, cele mai multe având de a face cu angajarea de muncitori.

Lăsându-și creierul să se relaxeze după ce analizase, măsurase și calculase, Darius dădu o raită prin jungla ce fusese cândva un parc amenajat și își croi drum pe o potecă năpădită de buruieni, spre un iaz. Aici se opri, pândind libelule.

Unul dintre colegii de la Societatea Filosofică scrisese un articol despre felul în care se împerecheau libelulele, iar lui Darius i se păruse de-a dreptul fantezist. Insectele, cu excepția celor supărătoare pentru vite, nu constituiau un subiect deosebit de interesant pentru el. Cu toate astea, acordă o fugară privire libelulelor. Apoi, după cum se întâmplase adesea, curiozitatea învinse.

Într-o clipă, se găsi întins pe burtă printre buruienile înalte, cu întreaga sa inteligență concentrată asupra creaturilor asemănătoare zânelor ce zburau aproape de apă. Concentrat în încercarea de a distinge masculii de femele fără ajutorul unui binoclu, era surd, mut și orb la tot ce-l înconjura.

Poate că, în acest moment, o cireadă de bivoli cuprinsă de streche i-ar fi putut atrage atenția – dacă se întâmpla să fie o cireadă deosebit de mare.

Ceea ce explică de ce observă cu o asemenea întârziere.

Își dădu vag seama de un mormăit înainte ca acesta să-i pătrundă în minte. O clipă mai târziu, auzi un trosnet de crengi. Își ridică privirea și se uită în acea direcție.

Era o fată, la nici trei metri distanță, și, când îi apăru capul deasupra buruienilor, fata țipă și făcu o săritură drept în sus. Se poticni, iar mâinile îi fluturară ca niște pale ametite ale unei mori de vânt, în vreme ce încerca să-și recapete echilibrul, dar terenul era lunecos, și ea alunecă îndreptându-se direct spre apa mocirloasă. El se ridicase deja și se grăbi spre ea, în vreme ce păsările zburară din copaci, ciripitul lor acoperind bâzâitul încet al insectelor.

O apucă cu brațele de după mijloc pe când ea aluneca în jos, dar ea țipă din nou când el o atinse și aproape că îi trase pe amândoi în iazul murdar. El o smuci înapoi, și tocurile botinelor ei îl loviră în fluierul piciorului. Cu toate că avea cizme, simți lovitura și trebui să depună ceva efort pentru a-și menține echilibrul. Înjură.

– Potolește-te, naiba să te ia! izbucni el. Ai de gând să ne îneci pe amândoi?

– Încetează să mă mai strângi de piept, ti... ti...

Îi împinse mâinile, și începură să alunece din nou spre apă.

– Nu sunt...

– Dă-mi drumul!

El trase din nou, cu putere, târând-o înapoi spre terenul drept.

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Ea se zbătu, împungându-l cu cotul în stomac. El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se poticni. Ea își repezi mâna și îl înșfăcă de braț ca să nu cadă.

– Brută ce ești! Ai făcut-o dinadins!

Se îndoi, gâfâind, încă agățându-se de brațul lui.

– Mi-ai spus să-ți dau drumul, zise el.

Atunci, ea își ridică privirea, și el se surprinse uitându-se într-un neobișnuit univers de albastru reprezentat de ochii ei. Totul dispăru, în vreme ce el încerca să cuprindă tot ce vedea: fața ovală fără cusur, la fel de perfectă ca o camee... pielea ca de fildeș luminându-se în roz de-a lungul oaselor delicat conturate ale obrajilor... senzuala îmbufnare a buzelor ei întredeschise.

Văzu cum albastrul infinit al ochilor ei se deschide larg și, pentru o clipă, uită de toate: unde se afla și cine și ce era. Apoi, își trecu o mână prin păr și se întrebă dacă nu cumva se lovise la cap fără să-și dea seama.

Ea își feri iute privirea, uitându-se înspre mâna-i înmănușată agățată de brațul lui. Își trase mâna, dându-i un mic ghiont. El ar fi putut să se retragă cu un pas, așa cum era evident că ea voia, dar rămase pe loc, mult prea aproape.

– Asta să-mi fie învățătură de minte să mai salvez domnițe la ananghie, spuse el.

– N-aveai nici o treabă să te ascunzi aici și să-mi sari în față, ca un... ca un...

Își duse mâna spre grămada dezordonată de păr de culoarea șampaniei adunată pe cap și se încruntă. Se uită în jur.

– Pălăria. Unde mi-e pălăria? Ah, nu!

Pălăria ei, un flecușteț din paie și dantelă, se rostogolise spre malul apei. El își înăbuși un zâmbet și o porni într-acolo.

– Nu te obosi, spuse ea, grăbindu-se spre pălărie.

– Nu fi caraghioasă, ripostă el.

Pasul lui lung depăși cu ușurință tropăitul ei nervos, și amândoi se aplecară și se întinseră spre pălărie în același timp. Mulțumită brațelor lui mai lungi, o apucă primul, dar, când se ridică, se lovi cu capul de al ei.

– Au!

Ea sări înapoi, apucându-se de frunte. Picioarele îi alunecară, și ea căzu într-un vârtej de jupoane. Începu să se cațăre înapoi, dar nu îndeajuns de repede încât el să nu poată observa pulpa atractivă ce i se arătă pentru scurt timp.

De data asta, el își înfipse cizmele cu putere în terenul povârnit, se aplecă, o apucă de sub brațe și o trase în sus, apoi o strânse puternic lângă el pe când se retrăgea de pe malul alunecos.

Posteriorul ei rotund se apăsă de vintrea lui. Odată cu mirosul de mâzgă din iaz, el simți o mireasmă mai dulce, specific feminină. Observă o mică pată de noroi pe gâtul ei alb și catifelat. Se opri la timp – o clipă doar înainte să scoată brusc limba și să o... curețe?

Ea își înfipse tocul în cizma lui și îl înghionti cu cotul. El îi dădu drumul.

– Dacă vei continua cu această comportare, o să fiu obligat să chem polițaiul, spuse el.

Asta o făcu să se răsucească pe loc cu repeziciune.

– Polițaiul?

– Aș putea să depun plângere împotriva ta pentru încălcarea proprietății, spuse el. Și agresare.

– Încălc... *Agresare?* Tu m-ai atins pe... pe... Arătă înspre piept – unul încântător, pe care mâna lui îl întâlnise în timpul luptei, poate că nu întru totul întâmplător. Tu ți-ai pus mâinile pe mine.

Fața ei era toată roșie acum.

– Se prea poate s-o fac din nou, spuse el, dacă o să mai mișuni pe aici, speriind animalele.

Nu crezuse că ochii ei albaștri se puteau mări și mai mult, dar o făcură.

– *Să mișun pe aici?*

– Mă tem că ai deranjat libelulele în timpul unui extrem de delicat proces, spuse el. Se împerecheau, sărmanele ființe, și dumneata le-ai speriat de moarte. Poate că nu-ți dai seama, dar, când masculul se sperie, abilitățile sale de procreere sunt grav afectate.

Ea îl fixă cu privirea. Deschise gura, dar nu se auzi nimic.

– Acum înțeleg de ce doar cele mai puternice dintre animale supraviețuiesc, spuse el. Probabil că ori le-ai speriat făcându-le să renunțe, ori le-ai distrus definitiv și irevocabil funcțiile reproductive.

– Ce le-am distrus...? Ba *n-am făcut asta.* Eu eram... Privirea îi căzu pe pălăria pe care el încă o ținea în mână. Dă-mi pălăria.

El o răsuci și o cercetă.

– Asta e cea mai caraghioasă pălărie pe care am văzut-o vreodată. Poate că era, poate că nu. Habar n-avea. Nu băgase niciodată în seamă îmbrăcămintea femeilor, fiind doar un obstacol de înlăturat cât se putea de repede.

Cu toate astea, putea vedea că chestia pe care o ținea în mână era un flecușteț: niște paie, ceva dantelă, panglici.

– La ce e bună? Nu poate să te apere de soare sau de ploaie.

– E o pălărie, spuse ea. Nu se presupune că trebuie să facă ceva.

– Atunci, de ce o porți?

– De ce? întrebă ea. *De ce?* E o... E o...

Se încruntă. El așteptă. Ea își mușcă buza și se gândi intens.

– De frumusețe. Dă-mi-o înapoi. Trebuie să plec.

– Ce, fără un „te rog"?

Îl străpunse cu ochii cei albaștri.

– Nu, spuse ea.

– Văd că trebuie să dau un exemplu de bune maniere, spuse el.

– Dă-mi pălăria.

Se întinse s-o ia. El duse la spate aiureala aceea de pălărie.

– Sunt Darius Carsington, spuse el. Se înclină.

– Nu-mi pasă, spuse ea.

– Mi s-a predat moșia Beechwood, continuă el.

Ea se întoarse cu spatele.

– N-are nici o importanță. Păstrează pălăria dacă o vrei așa mult. Mai am.

Începu să se îndepărteze.

Asta nu se făcea. Era deosebit de drăguță. Și sânul pe care îl atinsese într-un mod mai mult sau mai puțin accidental era plăcut de rotunjit.

O urmă.

– Înțeleg că locuiești în apropiere, spuse el.

– Se pare că nu îndeajuns de departe, ripostă ea.

– Locul ăsta a fost pustiu ani întregi, zise el. Poate că nu știai de recentele schimbări.

– Tata mi-a spus. Am... uitat.

– Tata, spuse el, și buna dispoziție începu să-i dispară. Care ar fi...?

– Lord Lithby, răspunse ea încordată. Am venit ieri din Londra. Pârâul e hotarul nostru dinspre vest. Obișnuiam să vin aici și... Dar nu contează.

Nu, nu conta, nu mai conta.

Accentul, rochia, felul de a fi, totul îi spunea lui Darius că era nobilă. N-avea nici o problemă cu doamnele nobile. Spre deosebire de unii, el nu era atras exclusiv de femei dintr-o categorie socială inferioară. Ea părea cam încuiată, și se părea că n-are deloc simțul umorului, dar asta nu conta. Creierul femeilor, sau lipsa lui, nu avusese niciodată importanță pentru el. Ce voia de la ele n-avea nimic de a face cu intelectul lor sau cu simțul umorului.

Ceea ce conta era că doamna se referise la moșia *tatălui* ei ce se învecina cu cea a lui Darius. Nu a soțului.

Prin urmare, trebuia să fie fiica nemăritată a marchizului de Lithby.

Era ciudat – ca să nu mai spunem că și extrem de enervant – că Darius o luase drept altcineva. De obicei, putea să descopere o virgină de la mare distanță. Dacă și-ar fi dat seama că era virgină și nu femeie măritată, ar fi ajutat-o să se ridice și ar fi expediat-o urgent de acolo. Deși nu prea ținea cont de regulile ilogice ale înaltei societăți, exista o limită în toate, iar el nu seducea virgine.

Cum nu putea fi vorba despre seducție, nu vedea nici un motiv pentru a continua discuția. Își pierduse deja prea mult timp cu ea.

Îi întinse pălăria.

Cu o privire neîncrezătoare, ea o luă.

– Îmi cer scuze pentru că te-am speriat sau că ți-am stat în cale sau orice-aș fi făcut, spuse el indiferent. Cu siguranță că ești binevenită să hoinărești pe moșie, așa cum ai făcut-o mereu. N-are nici o importanță pentru mine. Ziua bună!

Capitolul 2

Darius se întoarse, merse spre malul iazului, le porunci organelor sale reproducătoare să se potolească și se puse la loc pe burtă să urmărească libelulele.

Pentru că era imposibil ca o simplă femelă să inducă panică unui desfrânat experimentat, nu-i putu da prin cap că ceva în legătură cu întâlnirea îl făcuse să intre în panică și să tragă o concluzie pripită.

Cu toate astea, cel mai apropiat prieten al lui Darius, așa cum adesea se plângea familia lui, era Logica. Era din cale afară de obiectiv și de rațional. Așadar, nu trecu mult până când descoperi punctul slab din raționamentul său.

Pe când încerca fără prea mult succes să-și readucă mintea spre libelule, cel mai bun prieten și mentor al său, Logica, observă că fiicele nemăritate nu erau singurul gen de fiice care îi puteau aparține lui Lord Lithby. O fiică implicată într-un mariaj nefericit putea să se afle în vizită. O fiică văduvă se putea întoarce să trăiască împreună cu părinții ei.

Speranța învie din nou.

La fel făcu și Darius.

Era foarte drăguță, la urma urmei.

Dispăruse din ochii lui.

– La naiba, spuse el.

Nu-i stătea în fire să fie așa încet în gândire. Cât timp zăcuse oare aici, holbându-se la insecte, înainte să i se deștepte mintea?

Scutură din cap. Petrecuse mult prea mult timp în Londra, ăsta era necazul. Aerul de țară n-avusese destul răgaz să-i curețe creierul. Totuși, era destul de ușor pentru cineva să dispară în această sălbăticie. Poate că nu ajunsese prea departe.

O porni pe poteca pe care o luase ea.

Merse pe acolo până la pârâul care despărțea cele două moșii. Nu zări nici urmă din prada sa.

Aruncă o piatră în pârâu, apoi o luă înapoi spre casă – sau, mai degrabă, spre grajduri. Voia să se spele și să mănânce ceva, și, pentru asta, trebuia să meargă călare înapoi la han. Numărase acolo cel puțin două servitoare atrăgătoare și neîndoielnic binevoitoare.

Oricare din ele – sau poate amândouă – i-ar fi de folos.

Își pierduse destul timp cu acea lady.

Reședința Lithby, puțin mai târziu

Mama ei vitregă cobora scările pe când Charlotte urca. Amândouă se opriră.

– Doamne, Dumnezeule, Charlotte, ce s-a întâmplat? întrebă Lizzie.

– Nimic, spuse Charlotte.

– Cum poți fi așa caraghioasă? Ai noroi pe nas. Rochia îți e murdară. Ca să nu mai vorbim despre mănuși. Unde-ți e pălăria?

– I-am dat-o lui Hyacinth, spuse Charlotte.

La întoarcere, se oprise pe la cocină.

– *Ce-ai făcut?*

– A mâncat-o, spuse Charlotte.

În ciuda credinței nestrămutate a lui Lord Lithby, Hyacinth putea și chiar mânca orice și de toate, fără a manifesta vreun efect neplăcut. Scroafa digerase cu ușurință mai multe culegeri de predici pe care rude băgăcioase i le vârâseră pe gât lui Charlotte.

Lizzie se întoarse și o urmă pe Charlotte în sus pe scări. Nu mai spuse nimic până când nu ajunseră în camera lui Charlotte.

– Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? întrebă Molly, camerista ei.

– Nimic, spuse Lady Lithby. Lasă-ne pentru o clipă, Molly. O să sunăm când vom avea nevoie de tine.

– Dar, Excelență, e plină de noroi, spuse Molly.

– Nu contează, spuse Charlotte. Nu-ți cer să-l cureți. Poți să-mi dai hainele la... Se întrerupse, întrebându-se ce se întâmpla cu ea. Ar trebui să-și țină mai bine gura în frâu.

Pârâul ce despărțea Beechwood de moșia tatălui ei era cam la două mile de reședința Lithby. Charlotte parcurgea cu ușurință de două sau de trei ori acea distanță și câteodată chiar mai mult în cursul peregrinărilor ei zilnice. Plimbările lungi o ajutau să-și păstreze calmul. În unele zile avea nevoie de mai mult calm decât în altele.

Poate că azi ar fi trebuit să meargă mai mult.

Molly o măsură cu privirea din cap până în picioare. Scutură din cap.

– Mai târziu, Molly, spuse cu hotărâre Lady Lithby. Închide ușa în urma ta.

Camerista ieși, încă scuturând din cap. Închise ușa.

– Charlotte, spuse Lizzie.

– Nu-i nimic, zise Charlotte. Mă plimbam prin vecini. La Beechwood. M-am întâlnit cu noul locatar.

– Vrei să spui cu domnul Carsington? Vecinii sunt cu toții agitați. A sosit ieri, mi s-a spus. Lizzie o cercetă cu privirea. Te-ai întâlnit cu el înainte sau după ce ai căzut în cocină?

Charlotte, care căzuse în cocină în repetate rânduri în copilărie, se gândi să folosească minciuna facilă. Necazul era că mama ei vitregă știa întotdeauna când ea mințea. Viața era mai simplă când i se spunea adevărul, chiar dacă numai atât de puțin cât era necesar.

– Stătea culcat printre buruienile cele înalte, spuse ea. La început, nu l-am văzut. Mă gândeam la altceva. M-am pomenit practic deasupra lui când și-a ridicat capul. Atunci, aproape că mi-a sărit inima din piept de spaimă. M-am împiedicat de ceva... și am căzut.

Charlotte nu văzu nici un motiv pentru a descrie în amănunt ce se întâmplase între prima dată când căzuse și momentul când căzuse în fund.

Încerca din răsputeri să uite ce se întâmplase.

El era atât de... mare... și mâinile lui...

Timp de zece ani, contactul ei fizic cu bărbații nu mersese mai departe decât o mână înmănușată prinzând-o ușor pe a ei sau, în cursul unui vals, o mână înmănușată atingându-i talia.

El nu avusese mănuși, și straturile ei de haine ar fi putut nici să nu fie acolo, atât de bine îi folosiseră.

Mâinile lui, mâinile lui. Le putea simți încă... laolaltă cu alte sentimente tulburătoare, aducând mult prea bine cu dorința.

Dar asta era imposibil. N-ar tânji niciodată după atingerea unui bărbat, își spunea. Își învățase lecția.

Ceea ce se întâmplase azi era destul de simplu: era deja supărată când dăduse peste el. Fiind supărată, intrase în panică, iar asta o făcuse să fie nerezonabilă și să nu priceapă că bărbatul încerca pur și simplu s-o țină pentru a nu cădea în mocirla ce odinioară fusese un iaz decorativ.

Era supărată din cauza grozavei idei a tatălui său și a coșmarului pe care îl presimțea a fi o căsătorie începută în rușine și care foarte probabil urma să distrugă fericirea tuturor celor care țineau la ea: nu numai tatăl ei, dar și Lizzie, ce-l mințise din cauza lui Charlotte, chiar la începutul căsătoriei lor.

Fără de veste, în timp ce toate astea i se învârteau prin minte, se trezise prinsă în brațele unui... bărbat masiv.

Nici nu-i de mirare că la început se comportase precum un animal încolțit.

Apoi, pe când se chinuia să-și recapete judecata, îl privise drept în față. Sub asaltul acelor ochi aurii strălucitori și al unei voci grave ce o făcuse să vibreze ca un diapazon, mintea i se zdruncinase complet.

Pentru o clipă, păruse ca și cum un zeu grec – de exemplu, Apollo – o abordase, așa cum se știa că procedau cu femeile neștiutoare.

– Înțeleg, spuse Lizzie.

Cu o scurtă tresărire, Charlotte se smulse din neliniștita-i visare.

Mama ei vitregă avea un neplăcut obicei de a înțelege când și când mai multe decât ți-ai dori.

Era minionă și brunetă, opusul mamei lui Charlotte ca înfățișare și, obiectiv vorbind, departe de clasica roză englezească reprezentată de predecesoarea ei. Dar multă lume, inclusiv soțul și fiica ei vitregă, nu puteau s-o privească obiectiv pe a doua soție a lui Lord Lithby. Îi vedeau frumusețea firii și strălucirea personalității. Râdea cu ușurință – de ea în special. Acest râs natural nu numai că-i lumina fața, ci și însenina totul și pe toți din jurul ei.

„E plină de viață", spunea întotdeauna tatăl ei.

Asta îl atrăsese la ea încă de la început.

În vremea când o întâlnise pe Elizabeth Bentley, Lord Lithby nu căuta o înlocuitoare pentru soția pe care o iubise atât de mult. Nu credea că cineva i-ar putea lua locul. Cu toate astea, căuta ceva; și, deși, așa cum recunoscuse, fusese prea însingurat pentru a putea gândi limpede, soarta îi zâmbise.

Nu putuse face o alegere mai bună.

Charlotte știa asta. Mai știa și că, dacă mama ei vitregă ar fi fost mai puțin intuitivă, scumpa fiică a lui Lord Lithby ar fi fost complet și irevocabil distrusă cu zece ani în urmă.

Chiar așa stând lucrurile, își dorea de data asta ca mama ei vitregă să n-o mai studieze atât de îndeaproape.

– Fără îndoială, ai crezut că vei avea sălbăticia ta favorită la dispoziție pentru încă un timp, spuse Lizzie. Dar ciudat că tatăl tău nu ți-a spus despre domnul Carsington.

– Mi-a spus, zise Charlotte. Dar mă tem că mintea îmi plecase la plimbare.

Lăsă să-i scape un mic oftat și începu să-și scoată mănușile murdare.

– Mai întâi, ți-a spus despre schema lui de petitorie, nu-i așa? zise Lizzie. A fost mult de reținut pentru tine. Așa s-ar explica de ce ai devenit abătută.

Mai bine zis zăpăcită. Disperată.

– Am fost puțin mirată, da, deși n-ar fi trebuit să fiu, spuse Charlotte. E perfect de înțeles ca tata să vrea să mă mărite. Toate fetele cu care am ieșit în societate sunt măritate. Cu copii.

Copilul ei ar fi avut acum zece ani dacă ar fi trăit. Simți o împunsătură în piept, vechea durere. Încă plângea pentru copilul ei pierdut. Deși doar când era singură. Dacă ar fi știut, Lizzie ar fi jelit pentru ea, și Charlotte își jurase de multă vreme să nu-i mai creeze nici o problemă.

– L-am rugat pe Lithby să-mi spună despre planul lui, zise mama ei vitregă, dar a spus că e responsabilitatea lui.

Firește, îi respectase dorințele.

Doar o dată, chiar la începutul căsătoriei lor, umblase cu ascunzișuri față de soțul ei. Făcuse asta pentru că Charlotte insistase, pentru că era așa copleșită de rușine – de ceea ce făcuse, de faptul că-l mințise. N-ar fi putut suporta dezamăgirea și durerea pe care i le-ar fi pricinuit. Ea era centrul existenței lui, și se temuse că i-ar frânge inima.

Charlotte n-ar mai cere niciodată un astfel de sacrificiu din partea mamei sale vitrege. Știa că Lizzie îl iubea profund pe tatăl ei și îl respecta. O iubea și pe Charlotte.

La început, proaspăta lui mireasă o iubise pe Charlotte de dragul lui. Charlotte aflase curând că, de dragul tatălui ei, tânăra lui soție ar fi mutat munții din loc.

Măcar dacă Charlotte ar fi putut vedea asta. Măcar dacă ar fi fost destul de matură să înțeleagă cu ce femeie remarcabilă se însurase tatăl ei.

Dacă Charlotte ar fi înțeles, nu s-ar fi comportat atât de prostește. Nu i-ar fi dat nici o atenție lui Geordie Blaine. Atunci, poate

că ar fi avut norocul unei căsătorii la fel de pline de iubire și de fericite ca aceea a tatălui și a mamei ei vitrege.

Acești „dacă" erau risipă de gânduri, își spuse pentru a mia... sau a zecea mia oară.

Vocea lui Lizzie îi întrerupse cugetările:

– Tatăl tău are dreptate, să știi. E timpul... de fapt a trecut de mult timpul... ca tu să-ți clădești o viață a ta. Nu putem să schimbăm trecutul. Ai suferit două pierderi dureroase, una urmând destul de aproape celeilalte, când erai foarte tânără. Deși e firesc să simți durere în legătură cu aceste chestiuni, nu trebuie să permitem ca durerea să ne paralizeze.

– Nu sunt paralizată, spuse Charlotte. Mă gândesc la... la el ca fiind mort, la fel ca mama. Jelești, dar viața merge înainte.

– Totuși, dacă te simți câtuși de puțin stânjenită, draga mea, din cauza a ceea ce a fost acum multă vreme...

– Nu sunt stânjenită, spuse Charlotte. Nu era o minciună. Era cu atât de mult dincolo de stânjeneală, încât nici n-avea cuvinte pentru a descrie starea ei sufletească.

Lizzie nu prea părea să o creadă. Totuși, nu insistă.

– Poate că, la urma urmei, de asta avem nevoie, spuse ea. De cineva care vede situația cu alți ochi.

– E foarte drăguț din partea tatei că-și bate capul cu asta, spuse Charlotte. Știu că mai degrabă și-ar petrece timpul la țară ocupându-se de treburile de acolo. Vitele. Îmbunătățirea solului. Napii.

Lizzie zâmbi.

– Așa-i, dar a sosit mângâierea în persoana domnului Carsington. Știi că decăderea moșiei Beechwood l-a iritat pe tatăl tău. Imaginează-ți încântarea lui aflând că va fi în grija unui coleg agronom cu un spirit înrudit.

Charlotte își putea cu ușurință imagina ce simțea tatăl ei. El însă nu-și putea imagina cum se simțea ea. Sălbăticia din vecini era refugiul ei și așa fusese de ani întregi.

La câteva luni după nașterea copilului, când Charlotte continua să fie bolnavă și apatică, Lizzie o luase în Elveția. Acolo, plimbările de-a lungul potecilor montane, prin luncile Alpilor și de-a lungul râurilor, al cascadelor și al lacurilor scânteietoare o însănătoșiseră și o ajutaseră să se refacă.

Când se înapoiaseră în Anglia, Beechwood luase locul peisajului rural al Elveției. La Beechwood, mulțumită intervenției lui Lizzie, Charlotte putea să aibă o fărâmă de solitudine.

Ori de câte ori se simțea supărată, mergea pe același drum, dincolo de pârâul ce separa cele două moșii. Rândașul care avea grijă de ea nu traversa pârâul, ci o aștepta să se întoarcă, în vreme ce ea își continua drumul pe drumeagul ce însoțea malul pârâului. Mergea pe acolo pentru că nu era – sau nu fusese până acum – nimeni s-o vadă. În mijlocul acelui loc sălbatic, putea și ea să fie dezlănțuită. Putea renunța pentru o vreme la toate regulile pe care își jurase cu zece ani în urmă să nu le încalce niciodată.

Jurase să fie bună, să facă tot ce era corect și cuviincios și nimic din ce era nepotrivit sau cât de puțin indecent.

Dar, când era singură, acolo unde ceea ce făcea nu putea displăcea, răni, rușina ori șoca pe cineva, renunța la constrângerile decenței și își îngăduia să respire.

La Beechwood, cu nimeni altcineva decât animalele sălbatice care s-o vadă, putea să grăbească pasul sau să tropăie, asta depinzând de starea ei de spirit. Putea să-și fluture pumnii sau să dea frâu liber unor lungi diatribe mormăite despre ce o supărase recent.

Nici n-ar visa să se comporte astfel pe aleile îngrijite ale tatălui ei, unde servitorii ce lucrau în aer liber sau vizitatorii ar fi putut s-o vadă.

Acum, refugiul ei era pierdut pe vecie.

Merse spre șemineu și își aruncă mănușile pline de noroi pe grătarul gol. Ar fi trebuit să arunce scroafei și mănușile.

La revedere, pălărie. La revedere, mănuși.

La revedere, libertate.

Deveni conștientă de tăcerea prelungită. Ce spusese Lizzie ultima dată? Ah, da.

– Poate agronom, spuse Charlotte. Dar, cât privește spiritul înrudit... Se opri la țanc înainte s-o ia gura pe dinainte. Se forță să zâmbească. Firește, e greu pentru mine să văd vreo asemănare. L-am întâlnit pe domnul Carsington doar cu puțin timp în urmă și doar în treacăt. De fapt, cu greu s-ar putea numi o întâlnire.

Lizzie încuviință din cap.

– Atunci, n-o să-i spun așa și n-o să-i pomenesc despre asta tatălui tău. Abia așteaptă să-l prezinte tuturor pe faimosul domn Carsington.

Tatăl voia să facă asta în această seară, desigur, la întâlnirea cu vecinii care marca întotdeauna întoarcerea lor de la Londra.

– Azi-dimineață, ca întotdeauna, tatăl tău mi-a împărtășit planurile lui pentru ziua de azi, continuă Lizzie. Mai întâi, o să vorbească

cu tine despre planul lui de petit. După aceea, o să vorbească cu paznicul de vânătoare. Apoi o să meargă la domnul Carsington și o să-l invite la cină.

– E tipic pentru tata să vrea să-l facă pe domnul Carsington să se simtă bine-venit, spuse Charlotte.

„Ah, tată, de ce trebuie întotdeauna să fii așa ospitalier?" se gândi ea.

– Mai e ceva, spuse Lizzie. Trebuie să-ți vorbesc deschis. Deși domnul e doar fiul mai mic al unui conte, contele în chestiune e Lord Hargate. Această legătură este, așa cum știi, una foarte benefică.

Charlotte simți cum stomacul i se făcu ghem. Crezuse că terminase cu fiii lui Lord Hargate.

Cu un an în urmă, ambele familii încercaseră să încurajeze o căsătorie între ea și fiul văduv al lui Lord Hargate, Lord Rathbourne. Charlotte n-avea nici o problemă cu el. Deși era foarte curtenitor, putea simți că pentru el era ca invizibilă. Trebuia doar să se asigure că nu făcea ceva care s-o facă mai vizibilă. Spre ușurarea ei, acesta se însurase cu altcineva toamna trecută.

– Ține minte, de asemenea, că domnul Carsington e un bărbat cu un remarcabil prestigiu în Societatea Filosofică, continuă Lady Lithby. Acest domn bine văzut răspunde acum de moșia vecină, pe care tatăl tău a vrut-o dintotdeauna. Spirit înrudit sau nu, în ochii lui Lithby acești factori se îmbină, făcându-l pe domnul Carsington un candidat matrimonial acceptabil. Trebuie să-l adăugăm la lista de gentlemeni buni de însurătoare.

Ieși închizând ușa în urma ei.

Charlotte fixă ușa cu privirea, fără a o vedea de fapt. Apoi, ridică bărbia și își îndreptă umerii.

– Nu contează, spuse în șoaptă. Am reușit să nu mă mărit cu mulți bărbați. Pot să scap și de măritișul cu el.

Între timp, la Beechwood

Speranțele lui Darius privitoare la frumoasa fată fură spulberate imediat ce ajunse la grajdurile de la Beechwood, pentru că acolo se întâlni cu tatăl ei, care venise să-i ureze bun venit ca între vecini și să-l invite la cină.

Deși îi trebui o clipă să distingă între o scroafă pe nume Hyacinth și o fiică pe nume Charlotte, curând Darius descoperi că Excelența

Sa avea doar o fată, care nu era nici măritată, nefericită sau altfel, nici văduvă.

Ceilalți copii erau patru băieți mici, cei mai mari dintre ei fiind acum în vizită la verii lor din Shropshire.

Pe loc, Darius o alungă din minte pe fata care nu mai merita nici un gând și se concentră în schimb pe tatăl ei, care merita.

Fiind slujitorul credincios al logicii, Darius petrecuse două săptămâni înainte de venirea în Cheshire analizând problema pe care o avea de rezolvat și adunând informații folositoare.

Aflase că, dintre toți cei din partea locului, Lord Lithby era bărbatul a cărui prietenie merita cel mai mult să fie câștigată. Familia lui locuise aici de generații întregi. Era cel mai mare moșier. Dar, cel mai important, era agronom și un filosof al naturii, la fel ca Darius.

În acea zi, ajunsese la o descoperire deosebit de plăcută: spre deosebire de Lord Hargate, Lord Lithby aprecia cum se cuvenea munca lui Darius. Chiar citase din broșura despre creșterea porcilor.

Pentru că starea sa de spirit se îmbunătățise mulțumită unei generoase porții de complimente măgulitoare, Darius acceptă bucuros invitația la cină.

În mod normal, evita înalta societate, preferând cercurile cunoscute pentru moravurile ușoare. În felul ăsta, un bărbat nu-și pierdea timpul urmărind femei pe care nu le putea avea.

De data asta totuși, Darius trebuia să facă o excepție. Excelența Sa era o prețioasă sursă de informații și sfaturi. În plus, câțiva, dacă nu chiar toți oaspeții, erau oameni de la țară – o specie pe care Darius o înțelegea bine și în mijlocul căreia se simțea în largul lui. Și printre acești oameni, s-ar putea chiar să găsească o văduvă atrăgătoare sau o soție nefericită, neîmpovărată de principii morale.

Încălecă și o porni spre han.

Până să ajungă acolo, fata cea frumoasă i se furișase din nou în minte.

Cum naiba putuse el s-o ia drept femeie măritată? Era un bărbat inteligent și bun observator. Ce îl indusese în eroare?

Văzu din nou imaginea ei cu ochii minții: fața încântătoare și silueta ei... urma de răgușeală din voce, cu accentul previzibil educat, și imprevizibila dușmănie. Ostilitatea îl deranja. Negreșit, nu toate femeile se topiseră pe loc în brațele lui, dar puținele care n-o făcuseră nu opuseseră decât o rezistență simbolică.

Ce ființă absurdă mai era și ea, la fel de absurdă precum pălăria pe care o purta. Împiedicându-se de propriile-i picioare. Zvârcolindu-se și lovind cu piciorul și cu cotul când el încercase s-o ajute...

La drept vorbind, era destul de pricepută să îndepărteze un bărbat. Dintr-un oarecare motiv, asta îl stârnise.

Aroganța ei era provocatoare. Cu toate astea, îl amuzase să ia totul drept un joc, ca un flirt – ceea ce toată lumea știa că era un prim pas pe drumul seducției.

De ce nu izbutise să...

Își trase una peste cap.

„Idiot ce ești."

Simțise *experiența*. Asta îl derutase. O simțise și reacționase la ea fără a se mai gândi.

Deși nu era niciodată ușor să determini cu precizie vârsta unei femei, orice idiot putea recunoaște o fată inocentă.

Fata asta nu era venită de pe băncile școlii

Totuși, Darius fu surprins când află exact câți ani are.

Era sigur că făcuse asta doar pentru a-și satisface curiozitatea intelectuală. Aceasta nu era diferită de curiozitatea în legătură cu libelulele. Abordase problema așa cum făcea cu oricare altă cercetare științifică, deși fusese mai discret în privința asta.

La hanul Unicorn, în vreme ce servitorul său, Goodbody, ofta aplecat asupra petelor de iarbă și de noroi de pe pantalonii lui, Darius le încurajă la bârfă pe cele două cameriste frumușele.

Așa află că Lady Charlotte avea douăzeci și șapte de ani.

Douăzeci și șapte și nemăritată!

Darius nu putea înțelege nimic.

Era singura fiică a unui marchiz.

Era frumoasă.

Tatăl ei nu era vreun nobil scăpătat, ci unul de rang înalt, simpatizat și bogat. Care familie din Anglia nu și-ar dori această legătură? Care gentleman căutând locatari pentru camera copiilor nu și-ar dori să se împerecheze cu această excelentă reprezentantă pursânge? Cum se făcea că nimeni nu acționase?

Darius era așa confuz – ca să nu mai zicem că și exasperat –, încât uită să se mai culce cu servitoarele. În schimb, după o baie, bărbierit și schimbat de haine, îl lăsă pe Goodbody să cugete gânditor în legătură cu cizmele lui și își continuă cercetările în cârciuma hanului.

Aici află că teoriile – sau mai degrabă zvonurile – se găseau din belșug.

– O tragedie îngrozitoare treaba asta, spuse nevasta hangiului pe când îi servea berea. Lady Charlotte și-a dăruit inima unui ofițer, dar ăsta s-a făcut bucățele la Waterloo.

– Nici pomeneală de Waterloo, insistă unul dintre mușterii. A fost omorât la Baltimore în timpul războiului cu americanii.

– Nu era nici un ofițer, îl contrazise altul. Un conte oarecare a venit la Londra cu țarul Rusiei pentru a sărbători victoria. S-a îmbolnăvit de febră și a murit.

Se iscă o ceartă.

La grajdurile hanului, triumfă un punct de vedere mai puțin romantic. Lady Charlotte nu-și îngropase inima în mormântul nici unui galant ofițer sau nobil străin. Motivul pentru care nu era măritată era unul foarte simplu: nimeni nu era destul de bun pentru ea.

– Înțeleg, spuse Darius. Pețitorii ei erau o grămadă de bărbați de joasă speță.

– Ah, nu, sir, spuse unul dintre rândași. A curtat-o un duce. Și un marchiz.

– Mai era și fiul cel mai mare al contelui ăluia, anul trecut, spuse altul. Ăla perfect.

Unul dintre tovarășii lui îi dădu un ghiont și mormăi ceva. Bărbatul păru deodată rușinat.

Darius înțelese că se referea la fratele lui cel mai mare, Benedict, Lord Rathbourne, cunoscut și sub numele de Lord Perfecțiune.

– Ei bine, dacă Lordul Perfecțiune n-a fost destul de bun pentru ea, poate că are o părere cu mult prea bună despre ea însăși? spuse Darius.

Fusese foarte arogantă cu el și poate că îi zgândărise puțin mândria – pentru că nu era obișnuit cu genul ăsta de prostii, își spusese.

– Nu-i deloc mândră, sir, zise primul rândaș.

– Îi cea mai drăguță doamnă din lumea asta, spuse altul.

– N-a zis niciodată vreun cuvânt urât cuiva.

– Întotdeauna doar zâmbește și mulțumește, chiar și pentru cel mai mic lucru pe care-l faci pentru ea.

– Toți servitorii spun același lucru.

– Și doamnele la fel. Cu toatele o plac – și știți ce gură rea pot să aibă.

După aceea, urmară povești despre bunătatea lui Lady Charlotte Hayward față de semenii ei, de la mic la mare.

Darius încercă să potrivească imaginea descrisă de ei cu femeia pe care o întâlnise. Nu reușea nicicum. Nu putea fi aceeași femeie. Cu toate astea, trebuia să fie.

Întoarse în minte problema pe toate fețele. O privi dintr-un unghi, apoi din altul. Enigma persista.

Asta era enervant. Avea lucruri mai importante de făcut decât să încerce să rezolve enigma unei femei cu care nu se putea culca. Necazul era că ea era o enigmă și, deși era capabil de multe lucruri, Darius nu era capabil să lase o întrebare fără răspuns mai mult cum nu era capabil nici să se împotrivească unei provocări adresate abilităților lui. Ceea ce, la urma urmei, era cam același lucru.

– Pe scurt, spuse el cu o urmă de enervare, doamna e o sfântă.

Bărbații se uitară unul la altul.

– Păi, io nu'ș ce să zic, spuse unul gânditor, da' aș zice că așa-i.

Salonul de la reședința Lithby, în acea seară

Domnul Carsington o surprinsese prima dată nepregătită pe Charlotte.

De data asta, era pe deplin pregătită. Avea mintea limpede și atitudinea potrivită. Avea afișat la locul lui zâmbetul de societate și toate cele optzeci și trei de mii șase sute cincizeci și șapte de reguli de bună purtare gata pregătite.

Cu toate astea, când apăru domnul Carsington, stând în ușă pentru un moment dramatic perfect sincronizat, simți o tresărire, ca și cum atinsese unul dintre dispozitivele acelea magnetice pe care verii ei le găseau așa fascinante.

Era oarecum conștientă că ceilalți nu păreau afectați. Toate capetele se întoarseră spre el, și multe fețe – în special cele feminine – exprimau ceva mai mult decât o simplă curiozitate în legătură cu nou-venitul.

Lumina candelabrelor îi punea aur în păr și dădea strălucire feței lui bronzate. Din nou, părea a fi un zeu aurit venit printre muritori.

Apollo, ăsta era, fără nici o îndoială. Zeul soare, strălucind auriu cu totul. Părul. Ochii.

Și, la fel ca un zeu, părea impozant, cu silueta lui puternică umplând cadrul ușii.

Dar nu era zeu, își reaminti ea. Doar un bărbat și, dacă nu greșea prea mult, unul cât se poate de obișnuit.

Un craidon.

Bărbatul care-i distrusese viitorul era un craidon. Printre numeroasele lecții pe care le învățase din acea experiență, era important să învețe să recunoască specia.

Putea depista fiecare exemplar de la cincizeci de pași.

Dacă nu și-ar fi pierdut mințile în timpul primei lor întâlniri, l-ar fi înregistrat pe domnul Carsington în categoria „Destrăbălați" din Enciclopedia Particulară a Bărbaților pe care o alcătuise.

Cu toate astea, mai bine mai târziu decât niciodată, își spuse, în vreme ce își schimba expresia cu una de un politicos bun-venit.

Calmul i se spulberă când el părăsi cadrul ușii și se îndreptă direct spre ea.

Cu inima în galop, aproape că făcu un pas înapoi. După aceea, deveni conștientă că tatăl ei era lângă ea.

– Domnule Carsington, bine ați venit, spuse tatăl.

Îl prezentă pe bărbat lui Lizzie, și domnul Carsington făcu o plecăciune elegantă. Lizzie îi vorbi, și el răspunse. Charlotte nu era sigură despre ce vorbiseră. Capul îi bâzâia ca și cum ar fi fost plin de albine.

– Charlotte, dragă. Vocea tatălui ei răzbătu printre bâzâieli. Iată-l pe noul nostru vecin, domnul Carsington. Auzi mândria din vocea lui atunci când continuă: Sir, fiica mea, Charlotte.

În ea se stârnise o agitație nebună. Făcuse tot ce putuse să evite tremurul. Își ținea mușchii țepeni, în vreme ce inima îi bătea atât de furioasă, încât nu putea nici înghiți, nici respira.

Cu toate astea, era conștientă că tatăl ei îi zâmbea fericit.

O iubea tare mult. Ea dori cu ardoare să fie tot ce el își dorea să fie.

Se relaxă.

Domnul Carsington făcu o plecăciune.

– Lady Charlotte.

– Domnule Carsington.

Urmă o pauză. Nu era o pauză liniștită. Aerul părea a zumzăi, ca și cum albinele îi părăsiseră capul și acum zburau între ei.

Ochii de culoarea chihlimbarului ai domnului Carsington se îndreptară spre tatăl ei, care se întorsese să-i spună ceva lui Lizzie.

Se uită din nou la ea. De data asta, ea văzu în ochii lui neobișnuiți aceeași expresie de tachinare pe care o avusese atunci când o întrebase despre pălăria ei.

– Dar cred că ne-am întâlnit deja, spuse el cu voce joasă și răgușită.

Deși stătea la o distanță cuviincioasă, cuvintele sunaseră ca și cum îi șoptise un secret la ureche. Pielea începu s-o furnice.

– Nu cred, spuse ea, fulgerându-l cu o privire amenințătoare.

El ridică din sprâncene.

Și ea și le ridică pe ale ei.

Ea se gândea: „Doar să spui un singur cuvânt despre ce s-a întâmplat, și o să te înșfac de gât și o să te strâng până când îți dai duhul".

Știa că nimeni nu putea citi gândurile. Probabil că el citise totuși câte ceva, pentru că expresia întrebătoare dispăru, și el clipi. Ea privi cum gura lui se arcui încet într-un zâmbet.

– Nu?

Sub acel zâmbet indolent, ceva în ea păru a se desface, ca petalele unei flori deschizându-se sub razele soarelui. Dar asta făceau zâmbetele craidonilor, își reaminti ea: făceau femeile sentimentale și maleabile.

– Nu, spuse ea.

Privi spre părinții ei. Pastorul și soția lui le solicitaseră atenția.

– Poate că ai o soră geamănă, spuse domnul Carsington. Se făcu a se uita prin salon, căutând.

– Nu, nu am, spuse ea.

– Ce ciudat, zise el.

– Nu-i deloc ciudat să nu ai un geamăn, spuse ea. E mai obișnuit să nu ai unul.

– Aș fi putut jura că ne-am întâlnit cu câteva ore în urmă, lângă un iaz la Beechwood, spuse el pe un ton de noi-doi-avem-un-secret. Aveai – sau mai degrabă n-aveai – o pălărie încântător de frivolă.

O tachinase cu pălăria aceea așa cum ar fi făcut un băiețel, și pentru o clipă fusese tentată să îi intre în joc.

Experiența îi venise în ajutor. Privirea lui poznașă nu era nici copilăroasă, nici nevinovată. Ceea ce ea văzu în acei ochi schimbători de culoarea chihlimbarului era viclenia unui craidon.

– O doamnă și un gentleman nu se pot cunoaște decât dacă au fost prezentați unul altuia așa cum se cuvine, spuse ea cu răceală. Dacă nu se cunosc, e imposibil să se fi întâlnit. De vreme ce noi am fost prezentați unul altuia așa cum se cuvine abia cu o clipă în urmă, nu am fi putut să ne întâlnim anterior.

– Ce logică nebunesc de anapoda mai e și asta, spuse el.

– E o regulă de comportament, spuse ea. Nu trebuie să fie logică. Poate că există chiar o regulă care spune că regulile de comportament trebuie să fie ilogice.

Ochii lui scânteiară. La început, ea crezu că ceea ce vedea acolo era amuzament și se blestemă, pentru că nu voia să-l distreze. Dar apoi, privirea lui lunecă de la față spre gât și mai jos, zăbovind asupra pieptului înainte de a se îndrepta spre picioarele din condurii ei de mătase. Reveni în sus atât de repede, încât ea nu avu timp să-și domolească răsuflarea. Putea ascunde asta, dar nu și restul reacției ei.

Se aprinsese toată la față. Era fierbinte peste tot. Între timp, pielea ei trădătoare anunță acest lucru răspândind o roșeață pe gât și zona umerilor și a pieptului pe care rochia o expunea.

El se distră văzând agitația ei.

În ea izbucni furia.

O dată, măcar o dată, i-ar plăcea să reacționeze cumva, în loc să îndure în tăcere examinarea obraznică a unui bărbat. Dar o doamnă trebuie să pretindă că nu bagă de seamă când un bărbat o dezbrăcă din priviri.

Nu era corect.

Când un bărbat e jignit de ceva, îi e permis să reacționeze. *Se așteptă* de la el să reacționeze.

Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să-l împingă într-o mobilă sau să-i înnegrească un ochi.

Dar nu era bărbat și nu putea cere altui bărbat să facă treaba pentru ea. Să facă o scenă ar fi dezastruos și ridicol. Nu era copil. Era o femeie de douăzeci și șapte de ani, fiica unui aristocrat, și avea experiența a opt sezoane. Se aștepta de la ea să aibă stăpânire de sine. Se aștepta de la ea să rezolve situațiile dificile sau neplăcute cu calm și amabilitate.

Nu trebuia să se răfuiască sau să-l pedepsească.

Trebuia să ignore toată treaba... și el știa că ea trebuia să facă asta, brută ce era.

Pentru o vreme, clocoti, neajutorată.

Dar despre Lady Charlotte Hayward se puteau spune multe, însă nu și că nu era descurcăreață. Chiar în vreme ce spumega de furie, mintea îi lucra. Avusese de a face cu o grămadă de bărbați. Putea să se ocupe și de acesta.

Capitolul 3

„Ce greșeală", se gândi Darius. „O greșeală prostească, prostească."

Nu putea să creadă c-o făcuse.

„Virginele sunt interzise."

Fratele lui cel mai mare, Benedict, îi vârâse cu forța în cap această regulă când avea cincisprezece ani.

Multă vreme după ce depășise metoda vârâtului cu forța, Logica îi confirmase regula. Virginele, spusese Logica, erau o pierdere de vreme, prea multă muncă pentru o răsplată prea mică. Când virgina era fiică de nobil, prețul pentru această infimă plăcere era căsătoria.

„Pleacă de-aici", îi spuse Logica lui Darius. „Acum."

Întotdeauna, Darius ascultase de Logică fără să ezite.

De data asta însă, ezită, din trei motive.

Unu, ea era o enigmă.

Doi, era extraordinar de dificil pentru un bărbat sănătos să întoarcă spatele unui superb exemplar fizic – și ea era unul dintre cele mai frumoase exemplare fizice pe care le văzuse el vreodată.

Trei, acea rochie. Pe ea, rochia de un alb feciorelnic era oricum altcumva numai nu feciorelnică. N-o vedea pe Diana, ci pe Venus, nu pe fecioara care vâna, ci pe zeița dragostei.

Gândul îi aduse în minte pictura din Florența în fața căreia îl trăsese Benedict cu mulți ani în urmă. Era aproape singura operă de artă demnă de a fi văzută în acel plictisitor și lung Mare Tur al Europei în care figurau mult prea multe biserici și mult prea puține femei.

Era faimoasa pictură a lui Botticelli cu Venus stând goală pe o imensă scoică.

Firește, Darius și-o imagină pe Lady Charlotte goală, la fel ca Venus, cu care semăna așa mult. Orice bărbat ar fi făcut la fel, indiferent dacă văzuse sau nu pictura.

Să-și imagineze era ceva acceptabil. Să le permită ochilor să rătăcească era o nebunie. Chiar și el avea mai multă minte decât să privească lasciv la o femeie nemăritată, în felul acela – în public

și nici mai mult, nici mai puțin decât în casa tatălui ei! Era cel mai sigur mod de a se găsi (a) stând în fața altarului ascultând slujba de căsătorie; (b) amenințat de o cravașă sau (c) în fața unui pistol aflat la douăzeci de pași distanță.

Luptele pe viață și pe moarte pentru femele erau destul de obișnuite și chiar foarte nimerite printre păsări și animale. La ființele raționale totuși, această comportare era absurdă. În special când ultimul lucru de dorit era să-l jignească pe tatăl ei.

Darius își abătu grăbit atenția în sus de la îmbujorarea rozalie, feciorelnică și apetisantă ce i se răspândea peste pielea-i mătăsoasă.

Prea târziu. Din ochii ei albaștri ca de gheață îl privea moartea, limpede ca lumina zilei.

Arătase la fel cu o clipă în urmă, când începuse s-o tachineze despre întâlnirea lor anterioară. Lui îi dăduse prin cap: „O să mă strângă de gât", și voise ca ea să încerce s-o facă. Ar fi fost distractiv.

Dar ea nu încercase să-l strângă de gât nici atunci și nici acum.

Spre surprinderea lui, ea îi aruncă un zâmbet conspirativ.

Apoi se aplecă spre el, oferindu-i o priveliște mai bună asupra sânilor ei perfect rotunzi pe care corsajul strâmt al rochiei, ajutat de corsetul ce îi ridica, îi expunea mai mult decât părea cuviincios pentru o virgină.

Toate instinctele lui de apărare intrară în alertă, împreună cu cele reproducătoare.

– Domnule Carsington, spuse ea răgușit.

„Capcană! Capcană!" strigă Logica. „Ia-o din loc!"

– Lady Charlotte, spuse el prudent.

– Hai să nu ne formalizăm, zise ea. Părinții mei sunt ocupați cu alți oaspeți.

Darius știa că ar fi trebuit să se îndrepte și el spre alți oaspeți chiar după prezentări. Începu să se întoarcă în loc.

Ea îl atinse ușor pe mână.

Pulsul lui se acceleră.

Se uită spre mâna înmănușată ce abia dacă îl atingea pe braț. Își ridică privirea spre mult prea frumoasa ei față.

Încă afișa zâmbetul conspirativ.

– Știu că ai vrea să-ți întâlnești vecinii, spuse ea. Îi voi ține cu plăcere locul tatălui meu. O fac adesea. Aici suntem destul de neprotocolari – și el pare adâncit într-o discuție cu pastorul.

În vreme ce vorbea, îl îndepărtă pe Darius de părinții ei și îl duse spre un mic grup la capătul celălalt al salonului.

În ultima clipă însă, schimbă direcția și îl conduse spre o roșcată cu forme pline care stătea la pian examinând teancul de partituri de acolo. Află că numele ei era Henrietta Steepleton. Era o tânără văduvă cu voce gâfâitoare – fără îndoială, rezultatul vorbitului îndelungat fără a se opri să răsufle.

De îndată ce doamna Steepleton începu să vorbească, Lady Charlotte îi părăsi.

În clipa în care se întoarse, Darius văzu cum inofensivul ei zâmbet politicos se preschimbă într-o grimasă.

Salonul de la reședința Lithby
După trei ore și jumătate

– Ar fi fost mai amabil să mă strângi de gât, murmură domnul Carsington.

Charlotte se opri brusc în loc, și ceaiul stropi marginea cestii pe care o ținea în mână. Trase aer în piept să se liniștească și le porunci mâinilor să nu tremure.

Nu-l auzise apropiindu-se în spatele ei. Acum, nu putea spune că îl auzise. Îi simțise vocea vibrând de-a lungul șirei spinării. Pielea de pe ceafă o furnicase ca și cum fusese atinsă de el.

– Ar fi fost nepoliticos, spuse ea. Continuă să meargă. Soția pastorului, doamna Badgely, era așezată în celălalt capăt al salonului lângă șemineul ce ardea doar pentru ea în această caldă seară de iunie.

Doamna Badgely suferea de artrită. Chiar dacă n-ar fi fost verișoara tatălui ei, trebuia să se asigure cineva că se simțea confortabil. Trebuia întotdeauna să te asiguri că oaspeții tăi se simt confortabil.

Cu excepția acestuia. Exista o limită, la urma urmei, la ceea ce chiar și cea mai ascultătoare fiică ar face.

– Sugrumarea e nepoliticoasă, spuse el. Ăsta e un punct de vedere interesant. Presupun că nu te pot acuza că ai fost nepoliticoasă lăsându-mă să amețesc de cap de atâta vorbă.

Ea privi către profilul lui mult prea chipeș.

– Te rog, nu-ți face griji în privința asta. Capul pare bine atașat de gât.

Își dorea să nu mai fie așa chipeș. Își dorea să-i găsească un oarece cusur vizibil. Pronia cerească nu se dovedea deloc corectă în felul

ăsta. Ce ar fi trebuit să facă era să lase un semn de neșters pe bărbații nemernici. De preferat o literă stacojie[1] pe frunțile lor.

Dar nu, era imaculat, n-avea nici un semn. Căutase în van un cusur fizic. Ar fi fost mai mulțumită de sine însăși dacă s-ar fi putut abține să-l tot privească... și dacă respirația i-ar fi revenit la normal.

– În cazul ăsta, o să rămână așa în ciuda tuturor eforturilor doamnei Steepleton, spuse el. A început să turuie chiar în clipa în care ai terminat prezentările. A continuat până când s-a anunțat cina. La cină – și de ce, oare, nu mă mir? – m-am trezit așezat lângă ea.

Charlotte încercase să nu se uite într-acolo, dar era dificil, pentru că el stătea exact în fața ei. La un moment dat, privirile li se întâlniseră, și îi aruncase o căutătură acuzatoare, urmată de una de martir, ascunsă cu iuțeală când doamna Steepleton îi solicitase atenția. Lui Charlotte îi venise să râdă. Constatase că era neobișnuit de greu să păstreze o privire politicoasă și inexpresivă. Constatase că îi era aproape imposibil să se concentreze asupra conversației din jurul ei.

– A vorbit, continuă el, pe tot parcursul cinei. Nu s-a oprit până când Lady Lithby a anunțat ca doamnele să se ridice de la masă.

– Gândește-te la neplăcerea de care te-a salvat, spuse Charlotte. N-ai fost obligat să născocești lucruri inteligente de spus. Tot ce a trebuit să faci a fost să pari atent.

– Eu nu *născocesc* lucruri inteligente de spus, Lady Charlotte, zise el. De obicei, spun tot ce-mi trece prin cap. Găsesc că asta face viața mai puțin complicată.

– Mai puțin complicată pentru dumneata, poate, spuse ea. Ești bărbat.

– Ce spirit de observație ai, spuse el.

– Bărbaților pare să le placă sinceritatea la cei de același sex, spuse ea. Nu sunt chiar așa încântați de această caracteristică la femei, am băgat de seamă.

– Se prea poate ca bărbaților încuiați să nu le placă.

Charlotte zâmbi. Dacă-i plăcea sinceritatea la femei, era pe drumul cel bun.

---

[1] Litera stacojie simbolizează comiterea unui păcat major; simbolul este preluat din romanul *Litera stacojie* de Nathaniel Hawthorne, apărut în anul 1850, în care eroina principală are un copil în urma comiterii adulterului. (n.tr.)

Ajunseră lângă șemineu și lângă soția pastorului. Charlotte îndreptă cel mai cordial zâmbet spre cea mai temută babornițăă din împrejurimi.

– Ah, Lady Charlotte, aici erai, spuse doamna Badgely. Era înaltă și corpolentă, cu o voce puternică pe măsură. Am sperat că erai doar pentru moment distrasă și nu m-ai uitat cu totul. Se uită spre domnul Carsington. Dar trebuie să admit, nu-i o distragere neînsemnată.

Charlotte aduse ceaiul.

– Domnul Carsington e foarte amabil și m-a însoțit, spuse ea. Nu e greu de ghicit de ce dorește să vă cunoască mai bine. Fiind atent, v-a observat suferința. Firește că vrea să-și folosească vastele cunoștințe în a vă ajuta. Dar, mai întâi, are nevoie de informații. Știu că va dori să-i descrieți în detaliu *toate* simptomele dumneavoastră.

Se uită zâmbind larg spre domnul Carsington.

El clipi o dată. Apoi ochii lui aurii se îngustară.

– Sunteți expert și în artrită, domnule Carsington? întrebă doamna Badgely. La oameni?

– Cunosc boala, spuse el.

Își îndreptă atenția spre femeia care ocupa aproape toată canapeaua.

Când acorda atenție cuiva, observase Charlotte la cină, o făcea *cu totul.*

Așa cum îi spusese, cinele servite la reședința Lithby erau destul de neprotocolare. Uneori, lumea discuta – sau striga – peste masă și uneori – atunci când tata și Lizzie aveau ceva să-și spună – de-a lungul ei. Observase că domnul Carsington își îndrepta atenția spre cineva, apoi spre altcineva atunci când interesul îi era captat – și era ușor de spus când se întâmpla asta. Devenea complet imobil, lăsând la o parte totul și pe toți. Îi amintea de un șoim în înălțimi, urmărindu-și prada.

Acum, se concentră asupra doamnei Badgely, care începuse să înșire cu lux de amănunte numeroasele sale simptome și tratamentele pe care le încercase.

Charlotte dădu să se întoarcă.

– Nu ești interesată, Lady Charlotte? întrebă el.

– Sărmana copilă a auzit totul de nenumărate ori, dar are prea mult tact să spună asta, afirmă doamna Badgely.

Deși i se permisese să plece, Charlotte ezită. Nu din cauză că nu voia să pară indiferentă la necazurile doamnei. Un drăcușor din

mintea ei voia să-l vadă cum suferea din cauza artritei doamnei Badgely, precum și de pe urma interogatoriului ei.

– Ați încercat uleiul de ricin, doamnă Badgely?

Ulei de ricin? Glumea? Charlotte încercă fără succes să citească ceva pe fața lui.

– Necazul e la articulațiile mele, nu în mațe, tinere, spuse doamna Badgely. Mațele mele sunt cum nu se poate mai bine – și nu vreau să le deranjez cu purificări și altele asemenea. O sumedenie de leacuri bășești, după părerea mea.

– Ar fi trebuit să fiu mai clar, spuse domnul Carsington. Ați încercat să vă masați încheieturile cu ulei de ricin? Nu cu mult timp în urmă, un doctor a prezentat o lucrare, descriind experimentele lui cu acest remediu. Eu l-am recomandat bunicii mele. Deși mă urăște, a recunoscut că tratamentul a dat roade.

– Bunica te urăște? întrebă Charlotte.

Rosti asta pe negândite, surpriza și curiozitatea ieșind câștigătoare. Privirea șoimului se îndreptă din nou spre ea, și ea își dori să-și fi ținut gura. De fapt, își dori să se fi făcut nevăzută imediat ce-l lăsase în ghearele crocodilului din vecini.

– Da, spuse el.

– Prostii, zise doamna Badgely. Se poate ca părinții să-și considere progeniturile îngrozitoare din când în când, dar întotdeauna bunicii își adoră nepoții. Vorbesc din experiență.

– Mă urăște, spuse el, uitându-se încă la Charlotte. A trimis după mine acum două săptămâni doar ca să mi-o spună limpede, în față.

– Dacă e adevărat, zise Charlotte, e ciudat că te lauzi cu asta.

– Nu mă laudam, spuse el, am dorit pur și simplu ca doamna Badgely să înțeleagă că remediul a fost considerat folositor de către o persoană sceptică, una care nu mă are la suflet. Dorești să știi de ce bunica Hargate mă urăște?

„Da, și încă cum."

Dar el nu voia să-i spună, Charlotte era sigură de asta. Ce voia el era s-o facă să ghicească. După opt sezoane, n-avea nici o problemă în a recunoaște o invitație la flirt.

După opt sezoane, n-are trebui ca inima să-i bată așa repede și n-ar trebui să simtă ca și cum de-abia aștepta.

– N-ar trebui să mă aștept să discuți chestiuni așa intime și dureroase cu un străin, spuse ea.

Se sili să plece de acolo.

*

Darius o privi cum se îndepărta. Câțiva cârlionți blonzi se desprinseseră din agrafe și îi mângâiau gâtul grațios arcuit. Își aminti mica pată de noroi pe care fusese tentat s-o curețe cu ceva timp în urmă. Chiar și în seara asta, cu atâta lume prezentă, nu fusese deloc ușor să-și țină gura departe de gâtul acela.

Își aminti plăcuta căldură a sânilor ei lipiți de mâna lui.

Mâinile îl furnicară.

Ar fi trebuit să stea la distanță. Nu era obișnuit să reziste tentației, ăsta era necazul. Evitase întotdeauna situațiile în care ar fi trebuit să reziste. N-ar fi trebuit să reziste, naiba s-o ia.

Ce fată nesuferită mai era și asta, să nu fie ea căsătorită și sătulă de căsătorie până acum!

– Pot eu să ghicesc de ce, spuse doamna Badgely.

Înăbușindu-și o înjurătură, se întoarse din nou spre ea. Nu-și putea permite să jignească pe nici unul dintre vecinii lui. Soțiile pastorilor exercitau adesea o putere considerabilă, și femeia aceasta în special, simțea el, făcea regulile pe-aici. Mai mult de-atât, era verișoara lui Lord Lithby.

– Poftim? spuse el.

– Deși știu că e imposibil pentru bunica dumitale să te urască, pot să-mi imaginez cu ușurință de ce ar avea cuvinte grele la adresa dumitale, spuse ea. Dacă ai fi nepotul meu, aș fi tare dezamăgită în ce privește simțul obligației morale pe care-l arăți, lăsând la o parte uleiul de ricin. Cu siguranță că n-ar trebui să-ți spun eu că e datoria dumitale, în calitate de proprietar, să te îngrijești de bunăstarea servitorilor dumitale.

– În prezent, nu sunt chiar proprietar, spuse Darius. Tatăl meu e după lege...

– Te rog nu mă omorî cu păsăreasca avocaților, spuse doamna Badgely. Beechwood e responsabilitatea dumitale.

– Și am de gând s-o readuc în bună stare cât de curând posibil, spuse el.

– Dar casa? întrebă ea. Am auzit că locuiești la han în Altrincham, că doar puțini servitori sunt la reședința Beechwood, și aceia sunt din Londra. De ce ai pus servitori din Londra într-o casă de la țară unde familiile din partea locului care au lucrat la Beechwood de generații întregi sunt în căutare de lucru? Ai idee cât de mulți tineri au fost siliți să-și părăsească familiile și casele pentru a-și câștiga existența? Totul din cauza prostiei aceleia cu cancelaria.

Continuă să peroreze despre datoria domnului Carsington față de Beechwood și față de vecini. Îi spuse ce făcuseră alții, cum încercaseră să păstreze proprietatea și să găsească de lucru și locuințe pentru cei dați pe neașteptate afară din casă.

El încercă să explice situația din punct de vedere economic: pământul era cel care întreținea casa; prin urmare, pământul trebuia să aibă prioritate. Dar se vede treaba că Logica îi era complet străină doamnei Badgely.

El aruncă o privire spre Lady Charlotte, care se alăturase mamei ei și colonelului Morrell. Acesta era un tip înalt, brunet și chipeș, de aproape aceeași vârstă cu Alistair, cel de-al treilea fiu al lui Lord Hargate. De la doamna Steepleton, Darius aflase că Morrell avea o moșie la sud de cea a lui Lord Lithby. Deși familia colonelului, la fel ca a lui Lord Lithby, locuise aici de generații, el își petrecuse mare parte din viață în străinătate. Se stabilise aici cu mai puțin de un an în urmă și probabil că nu avea să rămână mult timp, deoarece se aștepta să moștenească un titlu de conte de la un unchi în vârstă din Lancashire.

Voia s-o aibă pe Lady Charlotte drept contesă, atâta lucru era clar. Deși bărbatul nu se manifesta deloc deschis în privința asta, pentru Darius nu era prea discret. La urma urmei, comportamentul de împerechere era subiectul preferat al lui Darius.

Morrell o voia pe Charlotte.

Dacă ea băgase de seamă, nu arăta în nici un fel.

Asta făcea ea întotdeauna? Simularea indiferenței era de ajuns? Nu putea fi. Bărbații urmăreau bucuroși femeile, fără nici un fel de încurajare și câteodată în ciuda unor semne clare de ostilitate.

Ea nu părea ostilă. Doar afișa o privire de vacă blajină, despre care Darius știa că era falsă. Ea era departe de a fi blajină și categoric nu atât de sinceră și de nevinovată cum părea. Cu siguranță nu era așa blândă și politicoasă cum afirma toată lumea. Nu îl lăsase ea – pentru a doua oară în decurs de câteva ore – pradă cuiva despre care știa că avea să-l înnebunească?

– Știi cum e când o proprietate intră sub supravegherea cancelariei, îi dădea înainte doamna Badgely. N-ai voie să faci nimic, nici măcar din filantropie, de teamă să nu fii târât într-un proces. Chiar și Lord Lithby s-a găsit cu mâinile legate. Nu trebuia să „intervină" așa cum s-au exprimat ăia – chiar și pe cheltuiala lui! Să știi că asta e de condamnat, domnule. Poți fi atât de lipsit de inimă să continui această faptă reprobabilă?

Cuvintele „fără inimă" îl făcură pe Darius să vrea să scrâșnească din dinți. Era și așa destul de absurd să le audă de la tatăl lui, dar și bunica Hargate le folosea. Ipocriții de ei. Spuneau ce voiau, fără a ține vreodată seama de sentimentele celorlalți.

– Nu vreau deloc să continui vreo faptă reprobabilă, spuse el. Cu toate astea, filantropia dumneavoastră bine intenționată nu reușește să ia în considerație anumite reguli ale economiei. Pământul întreține casa. O casă nu poate întreține pământul. Așadar, modul logic de a acționa este să se înceapă cu pământul și orice dependințe importante pentru animale și agricultură.

– Aiureli, spuse ea. Iat-o pe Lady Lithby. Hai să aflăm ce crede ea.

Darius voia să strige că era irelevant ce credea o adunătură de femei, cărora logica le era la fel de străină ca sanscrita.

Își spuse să se calmeze. Era irațional să se irite din cauza lipsei de logică a unei femei.

Se sili să zâmbească inofensiv către Lady Lithby. Spre deosebire de doamna Steepleton și de doamna Badgely, ea nu avea să-l toace la cap. Observase că Lady Lithby asculta mult mai mult decât vorbea.

Doamna Badgely turuia în continuare despre casă.

Lady Lithby ascultă răbdătoare pentru o vreme, apoi spuse:

– La fel ca alți bărbați, domnul Carsington n-a fost instruit să conducă o gospodărie. Fără îndoială că n-are nici o idee de unde să înceapă.

Darius se agăță de acel colac de salvare.

– Într-adevăr, n-am. Ce știu eu despre bucătărese, menajere și fetele care spală vasele? Ce știu eu despre mobilierul potrivit? Să se zugrăvească sau să se pună tapet? Cum se asortează culorile între ele? Oare mobila asta e prea înzorzonată sau nu mai e la modă? Aud femeile vorbind despre aceste lucruri și mă ia amețeala. Mai degrabă aș rezolva o problemă dificilă de trigonometrie.

– Asta e perfect de înțeles, spuse Lady Lithby. Nu te poți aștepta de la un bărbat să se ocupe de chestiuni din acestea.

– Dar ele trebuie să fie rezolvate, spuse doamna Badgely. Îl vom scuza pe motiv că e bărbat?

– Da, trebuie, spuse Lady Lithby. Poți să-ți scoți casa din minte, domnule Carsington.

– Mulțumesc, spuse el, rezistând tentației de a scoate limba la doamna Badgely.

– Voi fi bucuroasă să fac eu ceea ce trebuie făcut acolo, spuse Lady Lithby.

Atunci Darius văzu, prea târziu, hăul ce se căscase în fața lui.

Vai, Doamne sfinte, marchiza de Lithby, obișnuită cu o pungă fără fund, renovându-i casa.

Cu ochii minții, Darius văzu registre cu lungi coloane de cheltuieli, adunându-se cu miile. I-ar fi extrem de dificil să obțină profit în situația de acum. Cum să poată reuși dacă recondiționa casa?

Dar numai un nebun ar încerca să le vorbească femeilor despre bani. Mai întâi de toate, subiectul era de prost gust. În al doilea rând, doamnele din clasele de sus ale societății habar n-aveau despre regulile de bază ale economiei. Ar putea tot așa bine să încerce să-i explice *Teoria fenomenelor electrodinamice* a lui Ampère scroafei lui Lord Lithby.

În al treilea rând, cel mai important, mândria lui nu i-ar permite asta. Mai degrabă să fie spânzurat decât să dezvăluie ceva despre constrângerile sale financiare sau despre limita de timp.

– Nici n-aș visa să vă cer să adăugați această sarcină responsabilităților dumneavoastră actuale, spuse el. Așteptați luna viitoare o mulțime de oaspeți, înțeleg.

– Să întrețin oaspeți e o nimica toată, spuse ea. O facem tot timpul.

– Dar să preiei comanda unei alte gospodării, una care e într-un total haos, fără personal adecvat...

– Te poți bizui în totalitate pe administratorul dumitale, Quested, spuse ea. O să apelez la el pentru personal. Și nu trebuie să-ți faci griji în privința muncii necesare. Eu asta caut, muncă. Recent, am renovat reședința Lithby de sus până jos. Am fost obligați să facem și niște schimbări arhitecturale. Cu toate că Lithby este mulțumit de rezultat, m-a făcut să promit că nu mai fac asta din nou până când băieții noștri cei mici sunt la universitate. După cum vezi, sunt liberă. Prea mult, de fapt. Mi-ai face un serviciu.

– Reședința Beechwood e într-o stare deplorabilă, spuse el, deși habar n-avea de fapt, pentru că încă nu-i trecuse pragul. Șoarecii...

– O s-o aduc pe Daisy, buldogul meu cel tânăr, spuse ea. O să-i placă să prindă șoareci. O aduc și pe Charlotte.

Îi făcu semne fiicei ei vitrege.

– Să prindă șoareci? întrebă Darius.

Privi cum se apropia fiica vitregă. Încă afișa acea privire amabilă și neatentă. Lady Lithby râse.

– Lui Charlotte nu-i e frică de rozătoare. E fată de la țară. O să-i placă provocarea, n-am nici o îndoială. Nu-i așa, draga mea?

– Ce provocare, mamă vitregă? întrebă Lady Charlotte.

– O să punem pe picioare reședința Beechwood.

Lady Charlotte îi aruncă mamei sale vitrege o privire scurtă plină de consternare. Fusese așa scurtă, încât Darius ar fi scăpat-o dacă ar fi clipit. O fracțiune de secundă mai târziu, pe fața ei se putea vedea din nou privirea aceea de vacă blajină.

– Serios? spuse ea rece. Aș fi presupus că ultimul lucru din lume pe care l-ar vrea domnul Carsington e două femei pe care abia dacă le cunoaște din pricina casei sale. Are atâta treabă de făcut și multe pe cap. Aș crede că vrea un refugiu. În loc să-i lăsăm acea insulă de liniște, îi vom întoarce casa cu dosul în sus. Vom avea zidari, tâmplari, zugravi, decoratori și atâta zgomot. Și schele peste tot. Fără a mai pomeni că trebuie să-l deranjăm cu tot soiul de lucruri – pentru că, la urma urmei, e casa lui, și ar trebui să fie așa cum *lui* îi place.

Apoi îi întâlni privirea. Pentru o clipă, el se pierdu într-un vis cu o ființă frumoasă care-i creează un refugiu, un loc plin de căldură și de pace, un loc al lui, unde lucrurile erau așa cum *lui* îi plăceau.

După aceea, mintea i se limpezi, și văzu din nou amenințarea mortală în acei ochi albaștri.

Mesajul era foarte clar: „Doar să îndrăznești să fii de acord cu asta, și o să te omor cu mâinile mele".

Era amuzant.

Logica îi spunea că nu-și putea permite să fie amuzat. Trebuie să refuze oferta și la dracu' cu doamna Badgely. Implicarea lui Lady Lithby l-ar costa prea mult. Trebuia să aducă profit.

Necazul era că Lady Charlotte nu voia, evident, să aibă nimic de-a face cu casa lui.

Necazul era că îl abandonase pălăvrăgelii asurzitoare a doamnei Steepleton, iar apoi dojenilor doamnei Badgely.

– Dacă pui astfel problema, Lady Charlotte, cum Dumnezeu aș putea refuza?

Charlotte avea să fie nevoită să-l omoare, n-avea de ales. Zâmbi grațios și spuse:

– Dacă domnului Carsington nu-i pasă că îi vom distruge liniștea, voi ajuta bucuroasă. Ar trebui să fie o sarcină foarte interesantă.

Nu cred că Lady Margaret a făcut vreo îmbunătățire a casei câtă vreme a locuit acolo.

– O casă îmbătrânită, spuse doamna Badgely. La fel cum a fost pe vremea străbunicului tău. Reședința Lithby era tot o ruină, dar nu chiar așa dărăpănată.

– Puțin demodată, spuse Lady Lithby.

– Incomodă, comentă doamna Badgely. Casa parohială era mai modernă atunci când am sosit eu, și asta ca să nu spun prea multe.

– Asta a fost cu mult timp înainte ca eu să fac ceva semnificativ aici, afirmă Lady Lithby.

Lucrurile stăteau astfel pentru că petrecuse mare parte din primii ei trei ani de căsătorie salvând-o pe Charlotte de ea însăși și câțiva ani după aceea dăruindu-i soțului patru băieței sănătoși.

– Ești prea modestă, spuse Charlotte. Din prima zi de când ai venit, ne-ai făcut să fim mai ordonați și să ne simțim mai bine.

Cu toate astea, era răutăcios din partea lui Lizzie să n-o avertizeze deloc pe Charlotte înainte de a o târî în proiectul ăsta cu casa Beechwood.

– Confortul e de dorit, dar lucrarea recentă e superbă, spuse doamna Badgely. Ce mi-aș dori să fi putut vedea reședința Lithby acum trei ani, domnule Carsington, pentru a putea face o comparație. Cu greu ai fi putut recunoaște casa.

Fiind bărbat, era puțin probabil să observe ce nu era în regulă și deranjant, se gândi Charlotte. Cu siguranță habar n-avea în ce se băga, odată ce Lizzie prelua conducerea. Cu siguranță tatăl ei nu-și dăduse seama.

Ah, dar fusese foarte distractiv.

Poate că, la urma urmei, Lizzie îi făcuse un serviciu. Un proiect de o asemenea anvergură i-ar distrage atenția lui Charlotte, chiar și doar pentru o vreme, de la coșmarul petrecerii care urma să aibă loc.

Cu siguranță că proiectul îi oferea domnului Carsington o diversiune nefericită, și asta urma să fie tot distractiv. I-ar plăcea să-i vadă fața când avea să înceapă a înțelege ce urma să se întâmple odată ce Lizzie prelua controlul.

Charlotte afișă cea mai inocentă expresie.

– Am făcut câteva picturi și desene înainte și după modificări, îi spuse ea. Avem și reproduceri ale arhitecților și picturi ale vechii case, din diferite epoci. Tata are o mapă cu planurile moșiei și altele

de genul ăsta. A făcut multe schimbări proprietății, după cum poate că ți-a spus. Poate că ai dori să vezi aceste documente?

Domnul Carsington ridică dintr-o sprânceană.

– Se găsesc în bibliotecă, spuse ea. Ți le-aș arăta bucuroasă dacă te-ar interesa.

El se uită înspre doamna Badgely și își feri iute privirea.

– Nu mi-aș dori nimic mai mult, spuse el.

Capitolul 4

Da, Darius ar face mai bine să-și petreacă timpul în compania domnilor.

Da, o căuta cu lumânarea, urmând-o pe Lady Charlotte afară din salon.

Dar trebuia să știe: Ce mai punea la cale acum?

Îl conduse prin vastul hol, spre bibliotecă.

Încăperea spațioasă și confortabil aranjată era evident des folosită. Cărți, atingând toate subiectele din lume, umpleau rafturile de stejar ce căptușeau pereții. În mijlocul camerei era amplasat un planetariu, un model mecanic al sistemului solar. În altă parte, Darius văzu două globuri pământești și un telescop, alte câteva mese diferite și o scară. Cu alte cuvinte, toate echipamentele uzuale ale unei biblioteci bine înzestrate.

Pastorul ședea sforăind, cu capul pe speteaza unei canapele, lângă șemineu. În fața lui, pe o masă, stătea deschisă o carte.

– Se pare că nu sunt singurul dornic să plece de lângă doamna Badgely, șopti Darius.

Primi o privire piezișă dinspre ochii albaștri și reci, prea rapidă pentru a o interpreta.

– Tata i-a încurajat întotdeauna pe oaspeții lui să cutreiere după placul inimii camerele deschise tuturor, spuse ea. Vrea ca ei să se simtă ca acasă.

Continuă să înainteze spre o masă mare de lângă ferestrele ce dădeau spre sud. Dincolo de ferestre, lunga zi de vară se sfârșise devreme sub o pătură groasă de nori. Darius auzi ploaia răpăind pe terasă.

Înăuntru, mari oglinzi de perete atârnau între ferestrele întunecate. În ele dansau flăcările candelabrelor de curând aprinse, puse pe mesele lipite de perete, așezate sub oglinzi. În cea mai apropiată dintre oglinzi, el văzu ușa deschisă din spatele lor și servitorii care treceau prin holul de afară.

Lady Charlotte deschise mapa încăpătoare aflată pe masă. Darius nu se apropie imediat de ea, lângă masă. Se aplecă și se uită dedesubt. O ocoli și se uită în dosul ei. Privi înspre tavan și apoi spre ferestre.

– Planurile sunt aici, domnule Carsington, spuse ea, bătând în mapă cu un deget subțire.

– Mă uit după capcană, spuse el cu voce joasă. Mai întâi doamna S., apoi doamna B., Lady L. Ce urmează, mă întreb? O ușă batantă ce mi se deschide sub picioare și mă aruncă într-un cuib de vipere?

– N-am văzut niciodată vreo viperă la reședința Lithby, spuse ea.

– *Vipera-ce-vorbește-prea-mult-icus, Vipera-ce-mă-toacă-la-cap-icus, Vipera-ce-mă-falimentează-reparând-casa-icus.*

Buzele ei tremurară. Spre dezamăgirea lui totuși, expresia de vacă blajină se reinstală repede pe chipul ei.

– Iată aici un desen al casei, de la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea, spuse ea pe un ton imperturbabil de lector. Aici e altul, cu un secol și jumătate mai târziu. Cam așa ceva a găsit mama mea vitregă atunci când a venit prima oară aici.

Darius se apropie.

– Ăsta e un șanț cu apă? întrebă el, trăgând mai aproape unul din desenele mai mari.

Ea încuviință din cap.

– Acum e mai puțin vizibil. Bunicul a transformat o porțiune a lui într-un lac decorativ. Unde sunt bucătăriile și holul servitorilor, era odinioară o seră de portocali. Aici poți vedea cum s-a închis curtea bucătăriei. Mama vitregă a adăugat un vestibul acolo. Arătă cu degetul. Dar cele mai mari schimbări au fost în interior. Casa asta era întunecată, apăsătoare și rece – sau așa mi se părea mie atunci când eram mică. Ea a adus lumină și căldură.

El o privi, surprins, la fel ca mai devreme, de felul în care vocea i se îmblânzea când vorbea despre modul în care mama ei vitregă transformase reședința Lithby.

– Ții la mama ta vitregă, remarcă el.

– Da, spuse ea. Știu că nu e normal. Ar trebui s-o urăsc.

– Cu siguranță e neobișnuit, zise el. Femeile își pot apăra teritoriul cu mai multă răutate decât bărbații.

– Serios? Ea îl privi țintă, și el avu certa senzație că era evaluat sau testat într-un anume fel. Prin urmare, ai făcut un studiu și despre femei, domnule Carsington? Sunt surprinsă că n-am auzit de el. Tata te citează tot timpul. Mi te-am închipuit a fi un înțelept. Își feri

privirea, cu sprâncenele încruntate. Mi te-am imaginat gârbovit, cu păr rar și alb. Și cu ochelari. Cred că lumea e șocată când vine prima dată să te audă ținând o conferință.

Ah, ce bună era. Deturnase ușor conversația de la ea spre el.

Ar fi trebuit să știe cum s-o facă la vârsta ei matură!

Și el ar fi trebuit să știe cum să insiste, la vârsta lui.

– Încă n-am ținut nici o conferință despre relațiile de familie, spuse el. Cu toate astea, le-am studiat. Ar fi putut adăuga: „în legitimă apărare". Cazul dumitale este extrem de interesant. Nu mai erai chiar copilă atunci când tatăl dumitale s-a recăsătorit. A trebuit să cedezi locul unei femei cu doar nouă ani mai mare decât dumneata. Exact aceeași femeie care i-a dăruit tatălui dumitale patru fii până în prezent, cel mai mare dintre ei fiind moștenitorul titlului și al proprietății. Cu toate astea, nu pari a fi geloasă și nici a avea resentimente.

– E ca și cum aș avea o soră mai mare, spuse Lady Charlotte.

– E posibil să apară gelozia pe frați sau să nu-i poți suferi, spuse el.

– E posibil, admise ea. Vorbești din experiență, aș zice eu, având patru frați mai mari.

La naiba. Era prea bună.

– Eu nu trebuie să locuiesc cu ei, spuse el. Băieții sunt de obicei trimiși la școală. Nu trebuie să trăim sub același acoperiș ani la rând. Femeile sunt nevoite. Ele sunt de obicei nerăbdătoare să aibă un cămin numai al lor.

– Ăsta e căminul meu, spuse ea.

Luă câteva schițe dintr-o mapă, dorind în mod clar să pună capăt discuției pe acest subiect.

Poate că el devenise prea insistent. Nu era obișnuit să poarte discuții cu fetele din înalta societate – dar era exasperant să nu știe de ce *era* încă fecioară.

Deși doamna Steepleton vorbise fără oprire, adăugase doar o singură bârfă celor care o înconjurau pe Lady Charlotte, ceva despre o misterioasă boală din tinerețea ei: pentru o vreme, se crezuse că Lady Charlotte avea să o urmeze curând pe mama ei în mormânt. Cu toate astea, după ce mama ei vitregă o luase pentru o lungă vizită în nord, apoi o alta în Alpii elvețieni, ea se însănătoșise și își făcuse un debut întârziat, la vârsta de douăzeci de ani. Boala, șoptise doamna Steepleton, era motivul pentru care Lord Lithby îi acordase mai multă libertate decât socotea multă lume că ar fi potrivit.

Nu era cine știe ce explicație. Debutul la vârsta de douăzeci de ani îi oferise totuși lui Lady Charlotte opt sezoane să-și găsească un soț.

Până la urmă, Darius avea să afle răspunsul. Întotdeauna găsea răspunsul.

– Modificările făcute de mama vitregă nu sunt doar de natură estetică, spuse ea. A făcut mai mult decât să se folosească de decorațiuni. A făcut reparații și a adus îmbunătățiri semnificative.

El se apropie mai mult de ea și încercă să se concentreze cu totul asupra schițelor.

– Podele noi pentru anumite camere, spuse ea. Orificii noi pentru ventilație...

Continuă, vorbind despre coșuri de fum, ferestre și pardoseli, despre toalete, lavoare și clopoței, despre zugrăveli, tencuieli și tâmplărie.

Curând, îi fu clar că acțiunea de a pune casa Beechwood pe picioare l-ar costa o groază de bani. Doar s-o întrețină la un nivel minim și tot ar fi costisitor. Nu-și putea permite.

Nu voia să se gândească la bani.

Nu voia să se gândească la țevi, mânere de sertar și la sobe.

N-ar putea, chiar dacă ar vrea. Se apropiase prea mult și îi simțea mireasma. Ea vorbea despre ventilație, și tot ce simțea el era ușoara mireasmă de flori sau ierburi ce plutea în jurul ei – săpunul pe care îl folosea sau ierburile păstrate împreună cu hainele ei. Își înclină capul și inspiră profund.

Pielea catifelată de pe gât era foarte aproape de gura lui.

„Ești la câțiva centimetri de un mare bucluc", spuse Logica.

Darius se îndreptă de spate.

Ce nu putea face era să stea cu gândul la întreținerea casei.

Când ea îi vorbi despre pene dezinfectate în sobă – mai întâi fierte, explică ea, pentru a omorî paraziții – pentru umplut saltele, se văzu ridicând-o în brațe și aruncând-o pe un pat.

O văzu rânjind spre el, cu același zâmbet răutăcios pe care îl afișase atunci când îl predase doamnei Steepleton.

„Se joacă cu tine", spuse Logica. „O fi ea fecioară, însă naivă nu-i deloc."

Alungă hotărât din minte acele imagini.

– Pare că e foarte multă muncă, spuse el. Mă surprinde că Lady Lithby se înhamă la așa ceva. Deși alții vor fi cei care vor munci efectiv la Beechwood, ea trebuie să supravegheze și să urmărească totul.

– Nu și dacă vei angaja un administrator competent. Lady Charlotte își înclină capul într-o parte și studie schițele cu un ochi critic. Mișcarea făcu să i se clatine cerceii. Unul din ei îi atinse ușor obrazul. Administratorul moșiei dumitale, Quested, îți va găsi omul potrivit.

– Îmi caută un supraveghetor al moșiei, spuse Darius. „La două sute de lire pe an." Înțeleg că supraveghetorul va coordona și casa, și moșia.

– Așa a aranjat treburile Lady Margaret, spuse ea. Așa a făcut și bunicul meu. Dar e un sistem demodat. Nu-i deloc eficient. Întreabă-l pe tata.

– Beechwood nu-i ca reședința Lithby, spuse Darius. E o gospodărie mai modestă, și nevoile mele sunt mult mai modeste decât ale unui pair sociabil, cu o familie mare și cu multe cunoștințe.

Ea își întoarse capul spre el. Fascinat de cercelul care se mișca, el se apropie mai mult, atât de mult încât îi putu simți căldura ce îi radia din corp. Mirosul ei proaspăt era peste tot, se părea. Gura lui era foarte aproape de a ei.

Ea își coborî privirea spre gura lui.

Răsuflarea i se înteți.

El se apropie ceva mai mult.

Ea se întoarse.

– Colonele Morrell, spuse ea. Ce părere ai despre supraveghetorii unei reședințe?

Darius înjură în sinea lui, se îndepărtă de ea și se uită în aceeași direcție.

Colonelul trecu pragul ușii și traversă cu rapiditate încăperea. Probabil că-l zărise în oglinda de perete. Dar de câtă vreme știuse că era acolo? Cât timp, înainte ca ea să observe, stătuse Morrell în ușă, privind și ascultând?

– Aș zice că un majordom e suficient pentru o proprietate mai mică, mai ales dacă e vorba despre locuința unui holtei, spuse el. Dar noi, soldații, suntem obișnuiți cu traiul în condiții spartane. Aș socoti că o menajeră și un valet și poate câțiva servitori sunt mai mult decât suficienți. Cu toate astea, mi se spune că ăsta e un mod meschin și zgârcit de a trăi, total nepotrivit cu poziția mea importantă.

Nu spuse cine zisese asta, probabil pentru că soțul persoanei critice sforăia în apropiere.

Morrell veni și el lângă masă, stând de cealaltă parte a lui Lady Charlotte.

– Mi s-a cerut să vin și să mă uit la desene și să aflu cum aș putea să-mi transform casa pentru a fi mai impresionantă, spuse el. Asta e opera dumitale, Lady Charlotte? Ai mare talent la desen.

În vreme ce se uita la desene, el reuși, fără a părea că o face intenționat, să se apropie mai mult de ea.

Ea se îndepărtă de el, ceea ce o făcu să se apropie mai mult de Darius. Ar fi trebui să se dea la o parte și el, să-i acorde mai mult spațiu. Dar știa că Morrell nu se apropiase doar pentru a fi lângă ea. Știa că urma să se retragă și credea că Darius avea să se dea înapoi să-i facă loc. Asta l-ar împinge pe Darius chiar la marginea mesei. Încă o manevră ca asta l-ar forța să treacă de cealaltă parte a mesei, unde ar vedea partea laterală.

Pe scurt, o mișcare teritorială.

Putea să se amuze și să-l lase pe tipul ăsta să se bucure doar el de prezența doamnei. La urma urmei, lui Darius nu-i era de nici un folos.

Cu toate astea, crescuse ca fiind cel mai mic dintre cinci masculi agresivi. Nu ceda niciodată fără luptă.

Nu se mișcă nici un pas.

Morrell se întinse să mai ia un desen, prin această mișcare venind și mai aproape de Lady Charlotte.

Ea se dădu înapoi și, fiindcă Darius se sprijinea cu șoldul de masă, ea se trezi cu șezutul în zona organelor lui reproducătoare. Acestea îi remarcară pe dată prezența.

La fel precum și ea le remarcă, trăgând brusc aer în piept.

Deși propria-i răsuflare nu era calmă, Darius se întinse, indiferent, să mai ia un desen.

– Ah, lăptăria, spuse el. Unele dintre lucrurile care-mi lipsesc în Londra sunt smântâna și untul proaspăt de la țară. Smântâna de la oraș nu are același gust.

– În cazul ăsta, îți vor trebui vaci, spuse Lady Charlotte.

Își așeză călcâiul pe piciorul lui.

Îl apăsă puțin, dar, deși el era încălțat cu pantofi subțiri de seară în loc de cizme, nu fu de ajuns pentru a-l face să dea înapoi.

– Sunt de la țară, spuse el. Știu de unde vin laptele și smântâna.

Ea își mută greutatea pe un singur picior. Nu era prea grea, dar picioarele lui, spre deosebire pe partea superioară a corpului, nu erau făcute pentru a o putea suporta. Își înăbuși un icnet... și se retrase.

– Credeam că ești londonez, spuse colonelul Morrell, uitându-se la un plan. Cred că ții des prelegeri acolo.

Atent să-și țină degetele în afara oricărui pericol, Darius mai luă o hârtie. O schiță în creion, ce fusese probabil lipită de ea, căzu pe masă.

Lady Charlotte se întinse după schiță, dar Darius puse primul mâna pe ea.

– Țin prelegeri în Londra, spuse Darius. Studiez la țară. În Derbyshire – nu prea departe de aici, de fapt. Fratele meu Alistair locuiește în Peak, lângă Matlock Bath. Cine e ființa asta dulce, Lady Charlotte? Nu pot citi ce scrie.

În desen, o femeie stătea în pragul unei căsuțe, legănându-și pe genunchi pruncul.

Lady Charlotte îi smulse desenul din mână.

– Probabil a căzut pe podea, spuse ea. Una dintre cameriste l-o fi luat de pe jos când a făcut curățenie și l-a pus împreună cu celelalte. Locul lui nu-i aici. E una dintre țărănci cu copilul ei. Genul acela de scene rustice pe care le desenează de obicei doamnele. Ei bine, o să vă las, domnilor, să dezbateți delicata temă a unei lăptării.

Se grăbi să iasă din bibliotecă.

„Ce ciudată e treaba asta", se gândi Darius.

Probabil că și Morrell era de aceeași părere, pentru că se încruntă, întorcându-se și uitându-se după Lady Charlotte pe când aceasta se îndepărtă. Dar nici unul din bărbați nu comentă. Cu o politețe rece, schimbară opinii despre lăptării, berării și brutării. Căzură de acord că bucătăria de la reședința Lithby era bine plasată și amenajată. Apoi intră doamna Badgely și își trezi soțul, după care se întoarseră cu toții în salon.

Darius se feri de Lady Charlotte. Nu putea să creadă că-și asumase astfel de riscuri în bibliotecă. Nu era un băietan de cincisprezece ani. Avea destulă experiență. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să aibă mintea limpede. Avea să dovedească faptul că tatăl lui greșea. Avea să readucă la viață reședința Beechwood. N-avea de gând să intre în bucluc cu fiica nemăritată a unui nobil.

Era deja în bucluc, și doar el era de vină. Cum naiba avea să finanțeze renovarea casei pe care urma s-o facă Lady Lithby?

N-avea s-o facă. Nu putea. Cumva, trebuia să iasă basma curată.

Încă încerca să identifice acel „cumva", în vreme ce petrecerea începea să dea semne că se apropia de final. Apoi, pe când își lua rămas-bun de la gazde – abia așteptând o lungă noapte în care să-și dea cu pumnii în cap –, pe neașteptate, sosi salvarea.

– Soția mea îmi spune că are de gând să ia în primire casa dumitale, spuse Lord Lithby. Te sfătuiesc să fii foarte prudent, domnule. Arată ea grațios, dar o să te calce în picioare dacă o s-o lași.

– Sper că nu sunt chiar așa rea! spuse Lady Lithby, râzând. Vreau doar să fac un adăpost pentru domnul Carsington, așa cum a spus Charlotte: un loc confortabil unde să vină după ce muncește.

– E puțin probabil ca ideile tale și ale lui despre ce înseamnă confortabil să coincidă, spuse Lord Lithby. Domnul Carsington e om de știință. N-am observat că dorește, așa ca noi, să întrețină o mulțime de lume. Cu siguranță nu e interesat să se ia după ultimele capricii ale modei. Amabila lui privire cenușie se întoarse spre Darius. Trebuie să iei atitudine, domnule. Spune-i pe șleau soției mele ce vrei.

„Să nu te atingi de casa mea", voia Darius să spună.

Ăsta nu era răspunsul diplomatic, și până și el știa că nu trebuia să-l rostească.

– Deocamdată, aș vrea doar ca reședința să fie locuibilă, spuse el. Mai târziu, o să iau în calcul și s-o înfrumusețez.

– Curată și în ordine, spuse Lord Lithby. Asta-i tot, Lizzie. După aceea, lasă-l pe om să-și facă treaba, ceea ce e mult mai important, după cum prea bine știi, decât ultima modă la draperii.

Pe când vorbea, se apropie Lady Charlotte. Darius nu mai zăbovi. Își luă un politicos rămas-bun de la toți și fugi.

Nu putu scăpa de ea.

Îl chinui tot drumul înapoi spre Altrincham. Împreună cu primul mister, mai avea încă o enigmă cu care să se frământe: reacția ciudată la vederea desenului cu femeia și bebelușul... strania expresie pe care el o zărise, pentru o clipă doar, pe acea frumoasă față, o expresie la care nu se așteptase.

Suferință?

„Și de ce nu?" se întrebă el nervos. Când își pierduse mama era aproape de a deveni femeie. De ce să nu-i reamintească un desen cu o mamă și pruncul de pierderea suferită, chiar și după mulți ani?

Se știe că, atunci când le mor stăpânii, câinii suferă de dorul lor. Câteodată, animalele de companie mor de durere. Anumite specii de păsări jelesc moartea perechii și nu se mai împerechează niciodată.

De ce o femeie – indiferent de vârstă – să nu regrete pierderea mamei ei?

Și totuși...

– Dar-ar boala în ea, mormăi el. Ce dracu' înseamnă ea pentru mine?

Poftă înfrânată, evident.

Gâtul ăla. Sânii ăia. Fundul ăla rotund și cald. Încă îl putea simți, apăsat de vintrea lui.

– Termină, spuse el. Nu te mai gândi la asta. N-o să iasă nimic de aici. E fecioară, îți amintești? Scoate-ți... scoate-ți-o... din minte.

Nu putu.

Era înnebunitor. Frumoasă, și dintr-o familie nobilă, și bogată, și de douăzeci și șapte de ani, și *nemăritată*...

Era nefiresc. Genul ăsta de lucruri ar trebui interzise prin lege.

Începu să se gândească la han, la patul lui confortabil și la cele două servitoare binevoitoare, dintre care una – sau chiar amândouă – i s-ar putea alătura în patul lui confortabil.

Și, cu toate astea, în cele din urmă, își petrecu noaptea singur.

Reședința Eastham, la periferia orașului Manchester
Seara zilei de duminică, 16 iunie

De când colonelul Morrell se întorsese de la Londra, își petrecea duminicile cu unchiul lui, contele de Eastham, în reședința strămoșească aflată la marginea orașului Manchester. Sosea de dimineață la timp pentru a-l însoți pe bătrânul arțăgos la biserică și nu pleca până seara târziu sau luni dimineața devreme.

Colonelul Morrell nu făcea asta din afecțiune. Îl urâse întotdeauna pe unchiul lui. Singura calitate ce compensa lipsa altora era misoginismul lui, ce-l împiedicase să se însoare. Mulțumită eșecului de a produce un fiu, cel mai mare nepot al lui, colonelul, urma să moștenească un vechi titlu, câteva moșii întinse și grămezi de bani.

Cu un an în urmă, Lord Eastham hotărâse ca nepotul lui să renunțe la serviciul militar activ în străinătate în favoarea unui post administrativ în țară, pentru a se concentra asupra găsirii unei soții și producerii unor urmași. Fără a se consulta cu nepotul, Excelența Sa își folosise considerabila influență pentru a pune la cale toată treaba.

Deși era obișnuit să urmeze ordinele, colonelul nu era obișnuit să i se organizeze viața după toanele unui civil arțăgos. Se înapoiase în Anglia într-o stare sufletească foarte aproape de a ucide pe cineva. Apoi, unul din superiorii săi din armată, care complotase cu unchiul

lui, îl luase la un bal în Londra. Acolo, colonelul Morrell o cunoscuse pe Lady Charlotte Hayward.

Asta nu-l determinase pe colonel să-l urască mai puțin pe unchiul lui. Totuși, contribuise mult la faptul că se împăcase cu gândul de a pălăvrăgi fără încetare despre Anglia, plictisindu-se de moarte, în loc să facă ceea ce era destinat prin naștere să facă.

Lady Charlotte nu era plictisitoare. Dimpotrivă, era fascinantă. Nu văzuse până acum nimic asemănător cu felul în care o scotea ea la capăt cu bărbații. Nu se putea opri din a o urmări. Cum făcea asta? De ce o făcea? Înțelese rapid cât de utilă ar fi o astfel de soție pentru un soldat ambițios, cu o experiență limitată în ce privește înalta societate. Spre deosebire de obișnuitul fiu mai mare al unui nobil, colonelul Morrell nu fusese pregătit pentru a moșteni titlul. Dar ea știa ce să facă și cunoștea pe toată lumea. I-ar netezi calea spre cele mai înalte cercuri ale societății. L-ar introduce în inima înaltei societăți.

Firește, deoarece era frumoasă, abia aștepta să se culce cu ea. Dar aștepta cu la fel de multă nerăbdare să domine o femeie care înfrânsese fără efort atâția bărbați.

Cum colonelul trebuia să-și petreacă timpul lângă ținta greu de atins și deoarece familia ei locuia lângă vechea casă a familiei lui, asta îl adusese mai aproape decât și-ar fi dorit de unchiul care locuia la nici cincisprezece kilometri de ei.

Cu toate astea, sărmanul bătrân era un mare bârfitor, și colonelul Morrell era dispus să-și sacrifice duminicile pentru a afla tot ce era posibil de aflat despre toți cei care se aflau în jurul lui Lady Charlotte.

Acum, cei doi bărbați luau cina.

– Aud că familia s-a întors la reședința Lithby, spuse Lord Eastham. Credeam că până acum îți vei fi asigurat deja drumul spre altar. Nu înțeleg toată șovăiala asta. Nu arăți prea rău, să știi. Dacă nu te vrea, mai sunt destule mai puțin mofturoase.

Colonelul Morrel era un bărbat arătos. Era înalt, brunet și bine clădit. În plus, atitudinea lui milităroasă atrăgea priviri invidioase din partea bărbaților și admirative din partea femeilor, chiar și când era îmbrăcat civil.

Unchiul lui bău niște vin și se încruntă.

– Mai bine îți încerci norocul cu o femeie tânără, proaspăt ieșită de pe băncile școlii. E mai ușor de dresat.

Colonelul Morrell nu voia o fată ușor de dresat. Unde era provocarea în asta? Voia o persoană demnă de a fi cucerită.

– Înfățișarea frumoasă a tinereții dispare repede. Inteligența, educația și personalitatea au o valoare mai durabilă, în special la cineva care într-o zi va fi Lady Eastham. N-am văzut-o niciodată pe Lady Charlotte să fie lipsită de amabilitate sau de politețe. „Cu excepția serii de vineri", se gândi el. E amabilă și cu alte femei, ceea ce e rar, așa cum bine știți, sir, continuă el. E bună și atentă cu cei în vârstă și bolnavi. E în permanență veselă și binevoitoare. Știe întotdeauna exact ce să spună și ce să facă pentru a descreți frunțile celorlalți. Dacă își pierde vreodată cumpătul, o ascunde cu atâta abilitate, încât e imposibil de observat.

„Și îi respinge pe numeroșii săi pețitori cu o asemenea istețime și cu politețe, încât aceștia pleacă fără a avea habar că ea i-a respins", ar fi putut el adăuga, dar n-o făcu. Era foarte sigur că era singurul care înțelesese ce punea ea la cale și nu intenționa să schimbe lucrurile.

Adăugă:

– Are un temperament atât de blând și de plăcut, încât cred că n-ați avea nimic împotrivă să locuiască sub același acoperiș cu dumneavoastră, sir, chiar și pentru mult timp.

Dacă cineva putea să îl stăpânească pe necioplitul ăsta bătrân, aceea era Lady Charlotte. O putea stăpâni chiar și pe doamna Badgely, care era la fel de provocatoare ca Lord Eastham: asta nu-i de ici, de colo.

– Am nevoie de o soție care să fie rafinată, continuă colonelul. O fată tânără e puțin probabil să fie rafinată, și n-am nici o idee cum s-o fac să devină așa.

Instruirea lui Lady Charlotte ar fi cu mult mai interesantă și merita osteneala. Ea era obișnuită cu prea multă libertate – întotdeauna primejdioasă pentru o femeie – și nu avea să renunțe la ea cu ușurință. Dar colonelul Morrell nu-și făcea griji în privința asta. Avusese de a face cu nobilii răsfățați din armată, precum și cu drojdia societății, de care erau pline eșaloanele inferioare. Putea să se ocupe de o tânără doamnă răsfățată, oricât de inteligentă ar fi fost. N-avea nici o îndoială că avea să fie recunoscătoare. Era destul de inteligentă să aprecieze avantajul de-a avea pe cineva care să-i poarte de grijă, luându-i de pe umeri grijile, necazurile și sarcina de a lua decizii.

– Dacă prin rafinată înțelegi bătrână, pot fi de acord, spuse unchiul lui. Ar fi trebuit să fie măritată de-o veșnicie. Ceva e putred acolo, dar spun de pomană ceva tinerilor. Bău, încruntându-se. Că veni vorba despre piedici, aud că Darius Carsington s-a mutat

în vecinătatea lor. În locul tău, aș fi atent la el. Tinerii fii ai lui Hargate au cârlig la însurătoarea cu fete bogate.

– Serios? Colonelul Morrell își reaminti scena intimă pe care o întrerupsese în bibliotecă. Imperturbabila Lady Charlotte păruse tulburată. Nu era un semn bun. I-am cunoscut pe cei doi fii mai mari în timpul sezonului, dar nu știu mai nimic despre ceilalți. Îndrăznesc să spun că dumneavoastră știți, sir.

Bineînțeles că unchiul lui știa și era bucuros să-i povestească. De asta, la urma urmei, colonelul Morrell își stricase o duminică altfel perfectă.

Unchiul lui povestea și el asculta, notând fiecare amănunt și punându-l deoparte pentru a-l putea folosi la momentul potrivit.

Duminică, după ce se gândise mai bine, Darius se hotărî să se mute la casa Beechwood. Chiar dacă nu-și putea marca teritoriul precum animalele, putea să-și pună lucrurile în locuri strategice, pentru a ajuta doamnele să-și amintească a cui era casa și care erau regulile.

Lady Lithby nu pierdu nici o clipă și se puse pe treabă. Luni, ea și fiica ei vitregă ajunseră dis-de-dimineață. Imediat, trimise servitorii din Londra înapoi la Lady Hargate – spre evidenta lor bucurie – și dădu drumul unei puzderii de localnici, bărbați și femei, care mișunau prin casă ca o armată de furnici harnice. Frecară, șterseră praful, lustruiră, reparară și dreseră. Scoaseră afară și un mare număr de cadavre – în mare parte insecte.

În ciuda supravegherii cancelariei, cineva se asigurase ca reședința să fie sigilată. Probabil cineva lăsase o pisică să patruleze regulat pe acolo. Casa era plină de praf și de igrasie și în anumite locuri dărăpănată, dar nu devenise adăpost pentru prea multe animale sălbatice. Sau, dacă se adăpostiseră acolo, șoarecii și alte animale mici avuseseră bunul-simț să-și ia tălpășița când sosise Lady Lithby.

Chiar dacă Darius nu-și luă tălpășița, se feri totuși din calea ei.

Până târziu, în după-masa zilei de vineri.

Era la fermă împreună cu noul supraveghetor al moșiei, Purchase, când servitorul Goodbody sosi cu sufletul la gură și nădușit tot.

Era îndeajuns de uimitor să-l vezi pe valetul cel liniștit, aproape invizibil și de o răbdare extraordinară, aventurându-se dincolo de siguranța grădinilor odinioară simetric amenajate. Faptul că alergase aproape tot drumul era șocant.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Darius. A luat casa foc? Sau spălătoreasa a pus prea mult apret în eșarfele mele?

– Domnule, gâfâi Goodbody. Cărțile dumneavoastră.

Darius simți un fior.

Adusese cu el de la Londra doar cărțile pe care avea nevoie să le consulte urgent. Le depozitase în dormitorul lui, unde interzisese accesul tuturor, în afară de Goodbody.

Asta deoarece Darius n-avea încredere în Lady Charlotte, chiar deloc. Cu ușurință, își putea imagina sute de chinuri pe care ea i le putea pricinui, în special cu ajutorul buldogului.

Daisy părea un câine bine crescut și blajin. Cu toate astea, buldogii, în special cei tineri, puteau fi niște animale băgăcioase. Dacă nu avea șoareci de prins, găsea ea ceva de mestecat.

Se furișase – sau fusese lăsată – să intre în dormitorul lui?

– Ce-i cu cărțile? întrebă el foarte calm.

– Câteva lăzi au fost aduse azi-dimineață, spuse Goodbody. N-am fost informat, sir, pentru că, dacă aș fi fost, v-aș fi spus în clipa în care au sosit. Dar așa, am descoperit asta doar cu puțin timp în urmă, când s-a întâmplat să trec pe lângă bibliotecă. Am văzut că lăzile fuseseră deschise, și Lady Charlotte aranja cărțile. Se opri. Nu se cuvenea ca eu să-i spun ceva doamnei, sir, dar n-am fost sigur dacă ați informat-o despre sistemul dumneavoastră.

Darius își adusese cu el mai puțin de două duzini de volume. Intraseră toate într-un cufăr.

– Lăzi cu cărți, spuse el, copleșit de o neagră presimțire.

– Da, sir. Judecând după numărul lor, se pare că a sosit întreaga dumneavoastră colecție, spuse Goodbody. În întregime.

Colecția lui Darius cuprindea câteva sute de volume. Multe erau rare, câteva de neînlocuit.

– Dar n-am trimis după ele, spuse el. Sunt sigur că... S-o ia dracu' de treabă!

Mama lui. Aici era mâna ei.

Contrar voinței lui, trimisese câțiva servitori să pună la punct casa Beechwood. Acești servitori nedoriți se întorseseră la Londra la începutul săptămânii. De la ei sau de la numeroasele persoane cu care coresponda trebuie că aflase că Lady Lithby se apucase să renoveze reședința Beechwood.

Mama lui decisese pur și simplu să-i trimită cărțile.

Fără să-l consulte.

Ca de obicei.

Din ziua în care se născuse, trebuise efectiv să se afirme – cu putere –, altfel riscând să fie dat deoparte sau strivit de puternicele personalități care îl înconjurau. Dacă nu era prezent acolo să i se opună, mama lui avea a hotărî ce e bine pentru el.

Acum, cărțile lui valoroase erau în mâna unei femei care părea să fi decis că viața lui ducea lipsă de încercări și suferințe și era hotărâtă să îndrepte acest neajuns.

Încălecă și plecă în galop înapoi spre casă.

Capitolul 5

Darius dădu buzna în bibliotecă, apoi se opri brusc în loc.

Lady Charlotte era cățărată până la jumătatea unor scări de bibliotecă, având o carte în mână.

Fire de praf și pânze de păianjen atârnau pe lângă ea. Boneta de dantelă fusese odinioară albă, pesemne. Acum era cenușie, și părul pe care trebuia să-l protejeze scăpase de sub ea, buclele blonde lipindu-i-se de ceafă. Cordonul șorțului îi atârna peste superbul ei posterior, al cărui contur era chinuitor de vizibil, mulțumită lenjeriei care i se lipise de pielea umedă.

Un mic ghemotoc de praf se prinsese de nasturele încălțărilor ei – acele botine scurte ce arătau prea fragile pentru a fi numite ghete. Habar n avea cum le spunea. Tot ce știa era că dezvăluiau forma gleznelor ei, și putu vedea puțin din ciorapi când ea se întinse să împingă o carte la locul ei.

Când el intră, ea îi aruncă o scurtă privire, înainte de a ridica o carte de pe cea mai de sus treaptă a scării.

– S-a întâmplat ceva, domnule Carsington? A luat foc berăria? Sau poate că ai descoperit în cele din urmă unde se ascund mulțimile acelea de șoareci despre care ne-ai asigurat că stau ascunse. Sărmana Daisy se plictisește.

Darius își luă privirea de la posteriorul și gleznele ei și se concentră asupra câinelui. Stând culcată lângă baza scării și fiind ocupată cu știe ce, cățeaua ridică privirea plină de speranță când își auzi rostit numele.

El se uită la chestia dintre labele ei.

– Ce mănâncă este... a fost... o carte? întrebă el.

– *Predicile* lui Fordyce[1], spuse Lady Charlotte.

---

[1] Titlul complet al cărții este *Predici către tinere fete* și a apărut în anul 1766; aceste predici au fost adunate de pastorul scoțian James Fordyce. Cartea este menționată în romanul *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen. (n.tr.)

Darius trase aer în piept și îl lăsă să iasă, apoi înaintă în încăpere pe o potecă îngustă printre lăzi.

– Asta nu-i de-a mea, spuse el. În colecția mea nu există predici.

– Și de ce, oare, nu mă miră asta? mormăi ea.

Deși auzul lui era mai ascuțit decât al multora, se prefăcu a nu auzi totuși.

– Poftim? spuse el, apropiindu-se de scară.

– Firește că nu-i a dumitale, spuse ea ceva mai clar. N-aș fi lăsat-o niciodată pe Daisy să mestece o carte ce-ți aparține. Ar fi fost nepoliticos. Cartea e una de-a mea. Dar lui Daisy îi place tare mult, vezi dumneata.

Ceva țăcăni în mintea lui, dar posteriorul bine conturat ce se afla practic la nasul lui îi zăpăcea procesul gândirii.

– În cazul acesta, se poate afirma cu siguranță că ai considera la fel de lipsit de politețe s-o lași să facă pipi pe una dintre cărțile mele? întrebă el.

Ea scoase un mic sunet înăbușit. Un râset? Sau doar inhalase praf? El se mișcă puțin spre o latură a scării, încercând să-i vadă mai bine fața. Nu observă nici un semn de amuzament.

– N-aș permite nici asta, spuse ea.

El își lăsă privirea să se ridice din nou. N-o putea distinge bine – dar, ce-i drept, creierul lui nu funcționa prea bine. Văzu cât de rozalii îi erau obrajii. Văzu câteva șuvițe de păr blond lipite de tâmplă. Văzu dâre lucioase de transpirație pe față și pe gât.

Nu era neobișnuit pentru un gentleman să vadă o femeie de viță nobilă nădușită toată. Dar de cele mai multe ori o vedea – peste el, sub el sau lângă el, după caz – în această stare în timpul unei partide însuflețite de sex.

Temperatura lui Darius crescu, și simți în vintre un șoc al unei bine-cunoscute senzații.

„Nu vă pierdeți timpul", le spuse el organelor sale reproducătoare.

Ele nu ascultară. Aveau în vizor o femeie caldă și umedă. Mintea nu-i era de nici un ajutor. Îi evoca imagini ale acestei femei, excitante și cu părul ciufulit printre așternuturi răvășite.

– Ce faci pe scară? întrebă el nervos. Probabil sunt o mie de servitori în casa asta. Nu ar trebui să stai pe un fotoliu, sorbind limonadă și dând ordine?

– I-am supravegheat, firește, spuse ea. Servitorii din Londra doar au șters praful din cameră, și asta s-a chemat curățenie la ei. I-am pus pe ai noștri să facă o treabă temeinică, în vreme ce eu ți-am pus

în ordine cărțile. Dar să faci curățenie e un lucru și să faci ordine în cărți e altceva. Servitorii nu știu să citească prea bine, unii chiar extrem de puțin. A fost mai simplu să fac treaba asta eu însămi. Se frecă pe frunte cu dosul mâinii, lăsând în urmă o dâră de murdărie.

– E greu, spuse el. Ești roșie la față și transpirată.

– Domnii nu observă astfel de lucruri, spuse ea.

– De unde ți-a venit ideea asta prostească? întrebă el. Exact genul acesta de lucruri observă bărbații.

– Am spus *domnii*, zise ea.

– Și domnii sunt bărbați, replică el. Dar cred că ai vrut să zici că ar fi trebuit să pretind că n-am observat. Una dintre regulile astea mondene absurde.

– Și dumneata nu crezi în reguli, spuse ea.

– Nu mai mult decât dumneata, spuse el. Știu că e împotriva regulilor ca o doamnă să îndeplinească orice fel de muncă fizică. Cu toate astea, aranjezi dumneata personal toate cărțile astea.

– Am vrut să fie făcută așa cum trebuie.

Coborî de pe scară. Ținea în mână un volum al *Iliadei* lui Homer. El se întrebă dacă ea știa ce carte era aceea.

Se îndoia că învățase limba greacă. Cu excepția unor rare cazuri – precum cel al cumnatei sale, Daphne –, limbile clasice tindeau să nu fie incluse în educația unei doamne. Din experiența lui, cu cât o doamnă era plasată mai sus pe scara înaltei societăți, cu atât mai puțin conta erudiția – sau chiar și inteligența. Era simplu să afle.

– Mă întreb unde se poate pune poezia erotică greacă? spuse el.

Ea se uită la carte, și reacția ei îi spuse că nu putea citi greaca mai mult decât putea el citi hieroglifele egiptene: fața ei îmbujorată trecu de la roz la roșu. La fel și gâtul.

Purta o rochie închisă până la gât, cu multe volane pe partea superioară. Cu toate astea, desfăcuse câteva închizători în față, lăsând la vedere o linie îngustă a gâtului și ceva din zona de dedesubt. Materialul corsetului, odată apretat, atârna acum moale. Ea îndepărtase țesătura înmuiată de pe piele și își făcea vânt cu materialul umed. Acțiunea îi dezvăluia rotunjimea pieptului și dâra subțire de transpirație ce aluneca între sâni.

– La litera S, spuse ea.

– S, zise el inexpresiv. Pe moment, nu se putea gândi decât la un singur subiect ce se încadra la acea literă.

Era conștient de o mireasmă ca de mosc, deloc neplăcută. De fapt, dimpotrivă. Era exact treaba aceea care în regnul animal determina

câinii să scormonească pe sub garduri și să sară peste ziduri înalte: mirosul unei femele în călduri.

Își scoase batista.

– Poate ai vrea să ștergi... ăăă... *ne*-transpirația, spuse el.

– Mulțumesc.

Luă batista.

El își întoarse privirea spre rafturile din spatele ei. Văzu ceva greșit, foarte greșit, dar creierul lui era prea inert pentru a cataloga greșeala.

Încercă disperat să se concentreze.

– S, spuse el. Greaca începe cu G. Poezia cu P. Erotica cu E.

Ea își tamponă fruntea cu batista lui.

– S de la străine, spuse ea.

– S de la străine, repetă el.

Ea încuviință din cap.

El se uită în jurul lui. Clipi o dată, apoi se duse spre un raft și se uită la cărți.

– Le-ai pus în ordine alfabetică, spuse el cu glas stins.

– Da, zise ea veselă.

– După titlu, observă el.

– Da, cu excepția celor străine. M-am gândit să le pun pe celelalte după autor, dar cred că îți amintești mai ușor titlurile.

El se întoarse să se uite la ea. După câte se părea, crezându-l ocupat cu altele, își deschisese corsetul și își ștergea spațiul dintre sâni cu batista lui.

„Trebuie s-o omor", se gândi el.

Asta depășea orice închipuire. Era diabolic.

Strânse din dinți și se concentră asupra rafturilor.

– Sunt multe cărți la litera U, spuse el netulburat. *Un element al legii, natural și politic. Un ghid al fermierului și al grădinarului. Un chimist neîncrezător.*

– Da, e uimitor câte sunt, zise ea cu veselie. Dar o să găsești destule și la litera O. Se îndreptă spre un grup de rafturi și citi: *O sistemă a naturii. O cercetare privind principiile moralei. O tratare a fracturilor.* Arătă cu mâna spre un alt grup de rafturi. Mai sunt și la litera D. *Despre* asta și cealaltă. *Descrieri* ale unui lucru sau ale altuia.

– Și S pentru străine, spuse el.

– Da.

Se uită spre el, cu un zâmbet larg.

– Lady Charlotte, spuse el.

– Te rog să nu-mi mulțumești, zise ea. A fost plăcerea mea, te asigur. Îi înapoie batista, puse volumul de Homer deasupra unui teanc înclinat de cărți de lângă ea și plecă.

El o privi îndepărtându-se, cu șoldurile legănându-i-se și cu rochia lipită de ea.

Când zgomotul pașilor ei nu se mai auzi, se uită în jurul lui. Lăzi deschise, câteva goale, câteva în parte pline, se îngrămădeau în încăpere. Câteva dintre lăzile goale stăteau cu susul în jos. Pe deasupra lor, se clătinau teancuri de cărți. În secțiunile O, S și U, cărțile erau înghesuite pe rafturi. În altă parte, se găsea doar un volum sau două.

– Într-adevăr, plăcerea ei, spuse el.

Se uită spre Daisy, care rămăsese pe loc. Auzindu-i vocea, ea își ridică privirea de la ce mesteca.

Nu era drăguță. Buldogii nu erau crescuți pentru înfățișare, ci pentru ferocitate și temeritate. Probabil că unul dintre taurii sau ursii pe care fusese menită să-i muște se așezase pe fața unuia din strămoșii ei. Picioarele arcuite îi ieșeau din trupul în formă de butoi – și supraponderal –, și dinții strâmbi din gura băloasă. Pe de altă parte, blana maro și albă era lucioasă și curată, și avea un temperament drăgălaș – poate pentru că era mică, chiar și pentru o cățea tânără. Cea mai mică dintre pui, bănui el.

Cu toate astea, pitică sau nu, tânără sau nu, trebuia să fie rapidă și feroce pentru a prinde șoareci. În ciuda aparențelor – fața turtită și dinții strâmbi ce-i ieșeau din gura băloasă –, era inteligentă.

Dulce și bine-crescută. Mai inteligentă decât părea. Cu toate astea, periculoasă.

La fel ca doamna care plecase cu o clipă în urmă.

– S de la străin, spuse el.

Daisy scoase un mârâit – și se întoarse la mestecatul ei.

Darius se uită la țesătura umedă și boțită din mână.

– Dar-ar boala în ea, spuse el.

Își duse batista la față și inhală mirosul de femeie înfierbântată.

Grăbindu-se orbește pe hol, Charlotte aproape că se ciocni de mama vitregă.

Deși Charlotte nu voia decât să fugă din casă și să alerge tot drumul până la ea acasă, se opri și se sili să fie calmă, foarte calmă.

Privirea lui Lizzie o măsură din capul cu boneta murdară până-n picioarele vârâte în pantofii plini de praf.

– Mi-e frică să întreb, spuse ea.

– Îi aranjam cărțile domnului Carsington, zise Charlotte.

– Tu singură?

Charlotte încuviință din cap.

– Servitorii aveau treburi mai importante de făcut. Adevărul era că nu putuse rezista tentației de a-i examina lucrurile. Cărțile unui bărbat spuneau multe despre acesta, zisese tatăl ei. Asta se aplica doar bărbaților care chiar citeau cărțile pe care le dețineau. Unii cumpărau cărți cu grămada, doar pentru a-și umple bibliotecile, în scopul de a-și impresiona oaspeții. Știa că domnul Carsington nu era genul acela de bărbat. Nu era absolut deloc nesigur de el, nu era un parvenit care să încerce să urce pe scara socială și nu părea să-i pese de ce impresie făcea asupra celorlalți.

Sperase ca volumele lui să-i ofere indicii despre el. De obicei, nu întâmpina dificultăți în a evalua un bărbat și a determina cel mai rapid mod de a-i direcționa interesul în altă parte, fără a da de înțeles că asta făcea. Cu el avea multe dificultăți.

Asta era, bănuia ea, din cauză că, la început, o luase prin surprindere. Nepregătită, reacționase fără să se gândească. Încă de atunci, părea că nu putea găsi modul corect de a se comporta față de el.

– Pentru că e un învățat, îi spuse ea mamei vitrege, am presupus că-l interesează mult mai mult să aibă acces la cărțile lui decât de starea tapițeriei scaunelor.

– Am văzut lăzile, spuse Lizzie. Are multe cărți. Nu-i de mirare că ești așa șifonată și înfierbântată.

Charlotte era o fată puternică, o fată de la țară, așa cum aflase mama ei vitregă. Mergea pe jos mult mai mult decât alte doamne cu aceeași poziție socială. Chiar și în zile posomorâte, ca asta, după câteva ore de urcat și de coborât câteva trepte și de aranjat cărțile, chiar dacă era nădușită toată, nu obosise mai deloc.

Cu siguranță munca n-avusese același efect asupra ei, precum avusese domnul Carsington când năvălise pe ușa bibliotecii. Era fără pălărie, cu părul cu șuvițe blonde bătut de vânt. Răsufla greu, cu pieptul lui larg ridicându-se și coborând.

Apoi începuse ea să răsufle greu.

Apoi îi crescuse temperatura și începuse să transpire ca și cum sfărâmase pietre sub razele soarelui de amiază.

I-ar plăcea să creadă că se îmbujorase, pentru că o surprinsese purtându-se cum nu se cuvenea. Dar se distrase purtându-se așa

și faptul că fusese prinsă însemna doar că trebuia să-și folosească mintea, ceea ce era și mai distractiv.

Cât privește faptul că se prefăcea a fi o naivă prostuță – de ce ar trebui conștiința ei să observe asta? Falsitatea și prefăcătoria erau la loc de cinste în repertoriul unei doamne. Să pretindă că era stăpână pe ea însăși. Să pretindă că nu observa o insultă sau o gafă. Să pretindă că nu era jignită. Să pretindă că se distra. Să pretindă că era interesată. Să pretindă că-i păsa. Să pretindă că nu-i păsa.

– Ah, Doamne, șopti ea. Când oare nu mă prefac?

– Charlotte?

– Ah, Doamne, chiar am nevoie de o baie, spuse Charlotte mai tare, trăgând de corsajul pe jumătate desfăcut. Toate hainele i se lipeau de trup. Și-ar fi dori să fie băiat și să le poată smulge de pe ea, ca mai apoi să sară în cel mai apropiat lac.

Probabil că domnul Carsington făcea asta când era băietan.

Foarte probabil că încă făcea asta.

Își putea imagina: umerii lați și șoldurile înguste, picioarele lungi și musculoase...

„Nu", își spuse.

Prea târziu.

Un val de însingurare dureroasă o năpădi, și în urma lui veni dorința. Îi văzu fața când îi înțelesese gluma. Cât ar fi dorit să râdă! Ar fi vrut să scoată limba la el. Ar fi vrut ca el s-o tragă jos de pe scară și s-o ia în brațe.

Sentimente, prea multe... vechi și păcătoase sentimente, pe care crezuse că le-a nimicit și îngropat cu mult timp în urmă.

Trebuia să plece – de lângă el, din casa asta. Încercă să nu se arate nerăbdătoare.

– Voi fi gata de plecare într-un minut, spuse Lizzie.

– O să te aștept la docar.

Charlotte o porni pe hol.

– Dar Daisy nu-i cu tine, spuse Lizzie. Unde e?

Abia atunci își dădu Charlotte seama că buldogul n-o urmase.

– Probabil a rămas în bibliotecă.

Continuă să meargă.

– Singură? Lizzie ridică glasul. Cu cărți prețioase?

– Ah, nu, domnul Carsington e cu ea.

– E aici, în casă? Charlotte, vrei să stai locului? O să mă faci să strig.

Charlotte nu se uită înapoi.

– Nu te teme, țipă ea. N-o s-o lase pe Daisy singură cu cărțile.

Își aminti că el o întrebase dacă ar lăsa-o ea pe Daisy să se ușureze pe cărțile lui. Doar că el nu folosise un eufemism, și ea aproape că chicotise, așa cum făcea când îi auzea pe verișorii ei că foloseau cuvinte urâte.

Ah, era păcătos... Și ea la fel.

Privirea de pe fața lui când îi înțelesese gluma. Își acoperi gura și se grăbi spre docar.

Apoi, când doar iapa Belinda o putea auzi, Lady Charlotte râse... și mai și plânse puțin.

Douăzeci de minute mai târziu

Pe când mâna docarul, Charlotte zări între copaci licărul lacului Beechwood, cu apele strălucind în soare.

Într-un colț izolat al lacului din parcul domeniului Lithby era un ponton de pe care verișorii ei care veneau în vizită și mai târziu cei mai mari dintre frățiorii ei săreau goi în apă, așa cum fetelor nu le era permis să facă.

Îl văzu în minte pe domnul Carsington gol, alergând pe ponton și sărind în apă la fel cum făceau verii și frații ei și râzând la fel ca aceștia.

– Charlotte, mai bine m-ai lăsa pe mine să mân calul, spuse Lizzie. Nu ești aten... Ia seama!

Două ore mai târziu

După ce spumegă o vreme, Darius îl însărcină pe Goodbody să facă ordine în bibliotecă. Cu un excedent de servitori prin preajmă, valetul avea să aranjeze totul la locul lui cât ai bate din palme. Avea să le dea cameristelor ceva de făcut, acum că Lady Lithby nu era acolo să le țină ocupate.

Darius știa că exista o ierarhie printre servitori. Anumitor cameriste li se încredințau anumite zone ale casei și anumite sarcini. În plus, nici măcar cameristelor care erau cele mai de încredere nu li se permitea să mânuiască fie și doar o cârpă de praf în zonele rezervate anumitor servitori. Dar ordonarea priorităților tuturor era mai bine

să fie lăsată în mâinile competente ale lui, Goodbody, care înțelegea lucrurile astea – și căruia îi și păsa de ele.

Lui Darius poate că i-ar fi păsat mai mult dacă vreuna dintre cameriste ar fi fost mai frumușică. De vreme ce nu era cazul, îl lăsă pe valet să preia conducerea și merse la grajduri unde trebuia să se ocupe doar de un rândaș, Joel Rogers.

Darius promisese să examineze podelele și să decidă dacă să le repare sau să le înlocuiască, împreună cu străvechiul sistem de scurgere.

Pe când se apropia de grajduri, rândașul ieși grăbit în curte.

– Ați auzit, nu-i așa, sir? spuse Rogers. Am înșeuat iapa, m-am gândit că veți avea nevoie de ea.

– Ce să aud? întrebă Darius, simțind fiori la ceafă.

– Despre accident, sir. Pe drumul dumneavoastră.

Lumea se tulbură și îngheță pentru o clipă, ca și cum era învăluită într-o ceață rece.

– Ce accident? întrebă Darius cu voce inexpresivă.

– Lady Charlotte, sir. Și Lady Lithby, spuse rândașul. Am auzit că au intrat într-un făgaș și s-a rupt o roată.

Cu ochii minții, Darius văzu trupul schilodit al lui Lady Charlotte cărat în casă pe o scară. Pentru a bloca imaginea de coșmar, puse întrebări. Rândașul n-avea prea multe informații. Auzise veștile de la fierar, care recunoscuse docarul avariat pe când trecea pe acolo.

În câteva minute, Darius era deja pe drum, călare.

Nu-i trebui mult timp să găsească locul, deși, din cauza făgașelor, trebuise să călărească mai încet. Găsi docarul răsturnat într-o parte, la marginea drumului. Roata era ruptă cu totul și se stricase și o osie.

Apoi văzu pete de sânge. Logica îi spuse că asta nu anunța neapărat o nenorocire. Logica îi sublinie că, dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr ceva dezastruos, veștile ar fi circulat prin împrejurimi. Deoarece era drumul lui, oamenii ar fi bubuit în ușă să-i spună, zicea Logica.

Logica putea foarte bine să vorbească și celui mai apropiat copac.

Darius se grăbi spre reședința Lithby cât de repede îi permitea drumul plin de gropi.

Casa părea destul de normală când ajunse acolo. De la ferestre nu se auzea nici un plânset sau vreo tânguire. Servitorii care lucrau

afară nu se adunaseră pe lângă casă, așa cum ar face-o în timpul unei catastrofe, așteptând vești.

Se uită spre ferestrele de la primul etaj. Își aminti cum Lady Charlotte se tamponase cu batista lui pe sânii transpirați. Își aminti de puternicul miros de femeie pe care îl inhalase.

Își imagină perdelele trase la una dintre ferestrele care dădeau spre apus date brusc deoparte, dezvăluind-o pe doamna care tocmai ieșise din baie, la fel de goală precum Venus a lui Botticelli, cu părul blond revărsat peste umeri și cu soarele după-amiezii târzii aurindu-i pielea mătăsoasă.

„Nu ești sănătos?" se întrebă el. „Mai bine ai spera să nu se fi întâmplat nimic mai rău decât necesitatea ca ea să facă o baie. Mai bine ai spera ca acel trup să fie întreg."

Când ajunse la grajduri, auzi strigăte.

Nu era semn bun.

Unul dintre rândași zăbovea în ușă, captivat de ceartă; se uită în jurul său, văzându-l pe Darius cum se apropia. Se îndepărtă de ușă și se grăbi să iasă în întâmpinarea vizitatorului.

Darius descălecă, îi dădu calul și se pregătea să întrebe ce se mai știa, când o familiară voce feminină răzbătu printre mormăielile și strigătele bărbaților.

– Nu, trebuie curățat cu apă caldă! Dă-mi cârpa aia, Jenkins. Nu, Fewkes, nu mă întrerupe. Așteaptă. Trebuie să mă gândesc.

Darius se duse spre ușa grajdului.

Cu spatele la el, Lady Charlotte stătea la două boxe distanță, murmurând către calul pe care îl spăla cu blândețe.

Îl copleși ușurarea, la fel de puternică precum o lovitură. I se îndoiră genunchii. Își puse mâna pe canatul ușii, pretinzând că se sprijină relaxat. Nu că cineva l-ar fi băgat în seamă.

Cei doi oameni dinăuntru erau prea ocupați certându-se, cu piepturile și bărbiile înainte. Uniformele lor îi indicau lui Darius ce poziție ocupau. Cel mai în vârstă și mai solid din ei, cu părul roșcat și cu un nas roșu și plin de vinișoare, era vizitiul. Cel mai mic, slab și musculos trebuia să fie rândașul-șef.

– Dacă-i dați ascultare, o să fie vai și-amar de iapa asta, Excelență, spuse vizitiul. Cu o rană ca asta, iese vigoarea din ea și îi scade fierbințeala. O speli, și îi mai scade iarăși din fierbințeală. De alifie neagră aveți nevoie, să-i întețească vigoarea.

– O alifie pe o rană ca asta? spuse rândașul plin de dispreț. Fără îndoială că o s-o ia fierbințeala. Mai întâi îi trebuie o cataplasmă, doar dacă nu cumva vrei să omori biata făptură.

– Am lucrat pentru Excelența Sa pe când era băietan și după aia bărbat în toată firea și n-am omorât io nici un cal...

– Au murit cu toții de moarte bună, așa-i?

– Excelență...

– Excelența Sa știe că o cataplasmă e ce trebu...

– O să dobori iapa și n-o să se mai facă bine! urlă vizitiul.

Se apropie cu un pas spre rândaș și își umflă pieptul. Fața i se făcu și mai roșie. Era o manifestare amenințătoare, dar rândașul nu dădu înapoi.

– Păi, atuncea, de ce să nu-i iei și sânge? întrebă vizitiul. De ce să nu-i scoți și viața asta puțină pe care o mai are în ea? Cu asta te alegi de la *unii* oameni care nu-și cunosc lungul nasului. Am îngrijit de cai, băietan și bărbat în toată firea, de când erați o copiliță, Excelență. Iapa asta tre' să stea cu mine pentru a fi îngrijită.

– Dacă lu' Excelența Sa i-ar fi plăcut cum îngrijești tu animalele, n-ar fi adus-o la mine, așa-i?

– Destul! izbucni Lady Charlotte. Ce-i cu voi? Belinda s-a speriat și e rănită – și acuma voi zbierați și o enervați. Ar trebui să aveți mai multă minte, amândoi.

Darius se îndepărtă de ușă.

– Hmm, spuse el.

Cele două capete masculine se întoarseră spre el. Lady Charlotte se întoarse brusc în loc, cu cârpa udă în mână, uitându-se la Darius de parcă acesta ieșise direct din culcușul fierbinte al lui Belzebut.

Pe când făcea asta, stropi cu apă – sau cu ce folosea – pe fața rochiei. Deși acum era închisă până sus, rochia arăta mult mai urât, având în plus față de când o văzuse el ultima dată mult noroi și câteva pete de unsoare.

Darius înaintă, inhalând mirosul cunoscut de cal, amestecat cu cele de bălegar și fân. Boxele erau aerisite, bine gândite și ordonat organizate. Grajdul lui era mult mai mic, nici măcar nu se compara cu acesta, cu coloanele lui ionice împărțind boxele. Chiar așa mic cum era al lui, ar fi avut nevoie de mult timp pentru a-l face să arate așa curat și ordonat.

Își roti privirea prin jur. Însă mare parte din atenția lui se concentrase asupra doamnei. Părea să nu fi pățit nimic. Și era la fel de înverșunată, judecând după aparențe.

– Domnule Carsington, spuse ea.

– Am auzit că ai avut un accident, zise el. Am văzut docarul pe marginea drumului și roata ruptă. Am fost... îngrijorat.

Mai degrabă *cuprins de panică*. El nu intra niciodată în panică. Niciodată. În legătură cu nimic. Nici măcar când tatăl lui îi poruncea să vină în Camera Inchiziției.

O stare de panică era o stare de totală lipsă de rațiune.

Ce naiba se petrecea cu el?

– Roata s-a blocat într-un făgaș și docarul s-a înclinat, spus ea încordată. N-a fost mare lucru, dar Belinda s-a speriat și a sărit, iar osia a lovit-o.

– Dar dumneata nu ești rănită, spuse el. Lady Lithby?

– Ah, noi n-avem nimic, spuse ea, pierzându-și răbdarea. Noi două am încasat căzături și mai grave. Colonelul Morrell a venit și ne-a ajutat.

Darius nu mormăi la auzul menționării colonelului. Animalele mormăiau la dușmani și rivali. El nu era un animal, ci o ființă rațională care n-avea nici un motiv rațional să-l vadă pe Morrel nici drept dușman, nici drept rival.

Cu toate astea, în vreme ce Darius stătea ascultând liniștit, își dădu seama cu nemulțumire că o parte a lui, primitivă și posesivă, se agita fără încetare într-un colț întunecat al ființei sale.

– A scos-o pe Belinda din hamuri și a tras docarul din drum, continuă Lady Charlotte. Dar Belinda are o gaură urâtă...

– Și, dacă nu vă supărați, sir, interveni vizitiul, eu trebuie să am grijă de iapă, doar că Excelența Sa e tulburată...

– Ce, doar nu vrei să spui că stăpâna mea și-a ieșit din minți, nu-i așa? spuse rândașul cu bărbia ridicată, înaintând cu un pas spre vizitiu. Are mai multă minte decât tine.

– Jenkins, nu permit nici o ceartă, spuse ferm Lady Charlotte.

Rândașul bătu în retragere, dar nu se potoli.

– Alifie neagră, într-un caz ca asta, mormăi el. Se uită spre Darius. Vă întreb pe dumneavoastră, sir...

– De vreme ce întrebi, eu aș recomanda ca mai întâi să aplici o cataplasmă, spuse Darius brusc. Tărâțe măcinate amestecate cu apă fiartă și terci de semințe de in.

Jenkins aruncă o privire triumfătoare spre vizitiu. Cel din urmă se schimbă la față din roșu în stacojiu.

– Excelență, cu tot respectul față de domnul aci de față, dar noi folosim mereu alifia neagră, spuse el.

– O să folosim cataplasma pe care o recomandă domnul, spuse Lady Charlotte, întorcându-și atenția spre iapă. Poate că nu-ți dai seama, Fewkes, că acesta este renumitul domn Carsington care a scris tratatul despre porci. Știm cu toții ce crede Lord Lithby despre broșura asta. Orice spune domnul Carsington despre animale trebuie să fie considerat literă de lege.

Fewkes mormăi ceva. Aruncă o privire ucigătoare spre Jenkins, apoi ieși furios din grajd.

– Poate că domnul ar fi așa amabil să îi spună Excelenței Sale că e în regulă să mă lase pe mine să am grijă de iapă, spuse Jenkins, acum că treaba e limpede și șarlatanul ăsta bătrân n-o să-și pună labele alea grase și pline de negi pe ea.

Privirea devotată îndreptată spre stăpâna lui înlătură orice urmă de impertinență din vorbele lui.

Darius trase concluzia că și Jenkins o știa pe Lady Charlotte de când era o copilă.

Ea puse cârpa în mâna rândașului.

– Pe viitor, te rog să te certi în afara grajdurilor, într-un loc unde să nu te poată auzi altcineva, în loc să deranjezi caii și să dai un exemplu rău celorlalți servitori.

Jenkins își ceru iertare, și ea ieși cu spinarea bățoasă.

Darius o urmă.

– Înțeleg că ai un vizitiu turbulent, spuse el.

Ea o luă pe o potecă pietruită.

– Nu știu ce l-a apucat pe Fewkes, murmură ea.

– Băutura, aș zice eu, judecând după felul în care arăta pielea lui, dar și după comportament, spuse Darius.

– Nu obișnuia să bea, spuse ea. Sau nu așa mult încât să pară atât de... periculos. Nu l-am văzut niciodată așa arțăgos ca azi. Dar, pe de altă parte, nici n-am avut de-a face direct cu el. Dacă tata ar fi fost aici... dar nu a fost... și eu sunt numai domnișoara familiei, bună doar să aprecieze moda și zorzoanele.

– Asta nu-i o scuză pentru neobrăzare, spuse Darius.

– N-am fost îndeajuns de fermă, zise ea, pentru că nu știam ce să fac. Ar fi trebuit să asculte de Fewkes, fiind superior ca poziție, dar nu se putea pentru că...

– Pentru că n-avea dreptate, spuse Darius. Și mai era și groaznic de beat pe deasupra. Tatăl meu n-ar tolera o astfel de comportare. Fewkes s-ar fi trezit aruncat în stradă înainte de a apuca să spună „alifie neagră".

– Ai dreptate. Mai bine îi spun lui tata. Se opri puțin înainte de a adăuga: Trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai intervenit.

– Ah, păi, mi-a plăcut să aflu că vorbele mele sunt literă de lege pentru cineva, spuse Darius.

Ea îi aruncă o privire tăioasă. El și-ar fi dorit să-și ia vorbele înapoi, dar era prea târziu.

– Rândașii dumitale nu te iau în serios, spuse el. Tata nu mă ia în serios. Sau, mai degrabă, nu ia munca mea. Doar niște mâzgăleli, în opinia lui. Își aminti felul în care tatăl său fluturase din mână, ignorând ani de cercetări laborioase și experimente minuțioase, desconsiderând atenția cu care el traducea rezultatele acestor eforturi într-un text simplu și clar, astfel încât orice fermier care putea citi să beneficieze de pe urma lui, nu numai oameni precum Lord Lithby.

Deși Darius suportase cu stoicism atunci, amintirea îi aduse acum sângele în obraji.

Știa că ea îl văzuse cum se schimbase la față, trădându-se prin asta.

Greșeala lui. Își permisese să se enerveze. Asta se întâmplă când lași ca sentimentele să biruie rațiunea.

În timpul lungii tăceri care urmă, el își spuse că era lipsit de logică să se simtă stânjenit, de vreme ce nici părerea ei și nici cea a tatălui lui n-aveau nici o însemnătate la o privire de ansamblu. Apoi, ea spuse:

– Poate că tatăl dumitale nu face mare caz din asta pentru că nu e ceva ce depășește ceea ce se așteaptă din partea dumitale.

Darius râse scurt.

– Nu se așteaptă nimic. E sigur că nu pot face nimic așa cum trebuie.

– Nu, el așteaptă lucruri mărețe de la dumneata, spuse ea.

El îi privi chipul perfect. Acolo, nu văzu nici o îndoială.

– Ce imaginație sentimentală ai, spuse el.

– Nu fac parte din familia dumitale, spuse ea. Văd lucrurile din afară. Îl cunosc bine pe Lord Hargate. Sunt un observator obiectiv, așa cum dumneata nu poți fi.

Acel ceva îi apăru din nou în minte, și își dădu seama ce era. Găsise un indiciu. Îl lăsă deoparte pentru mai târziu.

– Și ce observi? întrebă el.

– Are așteptări mai mari de la fiii lui decât majoritatea nobililor, spuse ea. Dacă pare a fi nemulțumit de realizările dumitale este pentru că te crede capabil de lucruri mai mari. Este exigent, da, și unii

oameni îl găsesc înspăimântător. Dar totul e așa limpede, nu-i așa? Dacă i-ai greșit sau l-ai supărat ori l-ai dezamăgit, ți-o spune drept în față.

– Drept în față și pe larg, comentă Darius. Dacă aude de starea drumului și de accidentul dumitale... Se întrerupse cu un scurt râset. De ce spun „dacă"? Sigur că o să audă. Dacă nimeni altcineva nu-i spune, bunica o va face. Aude totul – și o să mi-o arunce mereu în față.

– E foarte probabil, spuse ea. Dar nu trebuie să-ți pese de ce spun ei. Accidentul n-a fost vina dumitale, ci a mea. Drumul e prost, așa-i, dar nu e ca și cum n-aș mai fi mers pe drumuri cu făgașe. Așa e la țară, la urma urmei. Necazul e că n-am fost atentă.

Având un ten deschis, se înroșea repede. El nu fu surprins s-o vadă îmbujorându-se de data asta, dar fu mirat să vadă nuanța de roz dispărând cu repeziciune, lăsând-o palidă ca moartea. Buzele i se strânseră într-o linie subțire.

– Ești supărată din cauza calului, spuse el.

– Da, da! Ochii ei străluceau, și clipi repede, refuzând să lase lacrimile să curgă. Își încleștă pumnii. Nu pot să cred că am fost așa proastă și neglijentă. Am dat greș cu ea, sărmana. Ei au încredere în noi pentru că îi învățăm să facă asta. Îi facem să fie responsabilitatea noastră. Belinda a avut încredere în mine să am grijă de ea și eu i-am înșelat încrederea. N-am fost destul de atentă – și acum e rănită. Și Fewkes poate că a rănit-o și mai mult.

– O rană mică, spuse Darius, surprins de izbucnirea emoțională. Și rândașul dumitale nu l-ar fi lăsat pe Fewkes să-i facă vreun rău. Jenkins și-ar risca slujba pentru a proteja animalul, n-am nici o îndoială. Nu trebuie să te agiți în privința a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Știi că aceste „Ce-ar fi fost dacă" sunt fără sens.

– Ce-ar fi fost dacă, repetă ea. Da, da, inutile. Se tamponă ușor la ochi și încercă să schițeze un zâmbet. N-are importanță. Mă simt ca o proastă, și urăsc asta. Se uită în jurul ei. Unde mă duc? Casa este în cealaltă direcție.

– M-am mirat și eu, dar n-am spus nimic, în speranța că mă duci pe căi greșite, spuse el.

– Greșite?

Vocea îi deveni tăioasă.

– Speranța moare ultima, spuse el.

Culoarea îi reveni în obraji, un roz adorabil.

– Știam eu, spuse ea. *Știam* eu.

– Ce știai?

– N-are importanță.

Se întoarse brusc – prea brusc, pentru că se poticni, tocul agățându-se de tivul rochiei. Încercând să-și elibereze pantoful, rupse tivul. Botina i se agăță de țesătura ruptă, și se împiedică, venind într-o parte pe pietriș.

El se mișcă s-o prindă, dar brațele ei fluturânde îl împiedicară, și, încercând să evite să fie lovit în ochi, călcă pe fusta ei, rupând-o și mai mult. Ea țipă și se smuci, dezechilibrându-l, dar el reuși s-o prindă în vreme ce cădeau amândoi. El se izbi de pietriș, și ea ateriză peste el, greutatea ei apăsându-l și mai mult pe pietrele mici și ascuțite.

De data asta, mulțumită încăpățânării răbdătoare a lui Goodbody, Darius avea pălărie. Deși îi lunecase pe un ochi, rămăsese la locul ei, scutindu-l de o vânătaie la cap și poate de un cucui.

Nu că ar fi avut răgaz să-i pese de vânătăi, cucuie ori de pietrișul care-i înghiontea spatele.

Abia atinseseră pământul, că ea se zbătu, disperată să se ridice. Căzuse de-a curmezișul lui, și, când încercă să se ridice, el auzi un zgomot de sfâșiere.

– Ridică-te, izbucni ea. Stai pe rochia mea.

– Nu mă pot ridica până când nu te ridici tu, îi răspunse el pe același ton.

– Mișcă-ți piciorul, prostule!

Nerăbdătoare, trase de rochie în același moment în care el își muta greutatea de pe o parte pe alta. Rochia se eliberă brusc, dezechilibrând-o. Se prăbuși pe spate, cu picioarele mișcându-se caraghios. Rochia îi alunecă în sus, dezvăluind nu numai botinele murdare, ci și o bună parte din piciorul cu ciorapi lungi.

El n-avu timp să admire priveliștea – sau chiar să se amuze, deși ea îi amintea de o țestoasă răsturnată – fiindcă era prea ocupat încercând să se apere de picioarele acelea fluturânde. Îi opri pumnul înainte să-i atingă fața.

– Dă-mi drumul! Îl lovi și se zvârcoli. Nu mă atinge!

El îi puse mâna liberă peste gură.

– Încetează să mai urli, netoato! spuse el. Asta era tot ce-i trebuia: să fie prins cu ea într-o poziție compromițătoare. O să audă cineva.

Ea nu-l ascultă. Era prea ocupată să se răsucească în toate direcțiile, lovindu-l orbește cu piciorul și cu mâna.

Sătul, Darius o lăsă și încercă s-o împingă de pe el.

Ea tresări la atingerea lui și, grăbită, se ridică în patru labe. Sfârși prin a sta călare pe el – și asta o tulbură și mai mult. Grăbită să se dea jos de pe el, îl lovi cu genunchiul în vintre.

El se încovoie, slobozind un foarte vechi și scurt, dar foarte vulgar cuvânt.

Prin ceața durerii care îl copleșise, auzi:

– Ah, iartă-mă. Îmi pare rău.

Simți alte mișcări, pe când ea își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Apoi, genunchiul care o susținea cu totul ateriză pe coapsa lui.

El mai spuse o dată acel cuvânt, cu mai multă înflăcărare.

– Îmi pare rău, spuse ea. Scuze.

Trebuia neapărat s-o omoare.

Se descâlci din fustele și din membrele ei turbate și se ridică, clătinându-se. N-o mai aștepta să se ridice. O înșfăcă și o puse drept în picioare, o apucă de brațe și o scutură.

– Potolește-te, naiba să te ia! izbucni el.

Ea se liniști. Îl fulgeră cu una dintre privirile ei ucigătoare. Deschise gura să spună ceva.

El îi lăsă brațele, îi apucă fața între mâini și îi acoperi gura cu o mână, s-o facă să tacă.

Ea îngheță.

El îngheță.

Apoi... „Ah, la dracu'", se gândi el.

Și o sărută.

Capitolul 6

„Nu mă atinge nu mă atinge nu mă atinge.

Nu-l atinge nu-l atinge nu-l atinge."

În clipa în care căzură împreună pe cărare, mintea lui Charlotte fu străfulgerată de o imagine, un tablou dintr-o altă viață. Ea, tânără, fericită pentru o vreme, rostogolindu-se pe iarbă cu Geordie Blaine, râzând.

Și, în clipa următoare, „ridică-te ridică-te ridică-te" era tot ce putea gândi – în măsura în care putea gândi.

După asta, totul fu haos, și panică, și încercarea de a se depărta, pentru că lângă el nu se putea încrede în ea însăși.

Universul se luminase când domnul Carsington intrase în grajd ca un zeu aurit, atât de înalt și de chipeș și atât de sigur de el. Chiar și calul agitat se liniștise la auzul vocii lui.

Charlotte nu se liniștise. Inima îi tresăltase la vederea lui, ușurată, pentru că era conștientă de faptul că el avea să știe ce era de făcut. Avea să rezolve totul și să salveze iapa.

Inima îi bătuse mai tare nu pentru că se simțea ușurată, ci pentru că simțise ceva mai puțin nevinovat, pentru că el era de-a dreptul frumos, iar ea nu era o fată cuminte. Era îndrăzneț și necuviincios și o făcea să vrea să râdă.

Și acum era prea aproape. Mirosea a bărbat, și mirosul era înnebunitor. Se simțea profund masculin, și ea tânjea după trupul unui bărbat lângă al ei.

„Ia-mă în brațe. Atinge-mă.

Nu, nu, nu.

Nu mă săruta nu mă săruta nu mă săruta."

Îl lovi cu pumnii în coaste, apoi în spate, dar era o ipocrizie, o glumă. Îi simțea mâinile mari și pricepute, calde, pe față. Trecuse prea multă vreme de când un bărbat o ținuse așa, cu fața în mâinile lui.

„Întoarce-ți capul."

Cum să poată?

O sărută, și ea simți gustul verii, al libertății și al tinereții pe care o pierduse. Abia simți gustul lui ispititor, și înlăuntrul ei se deschise ceva, un gol imens de a cărui existență nu fusese conștientă.

Își încleștă mâinile, încercând să nu-l atingă, dar gura lui se îmblânzi pe a ei, și ea gustă un oftat – sau îl simți. Tumultul ei interior începu să se potolească și îl simți și pe el că se liniștește, părând că ezită, că încetinește și se oprește. Era ca și cum și el simțise ceva, ceva surprinzător.

Poate că ezitarea lui fu cea care-i făcu inima să cedeze. O simți cum se deschide, întocmai cum se deschiseră degetele ei, și își așeză mâinile pe pieptul lui.

Doar pentru o clipă.

Doar pentru a simți încă puțin dulcele val al plăcerii, căldura de a dori și de a fi dorită. Voia să pretindă pentru o clipă că totul era din nou bine și că acesta era acel pentru totdeauna la care visase cu mult timp în urmă: să fie ținută așa, de brațe puternice, protejată și în siguranță. Să fie sărutată ca și cum ar fi singura fată din lume.

Să fie iubită.

Îi simți mâinile alunecând de pe fața ei, îl simți că începea să se retragă și îl apucă de brațe.

„Încă nu, te rog, încă nu."

Încă puțin, încă o clipă. Trecuse foarte multă vreme de când nu mai avusese parte de așa ceva. Uitase cât de dulce putea fi un sărut, doar un simplu sărut. Uitase cât de perfect putea fi începutul, înainte ca totul să se transforme în indiferență și mârșăvie.

Continuă să-l țină și își apăsă gura de a lui.

„Vino înapoi. N-am terminat."

Îl convinse cu toată dulceața pe care o putu găsi în sufletul ei.

Îl convinse cu toate visurile la care renunțase.

Îl convinse cu tot dorul pe care îl înăbușise, toate dorințele, toată singurătatea.

Zece ani.

Se revărsară din ea, ca și cum un zăgaz lăuntric se rupsese.

Zece ani de plictiseală, frustrare și mânie.

Zece ani de minciuni, eschivări și manipulări.

Și zece ani de râsete înăbușite.

Se revărsară din ea, cu totul.

Era doar un sărut, un simplu sărut, dar ea îl sărută cu tot ce avea în ea.

Și, într-un final, îi răspunse și el la sărut.

O luă în brațe și o sărută ca și cum ar fi fost singura fată din lume și ăsta era ultimul sărut din lume și tot ce mai rămăsese în toată lumea asta era acest sărut.

Doar acest sărut, așa dulce.

... și sălbatic.

... și fierbinte.

... și devastator.

I se înmuiară genunchii. Mintea ei se întunecă.

Lumea se zgudui și se schimbă. Deveni de nerecunoscut.

Gustul lui o pătrunse și înlătură tot ce fusese înaintea lui. Era pierdută, rostogolindu-se luată de val, ca o rămurea într-un torent.

Se văzu rostogolindu-se din nou, la pământ, fără nici o grijă, râzând nebunește. Pierdută, pierdută, din nou.

Nu.

Nu putea. Nu iarăși.

Își întoarse capul într-o parte. Își puse palmele pe pieptul lui și îl împinse. El nu se mișcă, ci doar o privi cu ochii mijiți, o fantă de aur topit. Pieptul larg de sub mâinile ei se ridică și coborî, repede și cu putere.

– Tu ai început, spuse el.

Vocea îi coborâse până la un mormăit. Ea o simți adânc, în pântec. Răsuflarea ei era întretăiată, și se chinui să formeze cuvintele.

– Ba *tu* ai început, reuși ea să spună.

– Tu nu i-ai pus capăt, spuse el. Eu eram gata, dar tu... Se întrerupse. Ea văzu cum un ușor zâmbet îi transformă fața, făcându-l mai chipeș ca niciodată. Știi să săruți. Ce să mai zic?

Avea dreptate în toate privințele.

Ea voia să-i tragă una cu piciorul, pentru că avea dreptate și pentru ce-i făcuse, cu atâta ușurință, ah, cu atâta ușurință.

Zece ani, și era o proastă la fel de mare ca întotdeauna.

Ar trebui să-și tragă una.

El ridică din umeri și se uită în jur. Pălăria îi căzuse probabil în timpul încăierării. Ea se uită cum el o ridică, o scutură de praf și pietriș cu dosul palmei și și-o puse pe cap, înclinând-o într-un unghi potrivit unui dezmățat.

Ca și cum ar fi avut nevoie să i se reamintească. Un dezmățat. *Știa* că era un craidon. Știa consecințele. Purtase cu ea consecințele timp de zece ani.

Un sărut, și capitulase.

Încă un minut, și ar fi avut-o pe pământ, cu fustele ridicate și picioarele desfăcute, ca restul târfelor lui.

Da, era doar greșeala ei, dar nu putea suporta: zâmbetul bine-cunoscutului dezmățat, încrederea imperturbabilă – pe când ea simțea ca și cum ea și întreaga sa lume pe care și-o construise cu atâta grijă timp de peste zece ani se sfărâmaseră în bucăți.

Îi înhăță pălăria de pe cap și îl lovi cu ea. Îl atinse în braț, apoi în piept. După asta, o aruncă pe jos, îi trase una cu piciorul și se îndepărta ca o furtună.

Darius rămase pe loc, așteptând să-și recapete răsuflarea și ca organele sale reproducătoare să se potolească.

Sărutul ăsta.

Nu-i plăcea să admită, chiar și față de el însuși, dar era cam nesigur pe picioare.

Din cauza unui sărut. Un simplu sărut. Nimic mai mult. Nu-și pusese gura nicăieri în afară de gura ei. Nu-și pusese mâinile pe sânii ei sau între picioarele ei. Nu încercase să desfacă, să descheie sau să deznoade nimic.

Nu putuse. Făcuse tot ce putuse să țină pasul cu ea, cu acel sărut.

Acel sărut nu ar fi trebuit să se întâmple.

Avea mai multă minte de-atât.

– *Tâmpitule*, spuse el printre dinți. Ți-ai lăsat creierul în Londra?

Închise ochii, dar imediat îi deschise, pentru că imaginea din minte era prea dureroasă. O faptă nesăbuită după alta.

El, un om de știință care câștigase respectul altor oameni de știință. El, care se dedicase rațiunii.

Cu toate astea, intrase în panică din cauza docarului stricat, efectiv leșinase de ușurare că o găsise sănătoasă, apoi i se plânsese tocmai de *tatăl* lui!

– E inacceptabil, spuse el. E... absurd. Își căută pălăria și o găsi în cele din urma sub un tufiș. O curăță de praf și frunze. Idiot, mormăi el. Cap sec.

Își înfundă pălăria pe cap. Abstinența era de vină, încercă el să-și spună. Cel puțin două săptămâni, poate chiar o lună sau și mai mult de când se culcase ultima dată cu o femeie. Nu-și putea aminti exact când fusese sau cu cine.

Abstinența era nenorocirea.

Nu, nu asta era.

Nenorocirea era Lady Charlotte Hayward.

Nenorocirea era lipsa lui de experiență cu virginele cu sânge nobil. Erau o specie pe care n-o înțelegea și nu voia sau n-avea nevoie s-o înțeleagă. Erau ca... ca o febră infecțioasă. Singurul mod inteligent de a aborda problema era să n-aibă nimic de-a face cu ele.

– Știi asta, își spuse. Ai știut dintotdeauna asta. *Stai deoparte*. Cât de greu poate fi?

Până când Lady Charlotte ajunse acasă, își recăpătase complet controlul. Trecu de servitori în același fel calm și stăpânit cum făcea de obicei, și ei nu trădară nici prin cea mai mică schimbare de expresie vreo reacție la părul ei ciufulit și boneta în dezordine sau la tivul ferfenițit al rochiei.

Când Charlotte intră în dormitorul ei, Molly se holbă pur și simplu cu gura deschisă, în vreme ce ochii ei căprui, larg deschiși, o măsurau pe stăpâna ei din cap până-n picioare.

Înainte că Molly să-și dea seama ce să zică, intră Lizzie. Și ea, la rândul ei, o cercetă pe Charlotte, și nu o dată.

– Ai mai avut un accident? întrebă ea.

– Am căzut, zise Charlotte. Mi-am prins tocul de tivul rochiei, și s-a rupt, iar eu m-am împiedicat.

– Ah, am crezut că poate a călcat Belinda pe tine. În mod repetat. Se opri puțin, apoi zise: Mi s-a spus că domnul Carsington a fost aici.

– Ah, da. A fost. Charlotte își feri privirea de cea mult prea pătrunzătoare a mamei ei vitrege și vorbi cu camerista: Vreau să fac o baie, Molly. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Așadar, el e jos? insistă Lizzie.

– Nu. A auzit de accident și a venit să se intereseze de noi. Apoi a plecat. Adică, a plecat după ce a rezolvat o ceartă în grajduri despre cum trebuia să fie îngrijită rana Belindei.

Lizzie ridică din sprâncenele negre.

– O ceartă? De asta ai întârziat atâta?

– N-am îndrăznit să plec, spuse Charlotte, și cel puțin ăsta era adevărul adevărat. Lizzie, Fewkes a fost îngrozitor. Domnul Carsington a spus că era beat. Mulțumită domnului Carsington, Fewkes a pierdut în cearta asta, dar era furios, și acum mă tem că va face rău rândașilor sau cailor din cauza asta. Trebuie ca tata să afle, de îndată ce ajunge acasă.

Ca întotdeauna, Lizzie înțelese ce era important.

– Firește, draga mea. Dar tu fă baie și lasă asta în seama mea. O să-i spun eu tatălui tău.

Apoi plecă, și Molly ieși să facă aranjamentele pentru baia lui Charlotte.

Singură în sfârșit, Charlotte se duse la oglindă.

Era mai rău, cu mult mai rău decât crezuse, deși în minte văzuse o imagine ce era oricum numai nu drăguță.

Boneta era murdară, o parte din dantelă era ruptă. Fața era la fel de murdară ca a unui derbedeu din Londra. Părul îi atârna haotic, cu niște paie prinse în el. Una dintre copcile corsajului se rupsese, lăsând în loc o gaură, și volanele erau pline de praf și mototolite. Murdărie și pete de unsoare se puteau vedea pe corset, mâneci și fustă. Rândurile de volane de la tiv atârnau sfâșiate.

Era prea ridicol. Nici măcar înțepătura ascuțită a rușinii nu putea ține piept priveliștii grotești. Era o proastă, da, dar...

– Ah, Dumnezeule, șopti ea. A sărutat... *asta*?

Și apoi începu să râdă, incapabilă să se abțină.

Duminică, 23 iunie, noaptea

Când colonelul Morrell ajunse acasă după o lungă seară la reședința Eastham, își găsi servitorul, Kenning, așteptându-l ca de obicei. Servitorul credincios al colonelului era un bărbat scund și vânjos, de aproape patruzeci de ani, cu un cap la fel de rotund și de lipsit de păr precum o ghiulea. De fapt, nu era complet chel. Cu toate astea, fiind extrem de curat și de ordonat, nu putea suporta smocuri împrăștiate de păr, și atunci îl curăța de tot.

Ar trebui menționat că, la fel de minuțios, Kenning îi curăța și pe tovarășii lui, obținând până și cea mai neînsemnată dintre informații.

Colonelul Morrell îi dădu omului pălăria și mănușile.

– Sper că ați avut o seară plăcută, sir, spuse Kenning.

Era o speranță cam îndrăzneață, dar comandantul său nu spuse nimic. Nu era nevoie. Kenning îl însoțise încă de când erau amândoi foarte tineri. Gândeau la fel.

– Pe Excelența Sa îl supără guta, spuse el.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Kenning. Fiindcă gândeau la fel, nu trebui să adauge că îi părea rău pentru că era de părere că guta nu-l supără îndeajuns – mortal, de exemplu.

Colonelul Morrell începu să urce scările, cu servitorul urmându-l.

– Am auzit că, după slujba de la biserică de azi, doamna Badgely lăuda remediul domnului Carsington pentru artrita ei, spuse Kenning.

Colonelul nu zise nimic, ascultând pur și simplu informația, așa cum făcea de obicei. Carsington se dădea bine pe lângă vecini. Orice bărbat destul de inteligent s-ar da bine pe lângă doamna Badgely. Era destul de nesuferită și când îi erai simpatic.

– Se pare că are un leac pentru orice, spuse Kenning. Inclusiv pentru necazul de la grajdurile reședinței Lithby.

Colonelul Morrell se uită peste umăr la servitor.

– Doar nu te referi la vizitiu? spuse el.

– Ba da, sir. Acela căruia i-a picat cu tronc Molly, camerista doamnei, și care i-a dat papucii.

– Îmi aduc foarte bine aminte, spuse colonelul. Își trata rănile cu mari cantități de gin. Ar fi trebuit dat afară înainte de a pleca din Londra.

Era de presupus că băgăcioasa doamnă Badgely i-ar fi atras atenția lui Lord Lithby asupra problemei. De vreme ce ea n-o făcuse – sau Excelența Sa o ignorase, așa cum făcea de obicei –, colonelul trebuia să găsească un mod de a scăpa de Fewkes înainte ca acesta s-o omoare pe viitoarea Lady Eastham într-un accident cauzat de beție.

Destul de rău că aproape se omorâse ea însăși mergând cu docarul pe drumul acela îngrozitor al lui Carsington. Doamnele n-ar trebui să mâne trăsurile. Trebuie să fie conduse. Dar Lithby le lăsa pe soția și pe fiica lui să-l calce în picioare.

– Fewkes a plecat acum, sir, spuse Kenning. A fost o ceartă la grajduri vineri, după accidentul cu docarul. Domnul Carsington a intervenit. Lui Fewkes nu i-a convenit și a plecat plin de mânie. Domnul Carsington i-a spus lui Lady Charlotte că omul ar trebui dat afară, și ea i-a zis lui Lady Lithby care, la rândul ei, i-a spus Excelenței Sale.

Și acum Carsington era eroul.

N-ar trebui să aibă nici o importanță. Era un simplu zurbagiu desfrânat. Colonelul Morrell înțelesese atâta lucru, și unchiul lui îi confirmase bănuielile. Toată lumea știa că desfrânatul notoriu era interesat de cucerire, nu de căsătorie. Un desfrânat care nu voia să fie scurtat de cap putea fura un sărut sau putea să-și ia anumite libertăți față de o fată de familie bună, dar n-ar face nimic ce să-l oblige s-o ducă la altar. Așadar, un desfrânat notoriu n-ar trebui să fie motiv

de îngrijorare, în special în cazul lui Lady Charlotte. Ea era deosebit de perspicace când venea vorba despre bărbați.

Colonelul își aminti ce afirmase Lord Eastham: „Fiii ăștia tineri ai lui Hargate au cârlig la însurătoarea cu fete bogate".

Un ofițer înțelept nu-și subestimează niciodată adversarul.

Colonelul Morrell își dedicase mult timp și atenție provocării de a o cuceri pe Lady Charlotte. Doar n-avea s-o piardă în favoarea unui desfrânat de doi bani.

Intră în dormitor. Nu-și mai bătu capul cu asta pe când se dezbrăca. Când Kenning îl ajută să se îmbrace cu halatul, colonelul spuse:

– Fewkes era cu ei de multă vreme, cred.

– De mai bine de douăzeci de ani, zise Kenning.

– O să se simtă nedreptățit, spuse colonelul. O să aibă nevoie de un umăr pe care să se plângă.

– Da, sir, admise Kenning. Și eu am doi din ăștia.

În timpul întâlnirii de luni dimineață cu Quested, administratorul lui, Darius află că Lady Lithby angajase zidari, tâmplari, instalatori, pietrari, tinichigii și dracu' mai știa ce.

Dracu' mai știa și că era necesar. Ornamentele de ipsos se sfărâmaseră în câteva locuri, și, duminică, o mare porțiune căzuse în dormitorul lui, aproape nimerindu-l pe Goodbody.

Deși casa fusese închisă pentru a nu permite intrușilor de orice fel să-și facă loc, o spărtură din bucătărie nu fusese observată. Peste iarnă – sau poate de-a lungul mai multor ierni –, apa săpase, putrezind câteva scânduri dintr-un colț al dușumelei.

Vestea bună era că Beechwood avea mult lemn și tufăriș, care, după spusele lui Quested, ar aduce mulți bani. Dacă profitul ar putea acoperi toate „îmbunătățirile" lui Lady Lithby, asta era deja altă poveste.

Însă Darius nu prea putea să-i spună să se oprească. Până acum, ea se limitase la cele mai urgente reparații și recondiționări. Era treaba lui să găsească fonduri.

Pentru prima dată în viață.

Avea ani de experiență cu moșiile, la domeniul tatălui și la cel al fratelui lui din Derbyshire. Dar întotdeauna era altcineva care făcea plățile pentru experimentele și îmbunătățirile lui Darius. Nu trebuise niciodată să se gândească la bani.

Neștiința lui în materie de costuri era poate cel mai umilitor aspect al acestui pact al diavolului pe care îl făcuse cu tatăl lui.

Nu că Darius ar recunoaște vreodată asta.

Își petrecu zilele de marți și miercuri cercetând moșia, pentru a găsi potențiale surse de venit. Asta ar fi fost mai simplu dacă ar fi putut să și-o scoată de tot din minte pe Lady Charlotte, dar ea îl bântuia, în ciuda faptului că stătea departe, foarte departe de ea.

Miercuri, se îndrepta călare spre Altrincham pentru a trece în revistă negustorii locali de lemne, când se întâlni cu colonelul Morrell.

Schimbară politeţile uzuale.

– Eram în drum spre dumneata, spuse colonelul. Am auzit că-ți trebuie vaci de lapte. M-am gândit că ai vrea să știi că Lattersley își vinde cireada. E o afacere bună, o duzină cu toatele. Ar trebui să le cumpăr eu însumi dacă aș avea loc pentru ele.

Asta era prima dată când Darius auzea că avea nevoie de vaci de lapte. Însă mai degrabă s-ar fi lăsat spânzurat decât să arate că nu știa ceva ce știa omul ăsta.

– O duzină? spuse Darius. I-auzi!

– Cred că e tocmai momentul potrivit, spuse Morrell cu un zâmbet slab. Lady Charlotte trudește din greu la lăptăria dumitale.

Darius își putea imagina cu ușurință ce trudea Lady Charlotte la lăptăria lui. Săpând un cuib de vipere, poate. Plantând dispozitive explozive.

Era disperat să dea fuga la lăptărie și s-o oprească din orice-ar fi făcut ea acolo. Se sili să arate nepăsător și spuse:

– Mulțumesc foarte mult pentru informația asta. O să-l trimit pe Purchase să vadă ce-i cu vitele alea.

– Administratorul dumitale e priceput, spuse Morrell. M-am bucurat să văd că drumurile dumitale sunt din zi în zi tot mai bune.

Fiind un om cu judecată, Darius nu putea să-l doboare pe colonel de pe cal, să descalece de pe al lui și să-l bată până-l lăsa lat, așa cum ar fi vrut să facă.

Nimeni – cu atât mi puțin un erou de război brunet și arătos care își pierdea timpul de colo-colo, așteptând să moară unchiul lui și să-i lase titlul și averea – nu trebuia să-i spună lui Darius că drumul lui era o rușine. Ar fi sosit imediat o scrisoare de la Lord Hargate, care ar avea mai mult decât suficient de zis despre asta.

De vreme ce Morrell nu spusese nimic fățiș insultător, Darius fu nevoit să răspundă calm:

– Am dorit să evit alte accidente.

Morrell încuviință din cap înțelegător.

– Firește că ai dorit. Lady Charlotte a fost foarte supărată din cauza calului. Dar rana se vindecă repede.

Își mărturisise ea neliniștile lui Morrell? Plânsese ea din cauza calului în prezența lui? O consolase marele erou de război? Nu că lui Darius i-ar fi păsat.

– Îmi pare bine să aud asta, zise Darius bățos.

– Se pare că ești un erou la grajdurile de la reședința Lithby, spuse Morrell. Vizitiul și-a părăsit slujba înainte ca Lord Lithby să-l poată da afară. Ceilalți rândași sunt în culmea fericirii. Încă un zâmbet firav. Umblă vorba că Fewkes a fost trădat în dragoste. Bărbații pot fi ciudat de neîndurători când se întâmplă așa ceva.

Tipul ăsta îl avertiza de ceva? Credea el că Darius trebuia avertizat sau că amenințarea avea să-l facă să tremure tot?

– Am crezut că necazul lui era fierea, spuse Darius. Nu i-ar strica să i se ia sânge. Și dacă s-ar lăsa de băut...

– S-ar putea, s-ar putea, zise Morrell. Oricum, astea sunt doar bârfele servitorilor. Valetul meu, Kenning, e prea vorbăreț, aș zice eu, dar mi-a fost ordonanță, și e obișnuit să-și folosească ochii și urechile. Informațiile lui m-au salvat de la multe necazuri în numeroase împrejurări. Dar te țin din drum.

Își luară un bățos rămas-bun unul de la altul, și, pentru o vreme, Darius călări pe drumul spre Altrincham. Deși își impuse să nu-l lase pe băgăciosul de colonel să-i facă gânduri negre, nu își putu alunga din minte imaginea lui Lady Charlotte făcând trăsnăi în lăptăria lui.

Nu mai conta că lăptăria era o ruină, interiorul la fel de lugubru ca orice din romanul *Călugărul*[1] al lui Matthew Lewis sau cel al domnișoarei Shelley – *Frankenstein*[2].

Darius așteptă până când îl pierdu din ochi pe Morrell, înainte de a o coti pe o alee. Existau mai multe drumuri înapoi spre Beechwood și nici un motiv pentru care Colonelul Băgăreț să știe că Darius o luase la galop.

Prudent, Darius împinse ușa lăptăriei. Spre surprinderea lui, ușa se deschise ușor și fără zgomot.

Ultima dată când se uitase înăuntru – la scurt timp după ce se hotărâse să se mute în reședința Beechwood –, închisese brusc ușa lipicioasă ce scârțâia și plecase de acolo.

---

[1] Roman gotic apărut în 1796 (n.tr.)

[2] Roman celebru apărut în 1818 (n.tr.)

N-avea nevoie exagerată de lapte, smântână, unt și brânză, se gândi el. Fără îndoială că putea să cumpere toate produsele astea. Multe familii, chiar și cele mari, făceau asta. Lady Margaret făcea, probabil, și ea cumpărături de felul ăsta, dată fiind starea lăptăriei.

Prima dată când se uitase înăuntru găsise un loc întunecos, umed și rece, plin de mobilier fărâmat și de alte resturi și aparent neatins de mâna omului cam de vreun secol.

Acum, mai întâi de toate, o găsi pe Lady Charlotte Hayward.

Stătea în mijlocul încăperii, învârtindu-se și cercetând locul, cu mâinile încleștate la piept. Când traseul o aduse față în față cu el, sări și scoase un mic țipăt.

El ar fi râs la auzul sunetului, atât de caracteristic unei femei, dar atenția îi devie de la ea la ce era prin preajmă și pentru o clipă rămase ca năuc.

Intră și se surprinse rotindu-se la rândul lui.

– Mărețe Zeus! spuse el în cele din urmă. Ce ai făcut?

Indiferent la ce s-ar fi așteptat, nu era asta. Ar fost mai uimit dacă ar fi găsit lăptăria plină de inorogi.

Stătea într-o încăpere aerisită și elegantă. Un motiv floral în nuanțe de galben și verde mărginea pereții placați, de un alb strălucitor. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură albe și negre, ca o tablă de șah. Lumina se strecura prin ferestre cu vitralii ale căror desen și culoare se potriveau cu florile plăcilor de pe pereți. Camera era înconjurată de o poliță lată de marmură. O masă pătrată cu o tăblie de marmură asortată stătea în mijloc.

Pe masă era o bonetă, aruncată neglijent acolo, observă el, pentru că stătea într-o parte, cu panglicile atârnate peste marginea mesei.

Din tavan până în podele, nu exista nici o urmă de murdărie sau praf, mucegai sau rugină. Totul în jurul lui sclipea și strălucea.

– Ce-ai făcut cu lăptăria mea? Ce s-a întâmplat cu Gaura Neagră din Calcutta[1] pe care o păstram pentru a pune în scenă piesa gotică de groază pe care urma s-o scriu zilele astea? Unde îmi sunt minunații păianjeni? Unde îmi sunt colțurile întunecate unde ar putea sta ascunși vârcolaci? Ce ai făcut cu stratul de murdărie de pe podea? Aia era murdărie bună. O păstram.

Buzele ei tremurară, și îi scăpă un mic sunet. Fața îi deveni inexpresivă, dar nu îndeajuns de repede.

[1] O mică temniță din Fort William în Calcutta unde, după cucerirea fortului, în 1756, trupele bengaleze obișnuiau să țină închiși prizonierii britanici. (n.tr.)

Ea încerca să-și ascundă veselia. O făcuse să râdă.

Era veselă, remarcă el. Nu era zâmbetul viclean pe care îl văzuse după ce îl predase vorbăreței doamne Steepleton sau băgăreței doamne Badgely ori când îi făcuse haos în bibliotecă. De data asta, era cu adevărat încântată.

O Lady Charlotte cu adevărat încântată era ceva la care să te tot uiți. Părea a radia din interiorul ei. Acum era atât de frumoasă – aproape nepământean de frumoasă –, că era dureros să stai să te uiți la ea.

Mai simțea el o durere, una pe care nu voia s-o cerceteze prea îndeaproape. Încercă să se convingă pe el însuși că era... surprins și că efectul general era cel care îl impresionase atât de puternic.

Nu arăta deloc nerespectabilă, așa cum fusese ultima dată când o văzuse.

O sărutase.

„Nu te mai gândi la asta."

Era aproape imposibil să se abțină, când ea putea foarte bine să fie îmbrăcată cu o cămașă de noapte. Da, era o rochie de un alb imaculat, garnisită cu straturi de dantelă și volănașe, nimic asemănător cu rochiile obișnuite pe care doamnele respectabile le îmbrăcau noaptea la culcare. Cu toate astea, îl făcea să se gândească la paturi, și gândul ăsta îl făcea să vrea a-i ciufuli din nou părul și a o face să arate din nou nerespectabil.

Ce cap sec fusese să vină aici!

– Știu la ce te gândești, spuse ea.

– Mă îndoiesc, zise el.

– Nu crezi că ai nevoie de o lăptărie, continuă ea. Trebuie să asiguri mâncarea doar pentru dumneata și câțiva servitori.

– Ai niște idei ciudate despre ceea ce înseamnă „câțiva", spuse el. La ultima numărătoare, mulțumită lui Lady Lithby, aveam șaisprezece milioane de servitori.

– Da, dar cincisprezece milioane nouă sute optzeci și opt de mii dintre ei sunt temporari, spuse ea.

– Sunt mai mult decât uimit, replică el. Poți să aduni *și* să scazi. Fără a te folosi de degete. Își duse mâna la frunte. Sângele mi se urcă la cap. Poate că aș face mai bine să mă așez.

Văzu ceva în acei ochi albaștri – era oare dezamăgire? Apoi expresia ei se aspri, strălucirea dispăru, și el simți că voia să-și reteze limba.

– Poate că ai face mai bine, spuse ea rece. Vreau să-ți explic o chestiune de economie practică. S-ar putea s-o găsești greu de înțeles.

„Ține-ți gura", își spuse el.

– Economie practică? zise el cu voce tare. Știi ce-i asta, da?

Ea își feri privirea.

– Sarcasm și bătaie de joc. Ce matur. Ce naiba m-a apucat să încerc să te ajut?

– Te-ai hotărât să mă ajuți? întrebă el. Asta-i ceva nou.

Se uită din nou la el cu privirea aceea albastră, de data asta batjocoritoare.

– Da, era noutatea. Asta trebuie să fie. Acum, poate că vei fi așa amabil să-mi permiți să explic cum am gândit.

– Îmi cer scuze, spuse el. Habar n-aveam că femeile elegante se gândesc... la altceva decât bonete și panglici și pantofi, vreau să spun. Te rog, explică-mi. Sunt numai urechi.

Ea se îndepărtă, pentru a sta lângă fereastră. Își puse mâna pe polița de marmură și își luă poziția unui lector.

El ar fi trebuit să găsească asta amuzant.

În schimb, era furios. Îl tulbura, și nu era obișnuit să fie tulburat de către femei. Nu voia să se găsească aici, uitându-se la ea: expresia imposibil de frumoasă a feței, ovalul perfect, încadrat de bucle mătăsoase de culoarea șampaniei, straturile de volănașe, dantelă și panglici ce-i acopereau trupul armonios.

Trupul ei strâns lângă al lui.

Brațele lui ce o cuprindeau.

Sărutul ce îl lăsase uluit.

Părăsise toate astea, plecase de lângă el, și acum era ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

„Exact așa cum trebuie să fie", îi spuse Logica.

– Fără îndoială, crezi că e mai economicos pentru dumneata să cumperi ce ai nevoie pentru o gospodărie așa mică precum e a dumitale, spuse ea.

– În vreme ce să repari o lăptărie dărâmată și să angajezi mână de lucru pentru ea e calea mai puțin costisitoare? Ah, și nu trebuie să uităm duzina de vaci pe care se presupune că trebuie s-o cumpăr sau grajdul pe care trebuie să-l reconstruiesc pentru a le găzdui. Fără a mai pomeni că încă n-am văzut cămara lăptăriei propriu-zise, acolo unde se face, de fapt, munca efectivă – spre deosebire de locul ăsta de joacă pentru doamne.

Lăptăria era folosită pentru munca ușoară: separarea smântânii de lapte și prepararea smântânii și a cheagului. În ultimul secol, doamnele mondene cochetaseră cu ocupația de lăptăreasă, la fel cum Maria Antoaneta cochetase cu ideea de a fi păstoriță.

Excelența Sa Diafană refuză să muște momeala.

– Poate că ai vrea să fii așa bun să mă lași să-mi expun punctul de vedere fără întreruperile dumitale sarcastice?

Poate că ar putea să înceteze să se poarte ca un măgar. Sau, dacă nu putea, mai bine ar fi să plece.

Flutură din mână cu nerăbdare, imitând stilul provocator al tatălui lui.

– Continuă!

Ea se îmbujoră puțin, dar continuă la fel de reținut:

– Știu despre ce e vorba. Am studiat și cămara aceea. După cum poți vedea, nu există nici o ușă care să dea de aici acolo. Făcu o mișcare cu mâna, pentru a arăta pereții din jurul lor. Așadar, n-o să fie vreun pericol ca din cămara lăptăriei să pătrundă aici căldura și aburul și să strice laptele. Vei fi ușurat, sunt sigură, să afli că mare parte din echipament e în bună stare. Va trebui să înlocuiești jgheaburile din lemn, dar vasele, putinile, căldările și altele asemenea au nevoie doar de reparații minore. Până când o să ai vacile de care ai nevoie, vom fi pregătiți pentru ca lăptăresele să-și înceapă treaba.

– Și trebuie să angajez lăptărese și *mai mulți* servitori... pentru că...?

– Reședința Lithby are cincisprezece vaci de lapte, spuse ea pe un ton răbdător, de obicei rezervat copilașilor și idioților satului. Când familia e aici, folosim cantități mari de lapte și unt. Asta nu mai lasă nici un pic de smântână sau lapte pentru a face brânză. Drept rezultat, în mare parte din lunile de vară și toamnă, cumpărăm smântâna și brânza de la alții. Cumpărăm cantități mari. Pot găsi cifrele exacte, dacă vrei. Dar n-ar trebui să fie dificil pentru un geniu ca dumneata să facă socoteala. Am patru frați mai mici, dintre care doi merg încă de-a bușilea, și părinților mei le place să primească musafiri. Acum, putem cumpăra smântâna și brânza din altă parte sau putem să le cumpărăm de la dumneata. Ce ai prefera?

Umilința aprinse tăciunii mocniți ai temperamentului său. Nu spusese nimănui despre problemele lui financiare. Mai degrabă ar lăsa lupii să-l sfâșie în bucăți decât să spună.

Și uite-o pe ea, cu volănașele, panglicile și dantela ei care costau probabil cât salariul pe cinci ani al unei lăptărese. Uite-o pe ea,

cu nasul în vânt și părul blond, luminos ca Venus a lui Botticelli, ținându-i prelegeri despre venituri.

– Mulțumesc, Lady Charlotte, pentru că-mi spui cum să-mi fac treaba, spuse el încordat. Mă întreb de ce m-am mai obosit să angajez administratori de moșie când tot ce trebuia să fac era să-ți cer sfatul – între vizitele dumitale la modistă. Se uită la boneta ridicolă. Ce prostie din partea mea că nu ți-am cerut sfatul mai devreme. De vină e educația mea greșită. Am fost învățat, vezi dumneata, că este vulgar să discuți despre bani cu cineva în afară de administratorul afacerilor.

S-o ia dracu' de vulgaritate. Îi rănise mândria.

Era și așa destul de rău să afle cât de neștiutor era în ceea ce privea costurile de întreținere a proprietății. Să vadă că și ea știa asta și să-l ironizeze era intolerabil.

Ea ridică din sprâncene.

– Credeam că nu-ți pasă de reguli, spuse ea. Nu mă gândeam că ești așa încuiat.

– Încu...

– Dar înțeleg ce-i cu asta, zise ea. Ți-am rănit mândria de bărbat. Greșeala mea. Nu m-am gândit că ești așa infantil încât să respingi un sfat bun doar pentru că vine de la o femeie. Ce prostie din partea mea.

– Infantil? spuse el. *Infantil?*

– Da. Ea se îndepărtă de poliță și îl atinse din mers, îndreptându-se spre ușă. Îmi cer iertare că ți-am irosit din prețiosul dumitale timp. Îmi cer umil scuze pentru că ți-am deranjat perfecțiunea lăptăriei. Mâine o să spun servitorilor să aducă murdăria înapoi.

El înșfăcă boneta de pe masă și se grăbi după ea.

– Să nu-ți uiți pălăria, spuse el.

I-o întinse.

Ea o luă din mâinile lui și se uită la ea, apoi își ridică privirea spre el.

I-o aruncă în față. El o prinse și o zvârli într-o parte, pe polița de marmură.

Ea se întoarse cu capul sus și spatele drept.

Ei bine.

El închise ușa înainte ca ea să poată ieși.

Fața ei se îmbujoră, dar se uită peste umăr cu ochii albaștri sclipind sfidători spre el.

– Aha, acum văd că ai de gând să faci pe stăpânul, spuse ea. Dacă crezi că mă intimidezi cu... cu statura dumitale și cu... aroganța disprețuitoare, îți recomand să te mai gândești.

El era dincolo de orice gândire. Logica, bunul-simț, calculul, împreună cu toate celelalte componente ale înțelepciunii cu care se mândrea așa mult, se învălmășiseră în mintea lui într-o inutilă harababură. Se uită la schimbarea petrecută pe pielea ei perfectă, la felul în care roșeața îi năvălea pe față și pe gât. Stătea destul de aproape pentru a distinge nuanța verzuie din ochii ei albaștri. Putea vedea cât de lungi îi erau genele și cât de închise erau față de păr.

Buzele ei erau catifelate și roz și luceau, ușor întredeschise, în timp ce respirația i se accelerase. El își aminti de sărutul care aproape că-i înmuiase genunchii. Se uită la gura ei și îi auzi răsuflarea iuțită.

„Îndepărtează-te", spuse Logica. „Acum."

O apucă de brațe și o întoarse spre el, plecându-și capul. Ea și-l întoarse într-o parte.

„Asta înseamnă nu. Ce ar putea fi mai limpede de-atât? Dă-i drumul. Renunță."

El o apucă de ceafă și o întoarse înapoi.

– Nu, n-ai să pleci, spuse el.

O luă în brațe. Ea nu se zbătu deloc, dar îl privi ucigător cu ochii ei albaștri.

– Atunci, hai, omoară-mă, spuse el. Dă-i drumul.

După asta, gura lui o acoperi pe a ei, și Logica abandonă lupta.

Capitolul 7

Ea nu mișcă nici măcar un mușchi. Rămase țeapănă, disprețuitoare și furioasă, cu gura strâns închisă.

Darius își ridică gura de pe a ei și îi privi figura împietrită. Își aminti cum radiase cu doar câteva minute în urmă, înainte ca el să strice totul.

Își aminti cât de caldă și de supusă fusese cu o zi în urmă, dulcea supunere care-i făcuse inima să suspine, inima aceea a lui minusculă, dură, despre care se zicea că nu exista. Aproape că putea simți din nou atingerea convingătoare a gurii ei pe a lui, atrăgându-l, când el știa că ar trebui să se retragă. Blânda ei insistență îi distrusese orice apărare, îi răpise ultimul dram de înțelepciune.

Ah, păi, atunci...

O atinse cu buzele pe obraz.

„Îmi pare rău."

O auzi cum își ține răsuflarea.

O sărută ușor în colțul gurii.

„Te rog, iartă-mă."

O trecu un fior.

O sărută pe nas.

Ea își închise ochii.

O atinse pe sprâncene cu sărutări ușoare ca fulgul.

– Ah, spuse ea încet.

Îi sărută tâmplele și colțul ochilor. O sărută pe vârful urechii și presără sărutări ca fulgul pe falcă, apoi îi sărută bărbia, continuând cu cealaltă ureche.

Ea scoase un sunet pe jumătate înăbușit, foarte asemănător cu un chicot.

El îi acoperi toată fața cu sărutări abia simțite și împietrirea dispăru. Cu toate astea, el nu se opri. O tachină, se jucă până când, în cele din urmă, ea își ridică mâinile și îl apucă de umeri. Își întoarse capul să-i prindă gura și, când gura ei o atinse pe a lui, el se abținu,

sărutând-o de parcă ar fi fost copii, ca și când nu mai sărutase până atunci, și totul era nou, o descoperire.

Era.

Buzele ei tremurau sub blândul lui sărut, și el simțea cum ceva din adâncul lui tremura împreună cu ea.

O luă în brațe, grijuliu de data asta, de parcă ar fi ținut în brațe un buchet de flori delicate. Îi inhală mireasma, mai dulce și mai suavă decât a oricărei flori. Nu prea știa ce simțea; știa doar că nu voia să se oprească. Își adânci sărutul încetul cu încetul... reținându-se, reținându-se chiar și când simți forța dorinței tot atât de sigură și de inevitabilă precum o maree. Limba ei o întâlni pe a lui, și gustul ei era dulce și suav și la fel de inevitabil, la fel de natural ca prăvălirea și împreunarea apelor la malul mării.

Era un sărut, doar un sărut – și totul într-un sărut.

O strânse mai tare în brațe, dăruind mai mult pentru a primi mai mult, căldură, gingășie și un simțământ ciudat de noi începuturi. Trupul ei cedă, lipindu-se de al lui, în vreme ce savura sărutul ce se adâncea, explorând, învățând, luând-o la fel de încet ca el, predându-se, la fel ca el, cu fiecare bătaie a inimii.

Treptat, treptat, îl invadară simțămintele. Senzația asta venea de undeva din adânc, era străină de el. Nu se putea feri de ea, n-avea nici un scut împotriva ei, și ea creștea într-un val de dorință așa puternic, încât se clătină, dându-se înapoi șocat, și se sprijini de masa de marmură.

Își îndepărtă gura de a ei pentru a o săruta pe obraz, și pe arcadă, și pe scoica perfectă a urechii, și pe arcul catifelat al gâtului. Ei i se tăie răsuflarea și lăsă să-i scape un oftat. Apoi, își luă mâinile de pe umerii lui și-l prinse de după gât.

El o strânse mai tare, trăgând-o aproape de el. Mâinile lui se mișcară pe spatele ei, de-a lungul șirei spinării și în jos spre locul delicat unde talia se rotunjea spre posterior. Mâinile îi alunecară mai jos, luând forma curbei voluptuoase a posteriorului ei, apoi apăsând-o pe erecția lui. Ea înțepeni, dar în clipa următoare se supuse și se lipi de el.

El își pierdu controlul.

Îi asaltă din nou gura, și de data asta sărutul fu adânc și intens. O prinse de fund, se întoarse și o ridică pe masă. Ea se agăță de el, și el își lunecă mâinile peste rochie, spre tiv. Își strecură mâinile pe sub rochie și jupon și le făcu să lunece peste picioare, prinzându-i

gleznele. Încet, își mișcă mâinile în sus, pe arcul încântător al picioarelor, în vreme ce ciorapii de mătase șopteau sub mâinile lui.

Sus, mai sus, spre genunchi, rochia și juponul se ridicau odată cu el, fâșâind în vreme ce se îngrămădeau peste brațele lui. Pipăi cu degetele forma jartierelor, dar nu se opri să le desfacă. Își duse mâinile tot mai sus, și în tot acest timp se sărutară, acum nu ca niște copii, ci ca doi iubiți, cu ardoare. Fiece por din trupul lui se deștepta la viața de plăcere și de încă ceva, ceva ce nu recunoștea, căruia nu-i putea da un nume.

Își trecu ușor mâna peste țesătura subțire a lenjeriei ei, spre locul unde aceasta se deschidea între picioare. Inima lui duduia precum un motor cu aburi, ca și cum nu mai atinsese niciodată o femeie atât de intim. Și, ca și cum n-o mai făcuse și aproape că-i era teamă, își trecu doar dosul degetului arătător peste cârlionții mătăsoși. Simți cum ea oftează pe gura lui. Apoi gura ei o părăsi pe a lui și îl sărută așa cum o făcuse și el: ușor pe obraz și pe ureche. Îi simți limba ce desena conturul urechii, apoi buzele merseră spre curbura maxilarului.

Atingerea lui intimă era la fel de delicată. O convingea și o tachina până când simți că se împinge în el pentru mai mult. După aceea, își puse podul palmei pe ea și apăsă. Ea se legănă pe mâna lui, cu răsuflarea din ce în ce mai iute.

Răsuflarea lui era la fel de iute; plăcerea ei, din ce în ce mai accelerată, îl excita aproape dincolo de puteri. Nu-și mai dădea seama de nimic în afară de nevoia lui de a fi în ea și de a o avea pe deplin. Totuși, o lăsă să se abandoneze plăcerii până când îi simți fiorul final. Ea scoase un mic icnet și geamăt și își îngropă fața în gâtul lui.

El o ținea cu inima bătându-i atât de tare, încât totul păru a vibra în jurul lui. Mintea îi încetinise, era doar un abur de fierbințeală și excitare, triumf și dorință. Prea tulbure pentru a gândi, ca să nu mai vorbim despre prudență.

Abia dacă-și dădu seama că își întinsese mâna spre nasturii de la pantaloni. O făcuse din instinct. Dar ea îl luă de eșarfă, forțându-l să-și ridice fața și s-o privească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *judecă*. Uită-te la mine. *Uită-te la mine*. Nu sunt una dintre târfele tale.

El își ridică privirea spre acea față ireal de frumoasă, și ultimele cuvinte îl plesniră la fel de tare ca un bici. Se retrase brusc și se îndepărtă cu un pas de ea.

Ea își trase în jos fusta.

– Ah, spuse ea. Ah, nu pot să cred asta. Ești... ești... Scoase un pufnit. Să mă ia naiba, de ce te învinovățesc pe tine? Dar nu faci lucrurile mai simple pentru o femeie, nu-i așa?

Darius abia dacă pricepea. Tot ce auzea, peste țiuitul din urechi, era: „Nu sunt una dintre târfele tale".

Căldura și dorința, triumful și plăcerea muriseră sub năvala șuvoiului de gheață a acelor cuvinte.

El înțepeni îngrozit, rușinat.

Era fiica unui nobil.

Unica fiică, *nemăritată,* a unui nobil.

Asta întrecea orice neghiobie. Era dezonorant, detestabil.

Și extrem de îngrijorător. El era supusul Logicii, nu al Plăcerii. Niciodată, niciodată până acum în întreaga lui viață, dorința fizică nu-l făcuse să se uite pe el însuși, așa cum se întâmplase cu o clipă în urmă.

Ea alunecă de pe masă și își îndreptă fusta. Apoi îi aruncă o privire batjocoritoare.

– Nu trebuie să arăți așa înspăimântat, spuse ea. N-o să spun nimănui.

Îl prinse nepregătit. Era uimit de propria-i purtare, cu mult prea șocat să observe tonul ascuțit al vocii ei. Înțelese doar vorbele, și acestea îl făcură să se întrebe dacă își pierduse și auzul împreună cu mintea și cu simțul onoarei.

– Înspăimântat? repetă el neîncrezător. *Înspăimântat? Eu? De tine?*

Ea își ridică bărbia-i perfectă.

– Boneta mea, dacă ești amabil, spuse pe exact același ton pe care l-ar fi folosit cu un lacheu.

El tremura cu totul din cauza vârtejului din el; aproape că-i venise rău. Totuși, luă boneta dantelată de pe poliță și i-o dădu. Deschise ușa.

Ea nu-și puse boneta pe cap, doar o ținu de panglici, de parcă el ar fi murdărit-o când o atinsese.

– N-o să spun nimănui, zise ea cu un mic zâmbet disprețuitor. La urma urmei, nu e ceva ce merită a fi pomenit.

Ieși pe ușă cu nasul în vânt.

El trânti ușa în urma ei.

Pe când ușa se izbi, închizându-se, Charlotte lăsă să-i scape o răsuflare șuierată.

– *Proasta* naibii ce ești, icni ea. Cum *de-ai putut?*

Cum să nu fi putut?

El era enervant la culme, și ea se simțise așa sigură pe sine: fără îndoială că-i putea face față, n-avea nici un dubiu în mintea ei cum să trateze acel caracter insuportabil al lui. El credea că tot ce avea de făcut era să se poarte ca un mascul cuceritor, și inima ei avea să se zbată în piept, iar ea avea să cedeze.

Avea să-i arate ea lui, asta crezuse. Cât de ușor fusese să se transforme într-o statuie de piatră!

Și apoi, și apoi...

... atingerea ușoară a buzelor lui pe pielea ei, tandrețea care o luase pe nepregătite și îi făcuse inima să sufere.

Viclenie. Nu era altceva decât viclenia unui desfrânat experimentat. Și ea cedase. Pe loc.

Ah, dar, pentru un moment, o viață într-un moment, fusese dulce, imposibil de dulce. În acea clipă de viață, se simțise din nou tânără și putuse crede din nou. În acel moment, părea că un grăunte de adevărată fericire îi încolțise în inimă și înflorea înconjurat de pasiune.

Pasiune, chiar așa.

Un eufemism pentru pofta trupească.

Cu toate astea, în acea clipă a vieții, se simțise bine, ocrotită și în siguranță. În acel interval de timp, dorința era o fericită înfiripare a tandreței.

Cum de putuse fi așa amăgită?

Cu ușurință, cu mult prea multă ușurință.

Își duse două degete la buze. Erau umflate și o furnicau. Era umflată și o furnica și acolo, jos, unde n-o atinsese nici o altă mână în afară de a ei, de mai mult de zece ani.

Cât de blând o atinsese. Își aminti felul în care o strânsese în brațe și o făcuse să se simtă iubită. Chiar își imagină mâinile lui tremurânde... dar ea era cea care tremura, proasta de ea, de nerăbdare, speranță și emoție feciorelnică.

Cu greu își putea aminti de fata care fusese sau de emoția pe care o simțise cu atâta vreme în urmă, când un bărbat o luase prima dată în brațe.

Se străduise așa mult să uite cât de destrăbălată fusese. Nici nu putea suporta să se gândească la asta: oarba nesăbuință a unei clipe și rușinea ce urmase gândindu-se la ce renunțase așa necugetat, la cel mai de preț lucru pe care o femeie îl avea de oferit. Rușinea

o străpunsese atât de adânc, încât crezuse că avea să o omoare. Pe atunci, asta și voia.

Se îndoia că ea și Geordie Blaine avuseseră timp pentru tandrețe, chiar și dacă el ar fi fost capabil de așa ceva, ceea ce era foarte puțin probabil. În cele câteva dăți când se culcaseră împreună, se întâmplase pe furiș și grăbit. Ea îl iubise nebunește – sau crezuse că era dragoste – și fusese o neștiutoare. Simțise plăcere – sau nebunia pasiunii – doar să fie cu el, să fie îndrăzneață și sfidătoare.

„Carevasăzică, tată, ai uitat-o pe mama atât de repede? Te însori din nou, ca și cum ea nu a contat niciodată, ca și cum eu nu am contat niciodată? Uită-mă și pe mine, da?"

Mânie, singurătate, teama de a-și pierde tatăl după ce-și pierduse mama: acum înțelesese toate motivele.

Era tulburată de sentimente, cu siguranță mult mai mult decât putea suporta o fată răsfățată și protejată.

Pesemne uitase foarte multe totuși, pentru că nimic din ce își putea aminti din acea vreme nu semăna cu ceea ce trăise cu câteva minute înainte, cu domnul Carsington. Dacă n-ar fi ținut-o în brațe, ar fi căzut de pe masa din lăptărie și s-ar fi făcut grămadă pe podea.

Ce om păcătos. Era mult prea al naibii de priceput.

Și ea era cea mai ignorantă femeie care a trăit vreodată pe fața pământului.

Încă un minut, și ar fi avut-o, acolo pe masa din lăptărie, la fel ca târfele de lăptărese în acele desene indecente cu care verișorii ei încercaseră s-o uimească.

Încă un minut și...

Dar nu se întâmplase. Nu era sigură unde sau cum găsise prezența de spirit să-l oprească, dar o găsise.

După aceea – și din nou habar n-avea de unde venise salvarea –, ea spusese primul lucru care-i venise în minte și se dovedise, în cele din urmă, că era exact ceea ce trebuia.

„Nu e ceva ce merită a fi pomenit."

Se uită înapoi la ușa închisă.

Era de mirare că n-o aruncase el însuși afară din lăptărie.

Putea s-o facă, și chiar lejer. Nu era numai masiv, dar avea și mușchi de fierar.

– Ah, spuse ea, și apoi o străbătu dorința arzătoare, pentru că încă putea simți căldura trupului lui masiv, puterea acelor brațe musculoase.

Își apăsă pumnul pe gură. Trebuia să plece de acolo. Departe.

Se grăbi să plece pe potecă, punându-și boneta și legând panglicile din mers.

Poc. Poc. Poc.

Ăsta era sunetul făcut de capul lui Darius, lovindu-se de ușa lăptăriei, cam la zece minute după ce o trântise în urma ei.

Trebuia să pocnească pe cineva, și ținta logică era el însuși.

– *Idiot* ce ești.

Poc.

– Cretin.

Poc.

– Imbecil.

Poc.

Se dădu înapoi de lângă ușă și se prăbuși pe un scaun. Zăcu acolo pentru o vreme, cu capul în mâini.

Durerea era o calmare în urma haosului din mintea lui.

Fusese atât de aproape, atât de aproape.

Încă un minut, și ar fi sedus-o. Și apoi... și apoi...

Nici nu putea suporta să se gândească la asta.

Chiar și așa, vedea totul în minte: mersul grăbit la altar, toată lumea știind de ce, pentru că nu exista nici un alt motiv pe lumea asta ca o femeie ca Lady Charlotte Hayward să devină așa, dintr-odată, soția celui mai mic și mai puțin spectaculos dintre fiii lui Lord Hargate, al cărui singur merit era o proprietate abandonată, cu o casă ce stătea să se prăbușească.

Într-un astfel de caz, nu exista nici un mod de a scăpa de căsătorie; nici măcar Darius nu se putea eschiva. N-avea nici o importanță cât de nedrepte și de ilogice considera el a fi regulile înaltei societăți, nu le putea schimba. Domnii pretindeau ca soțiile lor să fie virgine. Dacă nu erau, sufereau fie oprobriul, fie nefericirea personală. Nu putea schimba nici natura, care destinase femeia să fie mamă.

Indiferent de ce altceva ar fi fost, era un gentleman care înțelegea că era exclus să o dezvirgineze și să o abandoneze.

Ar fi trebuit să se însoare cu ea, ceea ce însemna că, drept consecință, tatăl ei l-ar vedea pe Darius Carsington drept un depravat vânător de avere.

Ca urmare, propriul tată și-ar da seama că era un incompetent lipsit de scrupule. Darius putea auzi vocea gravă și disprețuitoare:

„Ai decis, văd eu, că era mai ușor să seduci o fată nevinovată și să trăiești pe spinarea ei".

Frații lui l-ar disprețui. Mama ar fi fost dezamăgită. Bunica ar fi fost scârbită.

Și femeia nevoită să se mărite cu el l-ar urî, firește, pentru tot restul vieții, pentru că i-a distrus existența.

– Ahhh. Își încleștă pumnii în păr. Ahhh. Nu. Nu te gândi la asta. Pur și simplu, încetează. Nu s-a întâmplat. Nu se va întâmpla.

Pentru a-și alunga coșmarul din minte, deschise ochii și se uită în jur.

Alb strălucitor. Elegant.

Oftă. Lăptăria era... minunată, serios.

Nu numai imaculată, ci și amenajată exact așa cum trebuia să fie. Dacă ea nu găsise defecte de neînlăturat în sala de spălare, și acolo probabil că era... așa cum trebuia.

– Naiba să mă ia, spuse el.

Dacă doar ar fi ascultat-o într-un fel calm și politicos, situația n-ar fi devenit emoțională, și el n-ar fi acționat previzibil.

La urma urmei, era fiica lui Lithby. Nu-i spusese ea că tatăl ei cita din scrierile lui? Fără îndoială că Lord Lithby împărtășise entuziasmul lui de agronom cu soția și cu fiica lui. Nu spusese Lady Lithby că Lady Charlotte era o fată de la țară? De ce să nu știe cum funcționează o lăptărie?

Și de ce să nu presupună ea că el ar fi fost interesat să-și sporească veniturile? Ce proprietar responsabil n-ar dori să îmbunătățească productivitatea proprietății sale?

– În afară de asta, i-ai făcut o aluzie, știi că ai făcut-o, mormăi Darius. Încercai să fii spiritual. *Vipera-ce-mă-falimentează-reparând-casa-icus*. Poate că a fost destul de isteață să înțeleagă că nu era cu totul doar o glumă.

Nu că motivele ei ar fi avut vreo importanță.

Ea avea dreptate, și câtă dreptate avea.

Își trecu degetele prin păr.

Ei, și acum?

„Mâine o să spun servitorilor să pună murdăria înapoi."

Dacă orice altă femeie l-ar fi amenințat, ar fi râs.

Dar ea...

După ce se petrecuse aici?

Ar face-o.

Se gândi și se tot gândi.

Se ridică și merse încolo și-ncoace prin lăptărie.

Se uită la una dintre ferestre, apoi la alta.

Bătu cu degetele în polița de marmură.

Își puse Logica la treabă în privința asta. Întoarse chestiunea pe toate părțile, pe dos și pe față

Și, în cele din urmă, fiind supusul Logicii, știu că era condamnat. Trebuia să se ducă la ea și să suporte insuportabilul, o soartă mai rea decât tortura, mutilarea, ciuma, molima, foametea sau moartea.

Trebuia să-și ceară IERTARE.

Darius se grăbi spre casă, doar ca să afle că doamnele plecaseră de mult. Zăbovise prea multă vreme.

Cugetă dacă să meargă la reședința Lithby.

Dar care erau șansele acolo să vorbească cu ea între patru ochi? Chiar dacă n-ar fi fost pe lista neagră, cum să izbutească să fie singur cu ea? Singurul moment în care părinții ar lăsa un domn singur cu o fiică nemăritată ar fi atunci când ar fi convinși că o cerere în căsătorie era iminentă.

Trebuia să aștepte până a doua zi, și trebuia să se întâmple la Beechwood. Chiar dacă intimitatea era și aici greu de obținut, cel puțin aici era proprietatea lui. Nu era la mâna servitorilor altcuiva. Era nevoie doar de ingeniozitate pentru a născoci un mod de a fi singur cu ea pentru treizeci de secunde necesare să spună ce avea de spus.

Deoarece azi nu putea face nimic eficient, și dacă tot se chinuia pe sine însuși, se întoarse la lăptărie, găsi ușa separată ce dădea în cămara lăptăriei și cercetă încăperea.

Era exact așa cum spusese ea.

Poc.

A doua zi de dimineață, după ce îl șocă pe Goodbody schimbându-și hainele de patru ori, Darius era la fața locului, păzind ușa lăptăriei cu mult înainte ca doamnele să-și facă apariția.

Aștepta o jumătate de oră, dar nu apăru nimeni.

Mai aștepta o jumătate de oră, și tot nu apăru nimeni.

Trecu încă o jumătate de oră, în vreme ce el se trăgea de eșarfă, își scoase pălăria și și-o puse din nou, își curăță cu batista praful de pe cizme, se încruntă la praful de pe batistă, se încruntă la cutele de pe pantaloni și alungă câțiva păianjeni zăpăciți ce nu înțelegeau că alungarea lor din lăptărie era definitivă.

În cele din urmă, renunță și plecă acasă, uitându-se tot drumul după vreun servitor pe care Lady Charlotte l-ar fi trimis să pună murdăria înapoi în lăptărie.

O văzu mai întâi pe Lady Lithby. Vorbea cu zugravul – un bărbat pe nume Tyler, își aminti Darius. După ce își primi instrucțiunile, muncitorul plecă pe când Darius se apropia.

După politețurile obișnuite, Darius spuse, ca din întâmplare:

– Mă întreb dacă Lady Charlotte e prin preajmă. Voiam s-o consult despre jgheaburile cămării de la lăptărie.

Lady Lithby ridică din sprâncene.

– Jgheaburile? Așadar, i-ai aflat secretul.

– Secretul despre faptul că e cu mult mai inteligentă decât lasă să se vadă? spuse el. Sau cel despre faptul că știe mai mult în legătură cu administrarea unei moșii decât un bărbat? Sau mai există încă un secret despre care aș face bine să aflu cât de curând?

Lady Lithby râse.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că îți vei da seama, spuse el. Un gentleman obișnuit n-ar fi reușit. Dacă ar fi dezvăluit cât de multe știe, el ar fi glumit și ar fi tratat-o de sus.

„Așa cum am făcut eu", se gândi Darius.

– Sărmana Charlotte trebuie să-i lase pe ei să vorbească despre agricultură și să nu îndrăznească să facă vreo observație, deși știe la fel de mult ca oricare dintre ei.

– Mie a îndrăznit să-mi facă mai multe observații, spuse Darius. Am fost... surprins.

Fără a mai menționa insuportabil, copilăros, încuiat la minte și în general vrednic de dispreț.

– Nu-i așa surprinzător dacă se iau în considerație caracterul tatălui ei și împrejurările copilăriei ei, spuse Lady Lithby. Vezi dumneata, Charlotte a fost fiul, pentru destul de multă vreme.

– Fiul, spuse el, și pe loc totul căpătă sens. Mulțumită vorbăreței doamne Steepleton, știa că Lady Charlotte fusese unicul copil până când aproape împlinise douăzeci de ani, pentru că cea dintâi Lady Lithby se îmbolnăvise aproape imediat după ce o născuse. Se pare că apoi, văzând că nu există perspective de a avea un fiu și moștenitor, Lord Lithby o transformase pe fiica lui într-un fel de înlocuitor.

Ea văzuse lăptăria lui Darius așa cum ar fi văzut-o un bărbat, evaluându-i potențialul, cântărind cheltuielile comparativ cu profitul.

Nu-i de mirare că arăta așa mulțumită. Îi văzuse potențialul dincolo de murdăria și gunoaiele strânse și se pusese pe treabă. Când Darius dăduse peste ea, o găsise mândră și mulțumită de ea însăși, așa cum avea tot dreptul să fie, pentru că judecase corect.

Conștiința lui Darius îl săgetă cu putere, și Logica nu făcu nimic să amelioreze durerea. El, care se lăuda cu inteligența lui, cu obiectivitatea lui, se comportase asemenea celui mai prost și mai necopt dintre bărbați.

Asta văzuse tatăl lui în el? Îngâmfare intelectuală? Imaturitate? Un încuiat la minte?

În acel moment, un băiat blond – unul dintre ucenicii muncitorilor, se pare – alergă spre ei, cu bereta în mână. Se opri brusc, îmbujorându-se la față. Făcu câte o plecăciune către amândoi. Apoi, frământându-și bereta, se uită la el. Evident, era pierdut. La fel de evident, nu era destul de îndrăzneț să se adreseze superiorilor lui fără motiv.

– Da? spuse Lady Lithby cu un zâmbet blând.

Fiind astfel invitat, dădu drumul unui puhoi de cuvinte:

– Rogu-vă de iertare, Excelență, dar io sunt ucenicul domnului Tyler, Pip. Mi s-a spus că mă caută, și el era aici cu dumneavoastră.

– A urcat la etaj acum o clipă, spuse ea. La dormitorul principal.

Îi spuse cum să ajungă acolo. Băiatul mai făcu o plecăciune și o luă la goană în direcția arătată de ea.

– Dormitorul principal? întrebă Darius. Dăduse ordine ca nimeni să nu intre acolo. Credeam că...

– Știu, știu, spuse Lady Lithby. Trebuia să îl lăsăm în pace. Dar nu ți-ai dat seama că tencuiala era așa proastă.

Darius își aminti – și n-ar fi trebuit să aibă nevoie să i se aducă aminte – cum o bucată din ornamentul de ipsos aproape că-l omorâse pe Goodbody.

– Bineînțeles. Mi-a ieșit din minte. Evident că necesită reparații.

– Servitorul dumitale ți-a mutat lucrurile în dormitorul de sud, spuse ea. Charlotte e și ea sus, în camera de oaspeți din colț. Triază conținutul acelui cufăr ciudat.

Darius scotoci prin minte. Nimic despre un cufăr.

– Ce cufăr? întrebă el.

– Ah, nu ți-a spus nimeni? L-au găsit când au făcut curățenie în lăptărie, sub un maldăr de scaune și mese rupte.

*

Printre primele straturi de lucruri din cufăr, Charlotte găsi o sumedenie de măști complicate, o jumătate de duzină de evantaie elegante, o pelerină cu glugă dintr-o mătase de un albastru intens, un pieptar de pânză, brodat cu păsări ale paradisului și un corset demodat. Mai erau și câteva scrisori și cărți, inclusiv o carte a lui Alexander Pope, *The Rape of the Lock*[1], cu paginile pline de flori presate: vechi trandafiri, violete, margarete, pansele și nu-mă-uita.

În cele din urmă, găsi un săculeț de mătase neagră legat cu panglici.

Charlotte stătea în genunchi pe o pernă în fața cufărului deschis, cu conținutul variat pe care îl scosese sortat și aranjat ordonat pe lângă ea. Se încruntă văzând pungulița misterioasă din mână. Nu părea suficient de solidă pentru a servi drept pungă pentru ceva. Ce avea înăuntru? Batiste? Era un fel de buzunar de modă veche de ținut pe sub fuste? Dar de ce să aibă nevoie de așa panglici mari?

De undeva din dreapta ei, o voce joasă spuse:

– O pungă de perucă. N-am mai văzut așa ceva de când a murit vărul Hector.

Pe loc, inima începu să-i bată de trei ori mai repede. Se sili să se întoarcă liniștită în direcția vocii. Domnul Carsington stătea în pragul ușii, rezemat de canat, cu brațele încrucișate la pieptul lat.

De câtă vreme stătea acolo, uitându-se la ea?

Și nu cumva „stătea" era un cuvânt cu totul nepotrivit pentru ce făcea el? Părea nu numai că acaparase întreaga cameră chiar înainte de a intra, ci făcea și ca spațiul să pară prea mic pentru a-l cuprinde. Asta era probabil pentru că îi ocupase cu totul mintea.

Era conștientă cu toată ființa ei de acest Apollo arogant din prag, cu părul și cu ochii sclipind aurii. Era conștientă, prea conștientă de umerii și de pieptul său lat, de talia îngustă și picioarele lungi. Aproape că putea simți acele brațe puternice îmbrățișând-o așa cum făcuseră cu o zi în urmă. Aproape că putea simți căldura acelui trup puternic... atingerea gurii lui pe obraz... acele sărutări ușoare ce o făcuseră să chicotească, o făcuseră să se simtă din nou o fetișcană...

„Nu uita cât de aproape ai ajuns de a face exact ce ai făcut când erai o fetișcană", își spuse ea.

---

[1] Fals poem eroic apărut în 1712 (n.tr.)

– O pungă de perucă, repetă ea calmă, în vreme ce se ridica la fel de calm, pe când fiecare loc unde îi pulsa sângele părea că-i împungea pielea.

– Un gentleman o poartă pentru a-și lega coada perucii, spuse domnul Carsington. Vărul Hector era una dintre rudele mamei mele. Un tip de modă veche. Se opri și se încruntă. Cum par a fi și eu. Lady Charlotte, trebuie să-ți vorbesc.

– Nu faci deja asta?

Intră în cameră și închise ușa în urma lui.

– Trebuie să deschizi ușa, spuse ea.

El închise ochii, scoase un sunet mormăit, deschise ochii, apoi întredeschise ușa.

– Foarte bine, dacă insiști să ai martori.

Inima începu să-i bată de patru ori mai repede.

– Martori?

– Am venit să-ți vorbesc despre ce s-a întâmplat ieri, spuse el.

Ea transpiră. De ce nu se gândise să spună unui servitor să deschidă ferestrele?

– Nu s-a întâmplat nimic, zise ea.

– Ceva s-a întâmplat totuși, insistă el. Oi fi eu cap sec, dar îmi înțeleg datoria.

Înaintă și, spre groaza ei, se lăsă pe un genunchi.

Ea se dădu înapoi cu un pas.

– Nu! Ridică-te! Trebuie să te ridici.

– Dacă mă ridic, n-o să fiu destul de ticălos, spuse el. Ce-i drept, ar trebui să mă târăsc pe burtă.

– Domnule Carsington, zău așa, spuse ea. Cum poți fi atât de medieval?

– Medieval?

– Da. N-a fost... n-a fost nimic. Doamne, Dumnezeule, am douăzeci și șapte de ani. Serios acum. Trebuie să te ridici. Dacă nu, n-o să te ascult deloc.

Îl ocoli și o luă către ușă.

– Trebuie, spuse el. Am suferit ca – ca –, păi, nu sunt sigur cum, dar e al naibii de neplăcut. Și ori fac asta, ori mă dau cu capul de ușă, iar și iar, până când o să leșin.

Ea se opri, se întoarse și îl privi.

– Despre ce naiba vorbești?

– Mă aflu aici ca să-mi cer iertare, spuse el. Pentru prostia, ingratitudinea și... și mintea mea încuiată. În loc să te agiți în legătură

cu perdele și tapete, te-ai apucat de un proiect de valoare economică pentru Beechwood. Foarte mulți bărbați n-ar fi văzut potențialul acelei găuri pline de mizerie de pe proprietatea mea. Tu ai făcut-o. Îmi cer iertare cu umilință pentru comportarea mea imatură și necivilizată. Ar fi trebuit să îngenunchez să-ți mulțumesc, în loc să-mi bat joc și să-mi arăt disprețul față de munca și grija ta cu lăptăria.

Un val de ușurare și de fericire o inundă. Era chiar mai bine decât fericirea pe care o simțise cu o zi în urmă, când servitorii plecaseră și ea putuse să se retragă și să se bucure pur și simplu de satisfacția unei trebi bine făcute. Se simțise așa mândră de ea însăși... și așa dezamăgită de reacția lui.

Dacă ar fi avut înțelepciunea să plece atunci, în loc să încerce să se explice, încercând să câștige o recunoaștere, un semn de aprobare.

Își învățase lecția însă. Avea să se țină la distanță de acum încolo.

– Lăptăria, spuse ea. Ah.

El se ridică.

– Da, lăptăria. Ochii lui aurii se îngustară și se concentrară, ca ai unui șoim, asupra ei. Ce ai crezut că am venit să spun?

Ce altceva decât „Mărită-te cu mine?" Să accepte era exclus. Ar afla că nu era virgină, după cum o credea el, și ar urî-o pentru că l-a amăgit. Firește că trebuia să refuze... dar, ah, era o așa mare ușurare că nu trebuia să aibă deloc de a face cu o asemenea chestiune dificilă.

– Nimic, spuse ea veselă. Mulțumesc. Îți accept scuzele. Trebuie să plec.

Continuă să meargă spre ușă. El o ajunse repede din urmă și îi blocă ieșirea.

– Ai crezut că-ți cer mâna, spuse el. De asta arătai așa înspăimântată.

– Nu eram înspăimântată, minți ea. Eram șocată. Nu puteam crede că un bărbat cu... cu tendințele tale progresiste ar crede că e necesar să... să mă ceară de soție. Înghiți. Din cauza a... a unui fapt neînsemnat.

El ridică din sprâncene.

– Un fapt neînsemnat cum ar fi un sărut, spuse el, cu voce foarte joasă. Și un orgasm. Dar știi, adăugă el gânditor, căsătoria nu mi s-a părut un plan de acțiune potrivit.

„Și de ce nu mă miră oare?" se gândi ea. Ce dezmățat s-ar gândi vreodată că o căsătorie ar fi potrivită?

– Bine, spuse ea. Pentru că ar fi o prostie. Își aminti de vorbele potrivite pe care le spusese cu o zi în urmă, numai bune pentru a-l face s-o urască.

Își ridică bărbia și nasul în sus și spuse:

– Ți-am spus că episodul ăla n-a însemnat nimic.

– Episodul, zise el. Vrei să zici când mi-am vârât limba în gura ta, ți-am ridicat fustele și mi-am pus mâna pe locul tău cel mai intim în acel fel nedemn de a fi menționat.

– Ar fi amabil din partea ta dacă nu l-ai mai menționa deloc, spuse ea.

– Nu sunt amabil, spuse el.

– De asta mi-am dat și singură seama, spuse ea. Și acum, dacă ai fi așa amabil ... vreau să spun... dacă te-ai abține să-mi blochezi ieșirea, aș vrea să plec undeva unde să nu fii și tu.

El deschise larg ușa. Ea ieși cu bărbia așa ridicată, încât o durea gâtul.

– Doar un lucru, spuse el.

– Da? zise ea fără să se întoarcă.

– N-o să aduci înapoi mizeria în lăptărie.

– Firește că nu, spuse ea. Ar fi imatur. Bună ziua, domnule Carsington.

Plecă în toată semeția ei, cu spatele drept și nasul în vânt.

– Atenție! strigă o voce de copil.

Prea târziu.

Simți găleata înainte de a o vedea. O lovi cu piciorul în același moment în care auzise avertizarea, și găleata se răsturnă, vărsând apa. Ea se opri brusc, dar pantofii ei cu talpă subțire alunecară pe podeaua udă. Se clătină mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă parte, încercând să-și păstreze echilibrul, dar nu putu. Un picior i se duse de sub ea, și văzu podeaua cum îi venea în întâmpinare...

Apoi niște brațe puternice o prinseră, trăgând-o în sus și înapoi. Căzu pe spate, pe domnul Carsington, cu inima bătându-i prea repede, și răsuflarea prea precipitată.

Totul se petrecuse repede și ar fi putut să se termine prea repede. De îndată ce conștientiză forța și căldura trupului care o prinsese, de îndată ce își dădu seama că se lăsa moale pe el, cu creierul înmuindu-se, încercă să se retragă.

Apoi îl văzu.

Un băiat care se uita la ea, cu ochii mari.

El spunea ceva, și domnul Carsington spunea ceva, dar nu putea înțelege vorbele prin bubuitul din urechi. Văzu copilul, apoi nu-l mai văzu, pentru că dintr-odată totul deveni încețoșat.

Inspiră adânc și nesigur și apoi respiră. Își închise ochii și îi deschise din nou.

El era încă acolo, și nu era un vis. Nu era o fantezie.

Părul blond-deschis, cu bucle rebele și cel mai încăpățânat vârtej din lume.

Părul ei.

Dar ochii nu erau ai ei.

Unul era albastru, unul căprui.

Ochii lui Geordie.

„Să nu leșini", își spuse ea. „Orice-ai face, să nu leșini."

Capitolul 8

Darius se aștepta ca Lady Charlotte să scape de el, cu un ghiont în coaste pentru a face totul și mai evident. În schimb, ea rămase liniștită, foarte liniștită. În acea ciudată liniște, el deveni mult prea conștient de mâinile lui pe mijlocul ei, de mireasma ei și de pielea catifelată de pe gât, foarte aproape de gura lui.

Simțea o dorință grozavă în mâini să le ridice, să le coboare și să le ducă lateral și peste tot. Ar putea s-o împingă înapoi în cameră, să închidă ușa și...

Ah, da, iată o idee strălucită.

„Las-o. Acum. Și pleacă. Cât mai departe."

Înainte de a putea face așa, simți cum o trece un fior. Își răsucise glezna când se împiedicase? Și-o scrântise?

– Te simți bine? întrebă el.

Băiatul vorbi în același timp:

– Îmi pare rău, Excelență. Am văzut găleata aia când am venit prima dată. Am știut că nu trebuia lăsată acolo.

Părea gata să plângă.

– Nu contează, nu contează... Pip, nu-i așa? spuse Darius.

Băiatul încuviință din cap, cu privirea îngrijorată ațintită asupra lui Lady Charlotte.

– De fapt, Philip, Excelență. Philip Ogden. Dar toți îmi spun Pip. Am știut că găleata aia nu trebuia lăsată acolo, dar domnul Tyler mă strigase. Am vrut să vin imediat înapoi, dar n-am ajuns aici destul de repede.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, spuse Darius. Excelența Sa nu s-a rănit. „Sper." Cu toate astea, podeaua e alunecoasă, și altcineva poate cădea. Găsește o cameristă, repede de tot, să șteargă aici.

– Da, domnule.

Băiatul o luă iute din loc.

– Ești bine? o întrebă Darius.

– Da, da.

– Poți să stai singură în picioare? Nu ți-ai scrântit glezna?

– Nu.

El îi dădu drumul, dar, pe când se retrăgea într-o parte, ea îl apucă de braț. El se uită la ea. Fața ei era palidă ca moartea. Inima lui bătu mai iute.

– Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai văzut o fantomă. Ți-ai văzut viața cum îți trece prin fața ochilor? Mă gândeam că te-ai cam obișnuit să cazi. Serios, ești cea mai împiedicată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Am nevoie de aer, spuse ea.

Nici o fulgerare a ochilor albaștri, nici un răspuns tăios. Cu adevărat alarmat acum, el o luă în brațe.

Ea nu protestă. Nu-l lovi peste umeri, nu-l plesni și nu-i trase o palmă și nici măcar nu încercă să-i zdrobească orgoliul. Închise ochii și își puse capul pe umărul lui.

– Am nevoie de aer, spuse ea.

El o duse înapoi în camera unde o găsise, se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră și o așeză pe locul amenajat acolo. Deschise larg geamul. Ea se sprijini de pervaz înspre afară, cu ochii închiși.

El rămase lângă ea, studiindu-i neliniștit fața. Treptat, culoarea începu să-i revină în obraji. În cele din urmă, ea deschise ochii, se întoarse de la fereastră și îi întâlni privirea.

– Ce ciudat, spuse ea. Pentru o clipă, m-am simțit amețită. Poate că e din cauză că am scotocit prin cufărul ăla umed. Deși azi e destul de răcoare, ar fi trebuit să deschid ferestrele. Sau poate amețeala era o reacție întârziată la șocul imaginii tale stând în genunchi. Și la auzul vorbelor tale și mai șocante cerându-ți iertare.

– Nu puteai fi nici pe jumătate la fel de șocată cum eram eu fiindcă am fost nevoit să fac asta, spuse el. Să chem un servitor? Avem destui. Se uită prin încăpere. Clopoțeii funcționează?

– N-am nevoie de un pahar de apă, spuse ea. N-a fost nimic. O amețeală de moment. Mă simt aproape bine acum.

El nu o credea.

Cu siguranță el nu se simțea bine. Avea un nod în stomac.

Odinioară, fusese foarte bolnavă, pentru multă vreme, își aminti el. Îi revenise boala?

– Probabil a fost o combinație de întâmplări, spuse el. Trebuia să se concentreze pentru a vorbi pe un ton lejer. Scuzele mele șocante urmând străduinței tale de a goli cufărul. N-o să întreb de ce n-ai lăsat o cameristă să facă asta, în vreme ce tu să stai aici supraveghind.

– N-ar trebui să întrebi, spuse ea. Nu vezi cât de plictisitor este să ai pe altcineva care să facă totul, chiar și cele mai ușoare treburi? Nu poți înțelege cât de exasperant este ca tot timpul doar să privești și niciodată *să faci?* Dar n-ai înțelege, pentru că ești bărbat și n-ai pe cineva care să stea permanent pe lângă tine, să facă lucruri pentru tine și să te supravegheze ca și cum ai fi complet neajutorată și fără minte.

– Văd că nu ești în apele tale, spuse el. Poate că ești la ciclu.

Ea îi aruncă una dintre privirile acelea ale ei care spuneau trebuie-să-te-omor-acum.

Un semn promițător.

– Multe femei devin slăbite în timpul menstruației din cauza pierderii de sânge, spuse el. Asta ar explica amețeala ta. Dezechilibrul cauzat sistemului fiziologic de această pierdere de sânge explică, fără îndoială, nervozitatea, care și ea e un simptom des întâlnit.

Ea îl privi pentru multă vreme.

– Ai idee cât de enervant ești?

Categoric, îi revenea starea de spirit.

El se simți ușurat.

– Aș vrea să știu cum de n-am reușit să-mi dau seama de asta, spuse el, de vreme ce toți din familie mi-o spun în mod repetat. Bunica, în special. Spune că, dintre toți bărbații enervanți din familie – și asta îl include și pe *Rupert*, are ea grijă să-mi aducă mereu aminte –, eu sunt cel mai enervant. Asta, după ea, e cea mai mare realizare a mea.

Lady Charlotte își luă privirea de la el și se uită pe fereastră. Își încrucișă mâinile în poală și oftă ușor. Apoi își întoarse privirea spre cufăr.

– Poate că o s-o mai îmblânzești pe bunica ta dacă o să-i dai unul dintre evantaie, spuse ea. Sunt superbe.

– Bunica Hargate nu poate fi îmblânzită, replică el. Să topești granitul ar fi mai ușor. Cu toate astea, îi plac flecușteţele.

Darius plecă de lângă fereastră și se duse spre cufăr.

– Ce adunătură ciudată de relicve, spuse el, scotocind să ia una din măști. Lady Lithby a spus că l-ai găsit tocmai în lăptărie.

Auzi pașii ei ușori apropiindu-se. Nu își ridică privirea. Cu coada ochiului, văzu tivul rochiei și pantofii ei cu talpă subțire din piele de vițel și urmări mișcarea piciorului. Își aminti cum simțise picioarele sub atingerea mâinii lui și șoapta ciorapilor. Își aminti sublima moliciune dintre picioarele ei... și felul în care tremurase la atingerea lui.

Simți o înțepătură în piept. De regret? De frustrare? Cine putea să spună? Simțăminte de un anume fel. Exact de ce n-avea nevoie.

Cu hotărâre, își adună gândurile nestăpânite, le împinse într-un colț depărtat al minții și își concentră întreaga atenție asupra conținutului cufărului.

– N-am nici o idee cum de a ajuns aici, spuse ea. Am mai găsit multe lucruri ce nu-și aveau locul aici, dar acelea era toate de aruncat: mobilă ruptă și altele la fel. Când servitorii au deschis cufărul, m-am așteptat să găsesc un cuib de șoareci sau o mulțime de fleacuri învechite. Dar a fost foarte bine executat, după cum poți vedea. Capacul se potrivește perfect. Șoarecii n-au intrat, și nu pare nimic udat de la umezeală.

– Arată ca un cufăr de marinar, spuse el. Făcut să reziste la lovituri și la umezeală. Observă scrisorile. Alte testamente aiurite ale lui Lady Margaret, ce crezi? Sau scrisori de dragoste?

– Nu știu, zise ea. Poate să fie o poveste în cufărul ăsta. O să te las pe tine, cu mintea ta strălucită, să dai de capăt poveștii.

Pașii ușori se îndepărtară, ușa se închise și, când el își ridică privirea, văzu că ea plecase.

„Nu-l căuta", își spuse Charlotte când ușa se închise în urma ei și ea se trezi pe culoar.

Găleata dispăruse și podeaua era uscată. O cameristă venise, își făcuse treaba și se retrăsese grăbită.

Camerista după care fugise băiatul.

„Nu-l căuta."

Câte femei blonde avea Marea Britanie? Cu câte femei se culcase Geordie Blaine, pentru ca apoi să le părăsească? Câți bastarzi lăsase în urmă? Și cum rămânea cu familia lui? Avea frați, veri. Mulți alții, cele mai depărtate rude sau fără vreo legătură cu el, ar putea avea ochii aceia. Poate că alții își lăsaseră copiii din flori de-a lungul și de-a latul Angliei – și, în plus, și în Țara Galilor, Scoția și Irlanda. Și cine să afirme că acest copil era bastardul cuiva? Se prea putea ca unul din părinții copilului, căsătorit așa cum se cuvenea cu celălalt, să aibă ochii aceia.

Poate că nici vârtejul nu era al lui Charlotte: moțul încăpățânat de la ceafa ei, năpasta vieții lui Molly. Poate că șapca băiatului îi lăsase urme ce apăreau a fi bucle și un vârtej.

Băiatul poate că nici nu avea zece ani, o lună și cincisprezece zile. Poate că avea opt sau nouă, unsprezece sau doisprezece ani. Unii

copii arătau mai mici, alții mai mari decât vârsta lor. Opt ani nu era o vârstă prea mică pentru un ucenic. Băieții erau luați pe mare la acea vârstă sau chiar mai mici.

„Nu te uita după el.

Scoate-ți-l din minte.

Chiar dacă e el...

Dar nu e. Scoate-ți-l din minte."

Se uită înspre mâinile ei. Tremurau din nou.

Fusese nevoie de un efort uriaș să nu-i tremure mâinile atât timp cât se silise să rămână în cameră cu domnul Carsington. Se forțase să rămână și să vorbească liniștit pentru că știa că, dacă nu se potolea, dacă nu se calma, risca să o ia la fugă și să-l caute pe băiat.

Nu știa ce-ar fi făcut dacă ar fi fost cu altcineva. Poate că pe oricine altcineva n-ar fi făcut decât să îl ignore. Dar pe domnul Carsington nu-l putea ignora. Îi abătuse atenția de la băiat – cel puțin parțial –, o necăjise și o ținuse cu picioarele pe pământ.

Îi atrăsese atenția spre cufăr și spre ciudatele amintiri din el. Nu se putea debarasa de sentimentul că însemna ceva. Știa așa puține despre Lady Margaret. Fusese una dintre numeroasele fiice ale contelui de Wilmoth, care își pierduse la jocurile de noroc o avere considerabil de mare. Se măritase cu Sir William Andover, care provenea dintr-o veche și bogată familie din Cheshire.

Charlotte încercă să-și scormonească mintea pentru a găsi mai multe – fapte sau zvonuri – despre nebuna Lady Margaret. Poate că ar fi rămas să-i spună domnului Carsington ce știa. Împreună, ei doi poate că ar fi încercat să pună laolaltă piesele acestei enigme.

Nu putea, nu așa curând după ce văzuse copilul. Oricât de puternic ar fi fost autocontrolul lui Charlotte, se îndoia că era îndeajuns de puternic. Speculând despre secretul lui Lady Margaret, avea toate șansele să și-l dezvăluie pe al ei.

Domnul Carsington era un bărbat bătut în cap în așa de multe feluri tipic masculine. Totuși, în multe alte feluri, era deosebit de ager și un observator foarte bun.

Ar fi rămas cu el doar până când ar fi fost sigură că se putea stăpâni să nu alerge după băiat.

„Nu-l căuta", își spuse ea. „Nu poate ieși din asta altceva decât durere."

Așa că își continuă drumul prin hol și coborî scările și în cele din urmă ieși din casă, necăutând nicăieri pe nimeni.

*

Deși cufărul oferea o privire fugară asupra vremurilor trecute, nu era destul de fascinant pentru a-i abate atenția lui Darius de la Lady Charlotte.

Puștiul Pip și privirea lui îngrijorată îl sâcâiau și mai mult pe Darius.

O grămadă de alți oameni ar fi putut fi răspunzători pentru găleata uitată pe coridor. Muncitorii mișunau și se cățărau, răzuiau și ciocăneau, scobeau și tăiau prin casă. Servitorii umpleau spațiile rămase neocupate. Oricine din mulțimea asta ar fi putut lăsa jos o găleată cu apă, uitând de ea.

Și oricare dintre ei ar fi fost bucuros să dea vina pe oricine altcineva – ca, de exemplu, pe un tânăr ucenic. Orice tânăr ucenic inteligent ar fi arătat îngrijorat, de asemenea, într-un astfel de caz, văzând cum în viitorul lui apare și o mamă de bătaie.

Adevărat, Darius își avusese și el partea lui de bătăi, și nu pățise nici pe dracu', din câte se vedea. Cu toate astea, își meritase pedepsele. În măsura în care își putea da seama, Pip nu merita. Cu toate astea, probabil că în trecut băiatul fusese bătut pe nedrept sau cu violență, de arăta așa îngrijorat.

Îngrijorarea era de-ajuns pentru a-l face pe Darius să lase cufărul pentru moment și să-l caute pe stăpânul băiatului.

Cum ceilalți erau la muncă în dormitorul principal, Darius îl cheamă pe Tyler în biroul lui și adoptă fără rușine felul de a fi intimidant al tatălui său. Se așeză în spatele biroului, cu o scrisoare în față, și îl privi pe zugrav pe sub sprâncene.

– Ați dorit să vorbiți cu mine, sir? întrebă Tyler strângând cu putere de șapcă.

– În legătură cu puștiul Pip, spuse Darius.

– I-am zis să nu alerge prin casă, sir, spuse Tyler. Sper că nu din cauza lui s-a rănit Excelența Sa. Nu vrea să fie piază rea, da' e ca o pisică neagră. Oamenii îl văd și devin bănuitori.

Darius doar ridică din sprâncene, așa cum ar fi făcut tatăl lui.

– Din cauza ochilor, sir, zise Tyler. Ochii ăia ciudați ai lui care îs unu' de-un fel și altu' de alt fel. Îi fac pe unii să se simtă aiurea. Se spune că Excelența Sa a leșinat când l-a văzut.

„Ce-ar fi dacă s-ar putea fabrica un vehicul care să meargă la fel de repede ca o bârfă printre oameni?" se gândi Darius. Focul de artilerie e mai lent decât veștile ce gonesc printr-o gospodărie.

– Lady Charlotte s-a împiedicat de o găleată, spuse el. Băiatul n-a avut nimic de-a face cu accidentul. Dimpotrivă, a încercat să-i atragă atenția. Am vrut să mă asigur că nu se va da vina pe el.

– N-am ce-i face dacă o să se dea vina pe el, sir, spuse Tyler. Toți dau vina pe el pentru orice. Din cauza ochilor.

– Superstiții, spuse Darius.

– Nu-ș ce să zic. N-aș fi crezut niciodată ce necaz o să fie de la ochii ăia. Dar aveam nevoie de un băiat să mă ajute. Io și nevastă-mea avem șase fete și nici un flăcău. Pip e sănătos și harnic, asta pot io să zic de el. Nu găsești mulți ca el, la azil sau în afară.

– L-ai găsit la azil? spuse Darius uluit.

Pip nu semăna nici pe departe cu ființele nenorocite lăsate în grija azilului parohiei.

– Io și nevastă-mea trăiam în Manchester, pe partea dinspre Salford, zise Tyler. Am căutat în tot orașu' Manchester după un flăcău. În cele din urmă, l-am găsit pe Pip în azilul din Salford. Nu era acolo de mult timp, de aia e sănătos. Preotul cu care locuia a murit cu o iarnă înainte. Dacă vorbiți cu el, sir, poate o să băgați de seamă că-i educat.

Darius băgase de seamă. Avusese însă prea multe pe cap pentru a-și pune întrebări. Acum, își reaminti vocea fără urmă de vreun dialect și plecăciunea, plecăciunea de gentleman.

– Ce-aș fi dat s-o am cu mine pe nevastă-mea în ziua aia, spuse Tyler. A văzut destul de repede ce pacoste o să fie, cu ochii ăia și cu educația de domn. Dar era sănătos, sir, și harnic și vesel, și nu mi-a plăcut de fel să-l duc înapoi și să-ncep din nou să caut.

– E neobișnuit ca un copil de gentleman să sfârșească la azilul parohiei, spuse Darius.

– Nu știe cine-i tatăl lui, spuse Tyler. Nici mama. E copilul din flori al cuiva, asta-i tot ce știm. Preotul din Yorkshire și soția lui, pe nume Ogden, l-au primit când era prunc. După aia, ei au murit, și el a plecat la celălalt preot în Salford, pe nume Welton. După aia, și *ăsta* a murit.

Povestea asta tristă era una dintre miile de povești, știa Darius. Ar fi putut fi și mai tristă. Cel puțin băiatului ăstuia i se oferise un cămin bun la început. Mulți copii nedoriți erau pur și simplu abandonați. Mulți sfârșeau în orfelinate, trăind în condiții mult mai rele decât cele dintr-un azil de săraci.

Cu toate astea, pentru ei nu putea face nimic. Putea face însă ceva pentru Pip.

– Obârșia nu-i vina lui, spuse Darius. Culoarea ochilor e un capriciu al naturii. Nu sunt de acord cu superstițiile și n-o să permit ca un copil să fie chinuit sau persecutat din cauza asta.

– Ah, nu, sir, am vrut doar să...

– Vreau să fie clar, spuse Darius. Nimănui dintre angajații mei nu îi este permis să bată un copil care n-a făcut nimic rău. În privința accidentului de azi cu Lady Charlotte, Pip n-a greșit cu nimic. Dimpotrivă, purtarea lui a fost exact așa cum ar fi trebuit să fie. Aș fi extrem de nemulțumit dacă cineva i-ar da băiatului vreun motiv să creadă altceva. Copiii ar trebui încurajați să facă ce-i corect. Mă înțelegi, Tyler?

– Da, sir.

– Atunci, te poți întoarce la treaba ta.

Deși chestiunea cu Pip fusese rezolvată, Darius rămase în aceeași stare de neliniște și după ce Tyler plecă din birou.

Se îndoia că Lady Charlotte leșinase din cauză că băiatul avea ochi de două feluri. Se mai îndoia și că perioada menstruală ar fi putut fi explicația pentru ce se întâmplase. Deși ea păruse să-și fi revenit, el era sigur că nu se simțea deloc bine atunci când plecase, lăsându-l să dezlege misterul lucrurilor lui Lady Margaret.

Își aminti de boala despre care vorbea toată lumea, așa-numita „boală debilitantă" de care suferise Lady Charlotte cu ani în urmă. Cu toții spuneau că era la fel cu boala mamei ei. Dar „boala debilitantă" era doar unul dintre termenii aceia enervanți ce includeau multe boli. Aici puteau intra tuberculoza, cancerul, bolile de inimă și multe altele.

Dacă doar stătea în biroul lui și-și punea întrebări nu putea găsi lămuriri. Mai bine făcea ceva productiv pe ziua de azi mergând la Altrincham, așa cum intenționase cu o zi în urmă, înainte de întâlnirea supărătoare cu Morrell.

În holul de la intrare, Darius o găsi pe Lady Lithby discutând cu o femeie cu o înfățișare îngrijită și ștearsă, care părea de aceeași vârstă cu ea.

– Ah, iată-te, domnule Carsington, spuse Lady Lithby. Mi s-a spus că erai în birou cu un muncitor. N-am vrut să te deranjez când erai ocupat.

Ce mai era *acum?*

– Să mă deranjați cu ce? întrebă Darius.

– Cu veşti bune, de data asta, spuse Lady Lithby. Doamna Endicott este noua dumitale menajeră.

Noua lui menajeră era modestă şi slabă ca un ogar, dar ochii ei căprui cu nimic ieşiţi din comun erau strălucitori şi inteligenţi. Reverenţa îi era la fel de precisă şi de îngrijită ca ţinuta.

– A sosit exact la momentul oportun, continuă Lady Lithby. Oaspeţii noştri ajung aici peste două săptămâni, iar eu şi Charlotte n-o să putem veni la Beechwood aşa des sau să rămânem atât de mult cum am făcut până acum. Dar totul e sub control. Până la sfârşitul zilei, o s-o pun pe doamna Endicott la curent. Apoi, o să-i putem lăsa în grijă multe probleme.

În acel moment, puştiul Pip intră grăbit în hol, urmat de tânăra femelă de buldog.

– Vai, Doamne, Dumnezeule, am uitat cu totul de ea, spuse Lady Lithby. Sper că n-a făcut vreo prostie.

– Voia să se joace în dormitorul principal, Excelenţă, spuse băiatul. Domnul Tyler mi-a spus s-o scot de acolo, pentru că nu e în siguranţă. Ar putea cădea ceva pe ea, mi-a spus. Mi-a zis să nu intru nici eu acolo până când nu dă jos toată tencuiala stricată şi o scoate de acolo.

– Nu i se dă voie în dormitoare, spuse Lady Lithby. Ce fată rea eşti, certă ea câinele. Ştii că n-ai voie sus.

Daisy doar se uită la ea cu o privire inexpresivă, cu limba atârnând la marginea botului, cu dinţii ei strâmbi. Era greu să te uiţi la ea şi să rămâi serios.

– E o pierdere de timp s-o certaţi acum, spuse Darius. E câine. Practic vorbind, câinii nu au un trecut. A rătăcit pentru că s-a plictisit. Probabil era tare plictisită dacă a urcat toate treptele acelea.

– Ah, da, cum de-am putut uita? spuse Lady Lithby cu acel râs lejer al ei. Dumneata eşti specialistul în animale.

– Nu-i nevoie de o anume pricepere, replică Darius. Trebuie doar să ne amintim că e un câine, nu un copil.

Băiatul găsi curajul de a sări în apărarea lui Daisy.

– E un căţel bun, sir, spuse el. A venit imediat ce am zis: „Hai". Nu-i aşa, fetiţo?

Se aplecă şi o mângâie pe Daisy pe cap. Ea se supuse bucuroasă atenţiei lui, cu limba atârnată afară şi saliva ieşindu-i pe la colţul botului.

Darius îşi aminti ce-i spusese zugravul.

– Lady Lithby e ocupată acum, Pip. Pentru că stăpânul tău nu vrea să se împiedice de tine, o să ne ajuți pe noi scoțând câinele la aer și plimbându-te cu el. Eu o să merg spre grajduri. Mai bine veniți cu mine, tu și Daisy.

Charlotte rătăci nefericită și ajunse la grajdurile de la Beechwood. Aveau nevoie de multă muncă. Văzu că pavajul înclinat era în curs de înlocuire. Obloanele ferestrelor și ieslele erau în reparații. Clădirea demodată începuse să fie recondiționată și caii păreau bine îngrijiți.

Totuși, nu venise aici în inspecție.

Venise pentru cai.

Tatăl îi spusese că la ei trebuie să te duci atunci când vrei să te calmezi. Porcii erau buni pentru meditație și discuții despre chestiuni importante, dar un cal era cel mai grozav calmant. Unii credeau că erau așa din cauza ochilor mari ce răspândeau o energie alinătoare. El se îndoia că ăsta era adevăratul motiv. Oricare ar fi fost acela totuși, faptul nu putea fi negat.

Cum rândașul domnului Carsington nu era aici pentru moment, Charlotte putea beneficia de una singură de efectele alinătoare.

Stătu în cadrul ușii grajdului, rezemându-se de canatul ușii și inhalând cunoscutele mirosuri brute, în vreme ce aștepta ca animalele domnului Carsington să-și facă efectul asupra sufletului ei tulburat.

Frământarea începuse să cedeze, când auzi de afară vocea lui gravă – și, o clipă mai târziu, vocea subțire băiețească pe care o recunoscu pe loc. Grajdul oferea doar o singură ieșire, și asta ar fi adus-o în calea lor. Se retrase mai în interiorul clădirii și se lipi de perete, așteptându-i să treacă.

Vocile ajunseră mai aproape de ușă. Ea se trase și mai în interior, voind să ajungă într-un colț întunecat, unde să nu poată fi observată la intrarea lor.

– Înțeleg că ai fost la școală, se auzi vocea domnului Carsington, foarte aproape.

– Da, sir. Adică, știți, nu la o școală publică. Domnul Welton, domnul care m-a luat după ce părinții mei au murit, avea elevi. M-a învățat și pe mine odată cu ei.

– În cazul ăsta, cred că era un domn foarte bine educat, spuse domnul Carsington, dacă ai învățat cum să vorbești după exemplul dat de el.

– Doamna Tyler spune că n-o să mă ajute nici un pic să vorbesc la fel cu superiorii mei, răspunse vocea tânără. Spune că nu trebuie

să cred că sunt superior altora din pricina asta. Și eu am zis: „Dar am fost în azilul de săraci, doamnă, și acolo toți eram de-o seamă". Și i-am spus că sunt bucuros și recunoscător la fel ca toți ceilalți să am un loc al meu și să pot pleca de acolo.

Charlotte își duse pumnul la gură să se abțină să nu țipe. Un *azil de săraci?* Copilul ăsta – nu al ei, nu, nu putea fi al ei, dar, chiar și așa –, copilul ăsta nevinovat încredințat unui azil de săraci împreună cu vagabonzii, șomerii și deznădăjduiții din parohie?

– N-ai rămas acolo multă vreme, am înțeles eu, spuse domnul Carsington.

„Și un minut ar fi prea mult", voia ea să strige. Se sili să rămână calmă, foarte calmă, privind drept înainte.

– Mi s-a părut mult, spuse băiatul. Totuși, n-a fost așa mult cum au rămas alții acolo. Domnul Welton a murit iarna, și era primăvară când m-a luat domnul Tyler.

– Îmi pare rău că ai fost acolo chiar și pentru cele câteva luni, spuse domnul Carsington. Dar n-ai avut pe nimeni să te ia acasă, bănuiesc, și era asta sau orfelinatul.

– Am auzit că unele dintre ele sunt mai rele decât orice azil de săraci, spuse Pip. Mai rău decât la închisoare. Știu că am avut noroc, sir. Și am ieșit, nu-i așa? Acum, îmi spun că a fost un coșmar.

– Așa-i probabil cel mai bine.

– Nu-mi rămâne decât să fac ce mi se spune, zise Pip. Și s-o fac cât pot eu de bine. Domnul Welton spunea că trebuie întotdeauna să îmi dau silința. Doamna Tyler spune că am avut parte de prea multă școală și că vorbesc prea frumos. Dar, dacă am putut învăța de la domnul Welton, de ce nu pot învăța și de la domnul Tyler? Dacă am putut învăța din cărți, de ce să nu pot învăța din practică? De ce cred ei că nu pot?

Probabil că domnul Carsington auzise neliniștea din vocea băiatului, pentru că spuse pe un ton tăios:

– Nu există nici un motiv pentru care să nu poți. Nu trebuie să te înapoiezi la azilul săracilor. Dacă îți pierzi locul la domnul Tyler, trebuie să vii la mine, și o să-ți găsesc eu un loc. Mă înțelegi?

– Da, sir, mulțumesc, sir, spuse băiatul cu un intens sentiment de ușurare.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, veni răspunsul posac. Ia-o pe Daisy și alearg-o puțin. Se face prea grasă din cauza lipsei de mișcare. Are nevoie să alerge și să se joace. Din nefericire, doamnele astea

elegante nu aleargă și nu se joacă. Și așa, cățelul se va tot îngrășa, și în plus se va prosti și va deveni apatic. Nu putem permite asta.

– Nu, sir.

– Pip, te fac responsabil cu alergatul și jocul cu Daisy, și trebuie s-o menții vioaie – și departe de muncitori, spuse domnul Carsington. O să ai tu grijă de asta pentru mine?

Charlotte nu se putu abține să nu zâmbească. Îi acorda mai multă atenție lui Daisy decât s-ar fi putut crede.

Îi acorda atenție și unui ucenic neînsemnat. Auzise în vocea domnului Carsington o nuanță de compasiune și generozitate ce o surprinsese. Dezmățații, după experiența ei, erau printre cei mai egoiști și egocentrici dintre bărbați.

– Sigur că așa o să fac, sir. Ați fost foarte amabil că v-ați obosit să explicați. Băiatul părea la fel de surprins precum Charlotte. Unde pot s-o duc să se joace?

– Rămâi în grădini și în parc – așa cum sunt – și ai grijă pe unde mergi. Încă nu suntem destul de civilizați pe aici, și există o sută de posibilități să-ți spargi capul. Încearcă să nu calci pe nimic și să nu cazi în vreun iaz. Unele dintre ele sunt mâzgoase ca niște mlaștini, și o să vezi că-i mai ușor să cazi în ele decât să ieși de acolo.

– Da, sir. Mulțumesc, sir.

Charlotte auzi cum pașii se îndepărtează și lătratul scurt al lui Daisy. Auzi pași ce se apropiau. Se retrase cât mai mult în întuneric.

– Te amăgești mai tare decât oricine altcineva din Emisfera Nordică dacă crezi că te poți ascunde de mine acolo, când porți o rochie deschisă la culoare, se auzi vocea gravă. Ai tras cu urechea, Lady Charlotte. Încă unul de adăugat la lunga ta listă de obiceiuri regretabile.

Ea ieși din întuneric.

– Am venit aici pentru solitudine, spuse ea, ridicându-și bărbia. N-aș fi putut să mă bucur de ea dacă aș fi ieșit la vedere și m-aș fi băgat în discuție. Sau să spun mai bine în „interogatoriu"?

– A fost un interogatoriu, admise domnul Carsington. Am vorbit cu Tyler. N-am vrut ca băiatul să fie bătut din cauza greșelii altcuiva.

Mâinile ei se încleștară. Se sili să le descleștеze.

– Aș fi vrut să-mi fi spus, zise ea. N-aș permite niciodată așa ceva.

– Asta ar spune o femeie, zise domnul Carsington. De vreme ce ești femeie, Tyler îți va da dreptate acum și-l va bate pe băiat mai târziu.

– Și, de vreme ce dumneata nu ești femeie, ce se va întâmpla? De ce să nu-l bată pe băiat mai târziu, indiferent de ce ai spus dumneata?

– Pentru că Tyler a înțeles că va trebui să răspundă în fața mea și pentru că i-a fost limpede că l-aș putea bate *eu* pe el dacă nu-mi va respecta dorințele.

Privirea ei se îndreptă scurt către mâinile domnului Carsington. Încă nu-și pusese mănușile, ci le ținea într-o mână. Mâna nu era masivă și cu bătături. Nu era nici catifelată. Era neobișnuit de mare, cu degete lungi, însă nu groase, ci puternice și pricepute. Era sigură că o lovitură a acelor mâini n-ar fi fost deloc blândă... deși atingerea lor putea fi destul de blândă atunci când asta era intenția lui.

Devastator de blândă. Își aminti atingerea ușoară a degetelor lui...

Își întoarse grăbită privirea spre fața lui. În lumina cu pete de întuneric din acest colț al grajdului era greu de văzut ceva.

– În cazul ăsta, îți mulțumesc, spuse ea. A fost amabil din partea ta să dai atenție unui asemenea lucru și să te ocupi de un băiat pe care nu-l cunoști.

– Îl cunosc acum, spuse domnul Carsington. A trebuit doar să-i observ ochii pentru a înțelege că a avut parte de multe necazuri.

Ea nu putu să oprească micul oftat, dar fu cel mai mic dintre icnete, abia observabil, spera ea.

– Ochii lui? spuse ea, păstrându-și vocea neutră.

– Ai fost prea amețită să observi, nu mă îndoiesc, spuse el. Ochii băiatului nu sunt la fel. Unul e albastru, celălalt e un soi de verde. Oamenii needucați pot fi superstițioși în legătură cu astfel de lucruri. Lucrul diavolului sau un semn de ghinion, așa le spun ei la genul ăsta de ciudățenii, când, de fapt, e doar un nevinovat capriciu al naturii. Asta se alătură altor factori pentru a face ca poziția lui Pip să fie mai puțin sigură decât ar trebui să fie.

– Familia Tyler pare să creadă că e prea educat, spuse ea.

– Educația lui e un dezavantaj, admise el. Încă unul e obârșia lui nesigură.

Ultima frază fu o lovitură, și ea simți ca și cum un pumn greu i-o administrase direct în inimă. Dar, pe dinafară, era netulburată, rece ca de gheață.

– Lumea poate fi... așa rea... față de copiii cu defecte sau fără părinți, spuse ea printre buzele strânse. Ca și cum... ca și cum ar fi vina copilului.

El își înclină capul să o privească mai atent.

– Doamne sfinte, plângi? Ei bine, ce ființă miloasă poți fi câteodată, pe cuvânt.

– Nu plâng, spuse ea trăgându-și nasul. Și, dacă aș plânge, ce? Și tu ești milos. Te-am auzit asigurându-l pe băiat că n-o să se mai înapoieze la azilul săracilor.

El n-avea de gând s-o lase să abată discuția. Se aplecă și mai aproape, și, chiar și în lumina slabă, ea simți privirea de șoim, prea atentă.

– Ceva nu-i în regulă, spuse el. Nu ești în apele tale. Te porți ciudat încă de când te-ai împiedicat de găleata aia.

Cu ochii minții, ea văzu fața băiatului la fel de clară și de conturată ca în realitate.

O năpădi durerea, bruscă și uriașă, ca un val ce se ridică din ocean. Îl văzu cum o înconjoară, amenințând s-o înghită, așa cum o făcuse cu zece ani în urmă.

O totală disperare. Fără portiță de scăpare.

Nu. Nu din nou. Dacă se prăbușea în întuneric din nou, n-avea să mai iasă niciodată la lumină.

Își ridică mâinile, îl apucă pe domnul Carsington de ceafă și îl trase spre ea la fel cum un înecat s-ar prinde de o frânghie.

Își apăsă gura de a lui și îl sărută ca și cum de fapt ar muri și el i-ar da viață.

Mica și fericita clipă de viață pe care i-o dăduse cu o zi în urmă.

El o îmbrățișă ca și cum ar fi înțeles. O ținu cu toate puterile, de parcă simțise primejdia.

„Fă-mă să uit."

De parcă ar fi înțeles, el o sărută mai apăsat, și tristețea se topi în dulceața contopirii lor. Gustul lui era ca al unui lichior îndulcit cu miere, la început răcoros pe limbă, mai apoi însă inundându-i simțurile cu căldură. Fericire.

„Asta e bine."

Își duse mâinile în josul brațelor lui, simțind mușchii cum i se mișcă pe sub haină la atingerea ei. Își desfăcu mâinile pe pieptul lui, lat și tare, și îl făcu, pentru clipa asta, al ei. Ca o femeie oarbă, îl descoperea cu mâinile, și răceala rușinii nu putu rezista în fața căldurii atingerii și a simțământului de apartenență: ea îi aparținea lui, iar

el, ei. Rușinea și durerea se topiseră. Trecutul dispăru și luă cu el singurătatea de demult.

Rămase doar momentul prezent. Doar asta conta.

Acum era gura lui, alunecând de pe a ei pentru a-i întipări pe gât căldura urmei sale. *Acum* erau mâinile lui acoperindu-i sânii, frământându-i ca și cum voia să-și imprime forma lor în palme și degete. *Acum* era mișcarea degetelor lui peste corsajul ei și furnicăturile pielii ei pe sub straturile de haine, trezindu-se la viață la atingerea lui.

Căldura se răspândi, și odată cu ea senzațiile de furnicături, invadându-i pielea și ajungând sub ea, adunându-se în adâncul stomacului. O clipă. Această clipă. Această fericire. Să dorească și să știe că și ea, la rândul ei, era dorită.

Își aminti tandrețea pe care i-o arătase și i-o înapoie, urmărind cu gura liniile și adânciturile feței lui. Simțurile ei deveniră intens conștiente de un univers al virilității: gâdilatul eșarfei pe obrazul ei, stofa subțire de lână sub mâinile ei, mirosurile masculine de apret și săpun, ușoara mireasmă de ierburi, totul amestecat cu mirosul puternic al pielii lui. Ea înota în senzații, atingere, gust și miros. Nu se mai scufunda în apă, ci doar în plăcere. Era ca și cum alunecase într-un lac cristalin dintr-un loc exotic, depărtat, foarte depărtat de lume. Întunecimea minții ei era acum plăcută, nu temătoare. Era o întunecime a verii, luminată de stele și de o lună strălucitoare.

Ea își lăsă mâinile să cutreiere la fel cum făcuse el. Își trase mâinile în jos pe pieptul lui și le strecură în haină, își lăsă degetele să urmărească liniile sinuoase ale broderiei vestei. Căuta acum bărbatul de sub hainele elegante, și mâinile ei se mutară în spatele vestei, unde se împreunară, apoi coborâră mai jos, la marginea beteliei pantalonilor. Își vârî degetele sub ea spre țesătura subțire – singura opreliște între mâinile ei și pielea spatelui său.

El scoase un sunet când ea își trecu degetele peste pânza subțire, descoperind forma șirei spinării, mișcarea mușchilor și căldura pielii lui. Așa plin de viață, puternic, frumos. Și îl dorea.

Acum. În această mică clipă de viață, în acest moment.

Îl trase de cămașă, dar era prea lungă, și deveni nerăbdătoare. Își mișcă mâna să-i găsească nasturii de la pantaloni și îl găsi pe el în schimb, cea mai virilă parte a lui, mare, caldă și pulsând sub palma mâinii ei.

Își ținu mâna acolo, cu inima bătându-i iute, de teamă și emoție. Își ținu mâna acolo, în vreme ce dorința creștea în pântecul ei, zvâcnind chinuitoare.

El scoase un mormăit și își puse mâinile peste ale ei. O ținu așa pentru un moment, apoi le îndepărtă împreună cu ale ei.

Încă ținând-o de mână, spuse ceva, dar vocea lui era atât de îngroșată, de gravă, încât mintea ei – sau mâlul ce odinioară fusese mintea ei – nu putu înțelege.

– Ce? spuse ea cu voce care-i părea străină.

– Trebuie să ne oprim, spuse el. Acum.

Ea nu înțelese. Corpul o durea, tânjind după al lui. Era cald, și trupul lui era mare, ferm și puternic. Îl dorea. Asta era tot ce înțelegea.

– De ce? întrebă ea.

El mai scoase un sunet, un mârâit sau un mormăit, nu putu fi sigură.

– Ce?

– Dacă nu ne oprim acum, spuse el încet, se va întâmpla ceva cât de curând. Pauză. După aceea, va trebui să te măriți cu mine. Încă o pauză. Nu cred că asta îți dorești.

Ideea de *măritiș* avu efectul unei găleți cu apă rece aruncate în față.

Ieși din paradisul ei nebunesc cu o tresărire, își luă mâinile de pe el și se dădu înapoi.

– Ah, nu, spuse ea. Nu-și recunoscu propria voce. Era joasă și îngroșată, vocea unui străin. Se uită înspre mâinile ei, mâinile ei cele păcătoase. Se uită la el, în ochii aceia aurii. Acum erau deodată întunecați, privind-o. Ce fac? Cum de *am putut?*

– Chiar asta, zise el, voiam și eu să te întreb.

Capitolul 9

Lady Charlotte se îndepărtă de Darius într-o învolburare de muselină și volănașe fluturânde. Se uită în jurul ei la cai, ferestre, podele. În cele din urmă, păru că-și revine. El văzu cum umerii îi redevin fermi, spatele i se îndreaptă și bărbia i se înalță.

– Am încercat să-ți abat atenția, spuse ea.

– A mers, recunoscu Darius.

Nimeni nu-i abătuse atenția mai bine decât ea, în toată viața lui.

„Lipsa de exercițiu", își spuse el. Exceptând scurtul interval de timp cât fusese un novice, mai mult sau mai puțin, aproape că n-avusese de a face cu inocente.

Nu, explicația asta nu era mulțumitoare.

Exercițiu sau nu, nu mai era un băietan. N-ar trebui să se simtă atât de tulburat, așa cum se simțea acum, asemenea cuiva care-și revine după febră. Gustul ei n-ar trebui să zăbovească așa. N-ar trebui să fie atât de conștient de mirosul ei. N-ar trebui să simtă urma trupului ei pe al lui, și mâinile n-ar trebui să îl furnice așa cum simțea.

Mai presus de toate, n-ar trebui să simtă ca și cum ar fi mai mult, mult mai mult decât o îmbrățișare fierbinte.

Ce simțea pentru ea trebuia să fie pur și simplu dorință. Nu trebuia să simtă așa. Nu simțise niciodată așa ceva. Ar trebui să știe.

Își petrecuse mare parte din viață dorind o femeie, și, după ce o avea, trecea la următoarea și la următoarea. Dorința avea un sens și era rațională. Era instinctul natural al bărbatului să se împerecheze. Asta era baza comportării animalelor pe care le studia. Totul în natură trebuia să se reproducă. În general, partea masculină a speciei părea a-și consacra cea mai mare parte din timp și energie acestei activități.

Asta nu avea sens și nu era rațional.

Era complicat. Agasant.

Totuși, de ce să-l surprindă? La urma urmei, ea era cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Starea de iritare începea

cu faptul că era nemăritată și astfel intangibilă și continua cu personalitatea ei capricioasă.

– N-ar fi trebuit să mă săruți, spuse el. „Și categoric nu așa." Sub nici o formă.

– Știu asta, spuse ea nerăbdătoare. A fost... un impuls.

– Să n-o mai faci niciodată, zise el.

– Puțin probabil, replică ea, netezindu-și fustele cu aceeași energie cu care cameristele băteau covoarele, deși el nu putea vedea nici măcar un firișor de pai sau praf pe țesătura fină.

– Rochia ta e perfect curată. Sau ți-e teamă să nu te fi molipsit de ceva? Dacă-i așa, ai greșit locul, pentru că nu ți-am atins defel rochia.

– S-a atins de picioarele tale, spuse ea.

– Ți-ai pus mâna pe fața pantalonilor mei, zise el. Nu mă vezi pe mine curățându-mă în felul ăsta smintit.

– Nu-i smintit!

– Cum e, atunci?

– Îmi țin mâinile ocupate, pentru că altfel te-aș plesni.

– Asta-i cu totul nedrept, spuse el. Tu ai început.

– Spui întotdeauna că eu încep, zise ea.

– Nu spun întotdeauna asta, ripostă el. Doar când efectiv tu începi. Se opri, încercând să înțeleagă ce simțise – în afară de surprindere – când ea îi luase capul în mâini și-l sărutase cu atâta... înfocare? „Sau disperare?" De ce ai început?

– Nu ți-am spus mai înainte? Ca să-ți abat atenția. Și ai spus că a mers.

– Dar de la ce să-mi abați atenția?

Ea reîncepu să-și netezească rochia aiurea.

– Am uitat.

– Ba n-ai uitat, comentă el.

– Ba da, zise ea. Probabil nu era ceva așa important.

– Într-una din zilele astea, spuse el, o să te strâng de gât, și, când o să mă întrebe de ce am făcut-o și o să le spun, jurații o să strige la unison: Nevinovat!

– N-o să mă strângi de gât, spuse ea, pentru că am s-o fac eu mai întâi.

– Aș vrea eu să te văd încercând, zise el. Ar trebui să fie distractiv.

– Cu siguranță o să râd când o să te învinețești la față și ochii o să-ți iasă din orbite.

– Înțeleg ce încerci să faci, spuse el. Încerci să-mi distragi atenția de la tema pe care vreau s-o urmăresc. N-o să meargă. Ai spus că te-ai plictisit. Care e motivul pentru care m-ai sărutat?

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi aduc aminte.

– Înțeleg că riscul este excitant, spuse el.

– Nu, nu este. Nu cu tine. E... plictisitor.

El nu prea înțelegea ce încerca ea să facă, dar n-avea s-o lase. Putea fi tenace ca un buldog.

– N-a fost plictisitor. Nu pentru mine și nici pentru tine. Dacă ar fi fost, n-am fi avut nici o problemă. Dar avem, și, dacă nu conlucrăm s-o rezolvăm, o să ajungem într-o situație în care nu vrem nici unul din noi să ajungă.

– Căsătoria, spuse ea. Te doare așa tare să rostești cuvântul?

– După câte îmi aduc aminte, am adus vorba despre asta cu o clipă în urmă, să te fac să-ți vină mintea la cap, spuse el. Bag de seamă că nici tu nu ești prea încântată de o căsătorie. Douăzeci și șapte de ani și nemăritată. E absurd.

Ea înțepeni.

– Câți ani ai tu?

– Douăzeci și opt, spuse el.

– *Tu* nu ești însurat.

– Eu sunt *bărbat!*

Unul dintre cai sforăi.

– Deranjezi caii, spuse ea. Schiță gestul de a trece de el, spre ușă, apoi se opri brusc în loc. Buzele ei precum arcul lui Cupidon făcură un O. Își duse mâna la spatele rochiei. Ochii i se măriră. Mi-ai deschis rochia!

– Ba nu, n-am făcut așa ceva, spuse el.

– Cine altcineva crezi că ar fi putut s-o facă? replică ea, retrăgându-se din nou în umbre. Era închisă când am ajuns aici. Crezi că a făcut-o unul dintre cai?

Naiba să-l ia, începuse s-o dezbrace fără a-și da seama?

Cum se putea să nu-și fi dat seama?

„Nu intra în panică", își spuse el. „Nu intra în panică."

– Ah, Doamne sfinte, vine cineva, spuse ea într-o șoaptă înnebunită. Repede, încheie-mă.

Auzi și el acum: două voci, una de bărbat și una de femeie. Servitori sau muncitori. Erau peste tot, la dracu'.

– N-avem timp, zise el.

Merse către ușa grajdului. Nu știa cine erau cei doi, dar era clar că formau o pereche, pentru că se țineau de după mijloc. Văzându-l, se depărtară rapid unul de celălalt și o luară în altă parte.

El intră din nou în grajd și merse spre ea. Ea se retrăsese înspre colțul cel îndepărtat.

– Întoarce-te, spuse el.

– N-a fost nevoie să mă întorc atunci când mi-ai desfăcut-o, comentă ea.

– Atunci stăteam mai aproape, spuse el. Vrei să te lipești de mine, așa cum ai făcut-o înainte?

– Ba nu m-am *lipit*, spuse ea.

Cu toate astea, se întoarse, și el se concentră să-i închidă rochia. Deși nasturii, copcile, acele și panglicile femeilor erau mici și complicate, avea mult antrenament. Arareori îi creau probleme. Cu toate astea, acum se simțea stângaci.

Simțăminte, naiba s-o ia.

– Că tot vorbim despre riscuri, spuse ea. Dacă intrau aici?

– Asta voiau de fapt să facă, spuse el. De asta am stat în pragul ușii, să mă vadă. Văzându-mă, au fost nevoiți să-și găsească un alt loc intim unde să se împerecheze.

În sfârșit reuși să-i închidă rochia. Acum, mâinile lui erau mai sigure.

– Să se împerecheze? spuse ea cu voce înecată. *Să se împerecheze?* Nu poți să rostești „să facă dragoste"? Trebuie să folosești cuvântul ăsta obiectiv și rațional ca și cum ai vorbi despre... despre porci.

Obiectiv și rațional. Cât de mult ar fi vrut el în clipa asta să fie adevărat!

– N-am obiceiul să folosesc eufemisme în discuții, spuse el. E unul dintre cusururile mele. Poate că aș fi folosit un cuvânt mai scurt, un vechi cuvânt englezesc...

– Deja l-ai folosit, spuse ea. Săptămâna trecută când mi-am pus din greșeală mâna pe părțile tale intime.

– O doamnă n-ar trebui să știe ce înseamnă acel cuvânt, spuse el. Se încruntă. Am crezut întotdeauna că doamnele nemăritate nu știu că *avem* părți intime.

– Am verișori și frați mai mici, spuse ea. Ei sunt de părere că e foarte distractiv să spună cuvinte șocante și să facă lucruri șocante și care să merite din plin bătaia pe care o capătă pentru asta. Nu știi foarte multe despre doamne, nu-i așa?

– Nu, și aș vrea să rămână așa. Se îndepărtă de ea. Așa, acum ești închisă cum se cuvine. Sper că te-ai învățat minte. Nu mai trebuie să mă ataci vreodată.

– Stai liniștit, spuse ea scurt. Data viitoare când o să vreau emoții, o să mă împușc. O să fie mult mai distractiv.

Trecu pe lângă el.

Tot ce avea de făcut era să-și întindă piciorul și s-o vadă cum se împiedică și cade pe burtă.

Dar asta ar fi fost copilăresc. La fel cum era să rostești vorbe șocante. Se întrebă dacă fusese șocată prima dată când auzise astfel de vorbe. Sau dacă ar fi fost și ea de părere că era distractiv.

Crezuse că era distractiv să vadă cât de multe simțăminte putea trezi în Domnul Carsington Cel Obiectiv și Rațional?

Rămase unde era și o privi plecând, cu capul sus și fundul legănându-se.

Ea voia ca el să creadă că nu însemnase nimic pentru ea. Voia ca el să creadă că doar se juca cu el.

Aproape că își dori s-o poată crede. Ar fi putut să ignore totul – s-o ignore pe ea – mult mai ușor.

Dar n-o credea. Sărutul acela – era mai mult decât capriciu sau plictiseală. Fiind virgină de atâta vreme, ar fi putut afla o mie de feluri în care să chinuiască bărbații, păstrându-și însă în același timp virginitatea, cel puțin tehnic vorbind.

O enigmă, încă o enigmă enervantă.

Avea să-i dea de capăt, dar nu acum. Voia să aibă capul limpede.

Dădu deoparte, pentru moment, această enigmă și se concentră pe o treabă simplă: aceea de a-și înșeua calul.

Pe când rândașul Joel Rogers se întoarse de unde dispăruse sau de pe lângă cine știe ce femeie cu care fusese, Darius încălecase, pregătindu-se să plece către Altrincham, cu prea multe pe cap pentru a-i cere vreo explicație.

Vineri, 28 iunie

Una peste alta, ar fi fost mai înțelept din partea lui Charlotte să stea departe de Beechwood în dimineața asta.

Băiatul urma să fie acolo, băiatul a cărui față o urmărise toată ziua și toată noaptea. Știa că nu le-ar fi fost de nici un folos nici ei, nici lui să-l caute. Probabilitatea să nu fie al ei era imensă. Și, dacă

era – și cum să fie sigură de asta? –, ce-ar putea face? Nu-i putea spune adevărul, nu-l putea recunoaște, nu-l putea lua înapoi. Nu putea face nici unul dintre lucrurile astea fără a-i spune adevărul tatălui ei.

Ah, el ar ierta-o, dar ea nu s-ar ierta în veci – pentru durerea pe care i-ar pricinui-o, pentru distrugerea tuturor speranțelor lui legate de ea. Cu toate astea, mai rău decât atât, mult mai rău, era prejudiciul pe care această dezvăluire i l-ar pricinui lui Lizzie, în care tatăl ei avea deplină încredere. Adevărul ar distruge această încredere și, odată cu ea, fericirea lor.

Charlotte știa toate astea.

Și totuși, nu era sigură că putea sta departe de băiat.

Nu era sigură că se putea abține să-l caute și pe domnul Carsington. Acum era prea singură, prea tulburată de copilul ăsta, prea vulnerabilă să fie sigură pe sine însăși. Domnul Carsington o făcuse să creadă în fericire și o făcuse să creadă că putea avea încredere în el. Deja i se încredințase prea mult. Deja îi stârnise curiozitatea, îl făcuse să pună întrebări la care era mai bine să nu-i răspundă.

Pe scurt, în orice loc de la Beechwood s-ar duce, era foarte probabil să dea de bucluc.

Dar și acasă erau necazuri. Toată lumea era ocupată cu pregătirile pentru petrecere.

Acasă trebuia să audă numele domnilor, iar și iar. Unde vor dormi. Unde vor sta la masă. Ce activități va permite unuia sau altuia să iasă în evidență.

La un moment dat, avea să-și spună că pur și simplu urma să aleagă numele unui domn dintr-o pălărie și să termine cu toate astea.

Altă dată, își spunea că trebuie să acționeze ca întotdeauna și să schimbe direcția fiecăruia dintre petitori spre verișoarele și prietenele ei.

Dar cum să poată recurge la manevrele ei obișnuite cu tatăl ei studiindu-i pe toți îndeaproape, ca și cum ăsta era unul dintre experimentele sale agricole?

În cele din urmă, tatăl ei hotăra. Charlotte se duse la Beechwood în principal ca să nu mai trebuiască să-i vadă figura dragă radiind de nerăbdare.

Acum, stătea în galeria de picturi ce se găsea pe o latură a primului etaj. Supraveghea servitorii care agățau din nou pe pereți picturile ce fuseseră date jos atunci când se curățaseră tavanul, podelele și pereții. Camera aceasta avusese nevoie de puține reparații.

Nu fusese folosită de mai bine de un sfert de secol, fiind închisă bine, cu mult înainte de moartea lui Lady Margaret.

Charlotte nu înțelesese de ce. Chiar dacă reședința Beechwood era destul de dărăpănată și avea nevoie de un confort modern, era o casă arătoasă, și galeria era una dintre cele mai îmbietoare încăperi. Nu era nici prea vastă și spațioasă, nici prea înghesuită și strâmtă. Lumina zilei se strecura prin ferestrele de sticlă groasă, scăldând vechile portrete și îmblânzind trăsăturile celor pictați.

Mulți aveau nevoie de îmblânzire, căci chipurile le fuseseră redate în stilul formal și strict al secolelor trecute. Cu toate astea, găsi câteva imagini mai realiste din ceea ce bănuia ea că era generația bunicilor ei. Descoperi, spre marea ei mirare, că o tânără doamnă de o frumusețe aparte, îmbrăcată cu o rochie bogat împodobită din mătase, cu talia joasă și fusta amplă, era Lady Margaret, cam la momentul căsătoriei ei.

Tabloul era expus în capătul galeriei.

Când Charlotte se îndepărtă de el, prinse o mișcare cu coada ochiului. Se duse spre fereastra deschisă.

Pe una dintre terasele fostei grădini amenajate, Daisy tropăia după un băiat cu șapcă, având un băț gros în bot. Băiatul sărea și țopăia în cerc în jurul grădinii goale, privind din când în când înapoi să vadă dacă îl urma și câinele. După un timp, începu să râdă. Se opri din țopăială, se aplecă și apucă unul din capetele bățului. Ieși un joc cu odgonul, Daisy scuturându-și capul – cu balele zburând fără îndoială –, încercând să se debaraseze de el. Băiatul se ținea tare, dar, când buldogul îl scutură când încoace, când încolo – sau el se lăsase scuturat –, șapca îi căzu, dezvăluindu-i părul de culoarea razelor de soare.

Inima lui Charlotte tresări, și ea aproape că țipă. Dar nu putea. Servitorii erau peste tot prin galerie.

Își strânse mâinile pe talie cât putu de tare și îl urmări pe Pip cum se juca cu buldogul lui Lizzie.

Lăsase bățul și căzuse pe spate prin buruieni, râzând. Daisy dădu și ea drumul bățului, se năpusti asupra lui și începu să-l lingă pe față. Încă râzând, băiatul o împinse deoparte, și ea îl linse pe mâini. Se ridică în fund, fără a-i fi frică de fălcile periculoase, o frecă pe falca de jos, plină de zbârcituri, și în spatele urechilor.

Era prea mult, prea mult.

Tânjea să-i ia în mâini fețișoara aceea fragedă și să-l întrebe: „Ești al meu? Ești frumosul meu băiețel pierdut?"

Își spuse că mai bine s-ar obișnui cu durerea asta. N-avea nici un drept să-l tulbure pe copilul acela. Chiar dacă era al ei, tot nu era. Când renunțase la copilul ei, renunțase la orice drept asupra lui.

Trebuia să plece de lângă fereastră și să nu se mai gândească la el. Să se apropie, să pună întrebări ar însemna să caute durerea, indiferent care ar fi fost răspunsurile. Chiar dacă era al ei, nu-l putea avea fără să deschidă cutia Pandorei și să aducă necazurile în viața tuturor celor pe care-i iubea.

Încercă, dau nu putu pleca.

Șopti alte câteva porunci servitorilor, îl puse pe unul să răspundă de tot și plecă din încăpere. Nu se putea opri. Tot ce putu să facă era să se abțină s-o ia la fugă.

Încercă să nu alerge în jos pe scări, când auzi glasul lui Lizzie deasupra ei.

– Ai terminat în galerie, Charlotte?

Charlotte trase aer în piept pentru a se liniști, se opri pe palier și se uită spre mama ei vitregă, cu obișnuitul zâmbet afectuos.

– Nu era mare lucru de făcut, spuse ea.

– Poate vrei să te duci acasă, atunci, și să începi să planifici vizita oaspeților noștri, aș zice eu.

– Nu, nu, nu-i nici o grabă. Chiar cred că ar trebui să te oprești și să arunci o privire în galerie, Lizzie. Acum, că am lăsat lumina să intre, am aerisit și am scos cam un secol de praf și murdărie, e foarte frumos. Am plecat doar pentru că vreau să dau o raită prin grădină.

– Ah, vai de mine, grădinile acelea, spuse Lady Lithby oftând. Aș vrea să fi avut timp...

– Sunt sigură că domnul Carsington vrea să nu fi avut, spuse Charlotte.

– Mă tem că ai dreptate, zise Lizzie râzând, apoi se întoarse și o porni pe hol spre galerie.

Spuse ceva din mers, dar Charlotte nu stătu să asculte. Continuă să coboare scările ceva mai repede decât înainte.

După câteva minute, păși prin ușile franțuzești ale serei spre terasă. Un pâlc de tufișuri crescute în exces o împiedicau să vadă terasa. Nu fugi, ci merse repede pe poteca năpădită de buruieni. Auzi un râset de băiat și lătratul scurt și energic al lui Daisy.

Păși printr-o deschizătură în tufăriș.

Daisy avea din nou bățul în bot și îl necăjea pe băiat cu el. Venea mai aproape, scuturând din cap, și apoi se retrăgea când băiatul se întindea după băț.

Charlotte venise să pună întrebări, dar își dădu seama că nu putea vorbi, căci inima îi bătea foarte tare.

Infinitatea unei clipe trecu, înainte ca băiatul s-o observe. Atunci se opri brusc, își duse mâna la cap să-și scoată șapca pe care n-o avea însă acolo, își dădu seama că nu o mai avea și se uită după ea.

Prin ciudata ceață ce-i năpădise ochii, Charlotte o zări pe pământ doar la un pas de locul unde stătea. Făcu pasul spre ea, se aplecă și o luă de pe jos. Se uită la ea, întorcând-o pe toate fețele.

Se uită înspre băiat.

„Ești al meu?"

Deschise gura să vorbească.

– Nu-i șapca aia, se auzi o voce gravă în spatele ei. Cred că asta e cea pe care o cauți.

Se întoarse. Domnul Carsington ținea în mână pălăria ei.

– Am auzit-o pe Lady Lithby spunându-ți să nu ieși în soare fără pălărie, spuse el. A trimis un servitor după tine, dar eu mergeam în aceeași direcție. În generozitatea mea deosebită, am acceptat să ți-o aduc eu însumi. Privirea îi căzu pe șapca lui Pip. Poate că o să-i dai înapoi șapca băiatului.

Da, ar fi mai bine. Ce greșeală era să facă, o foarte mare greșeală.

Totuși, privirea i se întoarse spre șapca din mâna ei. De ea erau prinse câteva fire de păr blond. Mângâie țesătura aspră, ca și cum l-ar fi mângâiat pe păr, dacă ar fi fost al ei, și dacă ar fi avut dreptul, și dacă ce făcuse putea fi șters cu buretele.

Dacă, dacă, dacă.

– Cred că lui Lady Charlotte îi place șapca ta, Pip, spuse domnul Carsington. Poate plănuiește s-o lanseze în modă.

Ea își întoarse privirea să se uite la băiat, în ochii aceia frumoși și ciudați, acum intrigați și atenți.

Se sili să zâmbească.

– Eram cu gândurile aiurea, spuse ea.

Îi întinse șapca. Prudent, el se apropie. O luă tot cu prudență, unul din degete atingând-o. Mâinile ei tremurară.

– Ești foarte bun cu Daisy, spuse ea printre buzele strânse.

– E un câine bun, Excelență, zise băiatul. Domnul Tyler mi-a spus să mă țin la distanță. Spunea că buldogii te iau de nas ca și cum ai fi un taur și după aia nu-ți mai dau drumul. Dar ea nu-i așa, adevărat, Excelență?

– Chiar și așa fiind, ai face bine dacă ți-ai aduce aminte că nu e un cățel de salon, spuse domnul Carsington. Poate că e tânără și mai

blândă decât mulți câini de rasa ei, dar buldogii sunt crescuți pentru luptă. Cauți necazul dacă o necăjești cu răutate sau îi faci rău.

Băiatul păru șocat.

– N-aș face niciodată așa ceva, spuse el. Domnul Welton spunea că nu trebuie să fac rău nimănui, om sau animal, care nu se poate apăra sau care e mai mic decât mine. L-am întrebat: „Și dacă un câine turbat mă urmărește, sir? Sau dacă aș fi în junglă și un animal sălbatic e pe cale să mă mănânce?" A spus că nu e greșit să mă apăr de orice sau oricine ce încearcă să-mi facă rău.

Domnul Carsington râse.

– Observ că ai început să polemizezi de la o vârstă fragedă. Să-ți întrebi stăpânul? Să cauți chichițe? Nepotul fratelui meu Peregrine e așa. Dar te ținem de la munca ta importantă cu câinele. Daisy e departe de a fi obosită. Ia-o la ferma casei și vezi dacă amândoi îl puteți ajuta pe administratorul meu, Purchase, cu problema lui cu șoarecii. O să-ți plătesc o jumătate de penny pe șoarece, la fel cum plătesc pe oricine altcineva.

Fața puștiului se lumină.

– Ah, da, sir. Mulțumesc, sir. Făcu o plecăciune spre Charlotte. Excelență. Se uită înspre câine, care îl privea cu ochi drăgăstoși. Haide, Daisy. Hai să prindem niște șoareci.

Ea îl privi pe băiat cum plecă în goană, cu mintea lui tânără netulburată, la fel ca aceea a câinelui care îl urma cu nerăbdare.

– Sper ca Tyler să nu-l pedepsească pentru că se joacă cu câinele în loc să muncească, spuse ea. Pare dificil să ții în casă un copil să muncească pe o asemenea vreme. Înghiți. Dar vei spune că sunt sentimentală și irațională. Doar copiii privilegiați se pot juca în zilele frumoase de vară. Toți ceilalți trebuie să-și câștige pâinea, și au parte de atât de puține.

– Mă confunzi cu fratele meu mai mare dacă crezi că aș spune ceva așa bombastic, zise el. Rathbourne e filantropul în familie, și categoriile de săraci și de criminali sunt interesele sale speciale. Vrei pălăria sau nu? Te înroșești pe gât de la soare. Dacă nu ești atentă, o să te umpli de pistrui.

Ea luă pălăria de la el și și-o puse pe cap.

– Nu fac niciodată pistrui, spuse ea, legându-și panglicile. Trec direct de la alb la roșu.

Băiatul se înroșise de la soare? se întrebă ea. Sau pielea lui se înnegrea pur și simplu până la un ton de auriu, ca a tatălui? Privirea ei se îndreptă spre trăsăturile arse de soare ale bărbatului de lângă ea.

Și el era auriu. Natura putea fi așa crudă. Deși bărbații nu se bazau nici măcar un pic pe înfățișarea lor, spre deosebire de femei, întotdeauna păreau a deține avantajul, chiar și aici. *El* nu s-ar umple de pistrui și nici de pete urâte și roșii. Soarele îl iubea.

Soarele și un număr mare de femei, bănuia ea. N-ar fi fost așa dificil, la urma urmei, să cedeze acelei dulci iluzii pe care o crease el, acea clipă dulce de fericire.

Se uită în direcția în care plecase puștiul. Un zid de tufișuri crescute prea mari îl ascundea vederii.

– Nu trebuie să te agiți în legătură cu soarta sărmanului ucenic, spuse domnul Carsington. M-am întâlnit cu tatăl tău ieri în Altrincham. Printre alte lucruri, am discutat și despre buldog. Am căzut de acord că devine prea grasă și leneșă. L-am menționat pe Pip și cât de bine se descurcă cu ea. Lord Lithby a spus că o să aranjeze ca Tyler să fie plătit pentru timpul băiatului.

Asta îi deturnă atenția de la zidul de buruieni.

– Dar când? întrebă ea. După ziua de azi, eu și mama mea vitregă n-o să mai fim pe aici așa mult. Trebuie să acordăm un anume timp pregătirii pentru primirea oaspeților noștri.

– Ah, da, petrecerea de petit.

– Ba nu e...

Dar așa era.

Pentru ea, era un coșmar, o monstruozitate.

Dar afirmația lui degajată și directă îi aduse în minte o imagine atât de vie și de comică, la fel ca una dintre caricaturile lui Rowlandson sau Cruikshank. O pufni râsul, în ciuda durerii ce părea că pulsează cu fiece bătaie a inimii.

Îi văzu pe domnii care se spilcuiau și își dădeau ifose în fața doamnelor, imaginându-și că erau subtili, când de fapt erau ușor de citit. De câte ori urmărise aceste manevre? De câte ori își înăbușise râsul, privind la bărbații care se plimbau țanțoși ca niște păuni și vorbeau prea mult și prea tare, dându-și aere? De câte ori îi privise cum dădeau târcoale unei actuale favorite, dându-și coate să obțină o poziție? Și ce să mai spună despre manevrele doamnelor, mai subtile în comparație cu ale bărbaților, dar la fel de caraghioase?

Atunci râsese, tare și cu poftă, pentru că nu se putuse abține nici s-o pici cu ceară. Poate că inima îi fusese plină de prea multă tristețe, ce trebuia să-și găsească o cale de evadare, ca sângele rău, altfel inima i-ar fi plesnit. Râsul era ca și cum ți se lua sânge.

Îl auzi pe domnul Carsington chicotind, și asta o făcu să chicotească precum o școlăriță. Își acoperi gura, așa cum ar face o fetiță, încercând să fie cuminte. Dar întotdeauna trebuise să încerce mai mult decât majoritatea. Renunță. Ce rost avea să-și înăbușe veselia față de bărbatul ăsta care disprețuia eufemismele și ipocrizia?

Deveni conștientă de privirea lui și de zâmbetul ce zăbovea și care-i îmblânzea trăsăturile și îl făcea să fie, pentru o clipă, altcineva. Cineva mai puțin cinic și nu chiar așa obiectiv și rațional. Cineva ca bărbatul care credea ea că era, atunci când o ținuse în brațe.

– Haide, știi că am dreptate, spuse el. E exact la fel cum se face cu taurii și caii, doar cu niște ritualuri sociale mai complicate pentru cei care iau parte. Și cu o ținută mult mai complicată.

– Așa ți-a expus problema tata? întrebă ea. Ați dezbătut avantajele reproducerii anumitor specii de porci, de exemplu, apoi ați trecut la discuții despre oaspeții lui?

Domnul Carsington încuviință din cap.

– Mai mult sau mai puțin.

– Atunci e mai mult sau mai puțin așa cum mi-a prezentat și mie problema, spuse ea. Vezi tu, tata abordează metodic problema.

– Ca să te entuziasmeze.

Doamne, Dumnezeule, asta era, la urma urmei. Sărmanul ei tată, tot ce vedea el era o fiică îmbătrânind, având o cumplită nevoie de un soț.

– Cred că speră să îl facă pe unul dintre verii mei *să se entuziasmeze* în același timp, așa cum te-ai exprimat tu atât de romantic. Când tata își pune ceva în gând, se implică și sentimental și acționează cu entuziasmul său obișnuit.

– Toți verii tăi sunt de aceeași vârstă cu tine? întrebă domnul Carsington.

– Doamne, nu, spuse ea. Nici unul nu-i așa bătrân ca mine.

Începu să meargă, evitând cu grijă direcția în care plecase copilul. Domnul Carsington o urmă.

– Nu ești chiar așa bătrână, spuse el. Mai sunt încă speranțe.

– Mulțumesc, zise ea. Mă simt ușurată să știu că încă nu sunt cu un picior în groapă.

– Privind problema obiectiv, spuse el, în termeni legați strict de reproducție – care e scopul esențial al căsătoriei –, trebuie să consideri o femeie de douăzeci și șapte de ani ca fiind extrem de bătrână. Te apropii cu pași repezi de sfârșitul anilor celor mai buni pentru reproducție. Bărbații aleg în general femei mai tinere, pentru a spori

șansele de a naște copii de sex masculin care să supraviețuiască până la maturitate.

– Dacă e să privim problema obiectiv, e greu de înțeles de ce tata se obosește atâta, spuse ea. Nu sunt fiul lui. Nu pot moșteni titlul sau mare parte din avere care este inalienabilă. Astfel nu contează pentru el dacă aș face mulți fii sau nici unul, de vreme ce copiii mei nu pot continua descendența.

Poteca îi conduse la unul dintre iazurile mlăștinoase ce odinioară formau o serie elegantă de elemente acvatice ce înfrumusețau peisajul. Ea nu observă nici urmă de copil sau cățel. Ferma reședinței era la oarece distanță. Era în siguranță pe ziua de azi, mulțumită întreruperii oportune a domnului Carsington.

– Toții părinții, indiferent de poziția lor socială, se pare că vor nepoți, spuse el gânditor. S-ar părea că oamenii, fiind muritori, vor să se asigure că o parte din ei va continua cu mult după moartea lor. În orice caz, părinții vor să-și vadă copiii căsătoriți.

– Se pare că și părinții tăi, spuse ea. În loc de o soție, ți-au dat o moșie. Asta e înțelept. Îmi imaginez că e mai greu să ai un fiu însurat decât o fiică măritată. Fetele se mărită cu practic oricine pare agreabil. Habar n-au ce să facă, pentru că nu li s-a permis niciodată să învețe. N-au avut niciodată libertatea de a descoperi ce vor cu adevărat. Nu știu practic nimic despre bărbați – nici măcar despre propriii lor frați, dacă au – și își bazează părerile, ideile despre dragoste în principal pe înfățișare și farmec. Pentru unele, banii și poziția sunt în cap de listă.

Se lăsă tăcerea. Ei nu-i păsa. Nu era un eveniment social, și nu era obligată să susțină o conversație. Privi insectele și păsările ce se avântau peste luciul apei și în copacii din împrejurimi. În liniștea dimineții târzii, bâzâitul și ciripitul sunau ca o muzică. Pentru o clipă, cel puțin, putea pretinde că era la Beechwood în felul în care obișnuia să fie, adică ea însăși. Pentru o clipă, cel puțin, era aproape liniștită.

– Mă doare să recunosc asta, se auzi într-un final vocea lui gravă, dar continui să mă surprinzi.

Ea îl privi. Și el urmărea insectele și păsările – fără îndoială, înțelegând mai bine decât ea ce era fiecare creatură și ce făcea. Deși borul pălăriei îi umbrea în parte fața, umbra părea că doar sublinia trăsăturile ferme și cizelate. Își aminti cum îi simțise obrazul lângă al ei, gustul gurii lui, mângâierea simțită în brațele lui. Dorința sălbatică pe care o simțea nu era o amintire, ci un șuvoi de sentimente. Aparținea nu zilei de ieri, ci momentului prezent.

Își dori să-i poată atinge mâna așa cum ai atinge-o pe a unui prieten într-un moment de compasiune. Doar atât. Dar când ar putea fi așa cu un bărbat?

Înlătură atât vrerea, cât și dorința. Asta nu era așa greu de făcut. Avea ani întregi de exercițiu.

– Și tu m-ai surprins, spuse ea. Ești capabil să recunoști o greșeală, ceea ce foarte mulți bărbați – și femei – nu pot face. Îți poți cere iertare, o formă de vorbire ce pare că amuțește chiar și pe cel mai vorbăreț netot. Și ai dovedit compasiune față de un neînsemnat ucenic, adăugă ea cu vocea aproape perfect calmă.

– Nu-i motiv să devii sentimentală, spuse el.

– N-am fost sentimentală, zise ea. Doar am remarcat blândețea ta față de băiat.

– Exagerezi, replică el. I-am dat să facă o treabă, asta-i tot. Nu-i nimic ieșit din comun să angajezi băieți pentru a scăpa moșia de dăunători. Paznicii tăi plătesc o liotă întreagă de băieți să omoare ciorile și graurii, șoarecii și nevăstuicile și altele de genul ăsta. De fapt, tatăl tău a sugerat asta.

– Se pare că tu și tata ați discutat destul de mult despre Pip, spuse ea.

– I-am cerut sfatul, admise domnul Carsington. Experiența tatălui tău o depășește cu mult pe a mea. Am vrut să-i dau lui Pip ceva de făcut în afara casei. Unora dintre muncitori le-a intrat în cap că e piază rea. De fiecare dată când se întâmplă vreun accident, e din cauza lui – nu stângăcia sau neglijența cuiva sau doar o simplă întâmplare. E și așa destul de greu să dirijezi mulțimea de oameni care muncesc la casa mea. Ultimul lucru de care am nevoie e un Iona[1].

– Poate că am putea găsi ceva de făcut pentru el la reședința Lithby, spuse ea – și pe loc, își dori să nu fi rostit cuvintele astea.

Nu putea să-l aibă în permanență pe băiat prin preajmă. Oricât de vastă era moșia tatălui ei, ar ști că Pip era acolo și s-ar duce să-l caute, s-ar duce întruna să-l caute. Era nebună să propună această posibilitate.

– Dăunătorii tatălui tău sunt ținuți sub control, spuse domnul Carsington. Am mai multă nevoie de Pip la Beechwood. Am aranjat pentru el să meargă la reședința Lithby s-o ia pe Daisy în fiecare

[1] O superstiție marinărească ce folosește numele de Iona pentru un pasager sau marinar a cărui prezență pe o navă aduce ghinion și pune în pericol nava. Prin extensie, orice persoană care e o piază rea și aduce ghinion unei activități (n.tr.)

dimineață devreme, de îndată ce servitorii s-au sculat. După ce o antrenează, se întoarce la lucru – dacă ceilalți muncitori o să-l lase. Între timp, o să supraveghez cum se desfășoară lucrurile în această privință. Se pare că-i place munca de zugrav – cât de puțin apucă să facă. La fel ca orice ucenic, e desemnat să facă munca de corvoadă, să aducă și să care. Dar Tyler recunoaște că puștiul are talent la desenat modele – pe unele dintre ele chiar le-a folosit. Dacă Pip e potrivit pentru meseria asta, ar fi o prostie să-l iei de acolo. Dar o să așteptăm și o să vedem cum merge treaba.

– Și dacă treaba nu merge bine? întrebă ea. Ai promis să-i găsești un loc, și nu cred că faci promisiuni deșarte.

El se întoarse și îi zâmbi.

– Nu crezi? Ce, am și eu o calitate izbăvitoare?

Ea își ridică bărbia.

– Să fii blând cu copiii este o calitate izbăvitoare, cred eu. Se pare că trebuie s-o notez în favoarea ta.

– Ții un registru? replică el.

– Ah, da, zise ea. Întotdeauna. Se uită înspre soare, pe jumătate acoperit de un nor. Trebuie să fie aproape amiază. Mama vitregă e gata să plece acasă. Mai bine să mă întorc.

Îl lăsă acolo și plecă.

De data asta, el nu merse după ea, dar ea putu simți, la fel de tangibil ca o atingere, privirea aurie ce o urmărea și se întrebă dacă pe chipul lui era întipărit acel zâmbet blând.

Capitolul 10

Seara zilei de duminică, 30 iunie

– O zi dificilă, sir? întrebă Kenning, urmându-l pe comandantul său sus pe scări. Ați stat mai mult decât de obicei.

– Lord Eastham a avut multe sfaturi pentru mine în ceea ce privește viitoarea petrecere de la reședința lui Lord Lithby, spuse colonelul Morrell.

Printre invitații de la reședința Lithby se numărau o jumătate de duzină dintre cei mai râvniți burlaci din Anglia – adică jumătatea de duzină pe care Lady Charlotte încă nu o respinsese fără ezitare.

Avea să respingă și grupul acesta, pentru că toți făceau aceeași greșeală. Mergeau direct la țintă.

Lady Charlotte trebuia câștigată discret, pe căi ocolite și cu un asediu lent.

Colonelul Morrell nu-și explică strategia față de unchiul său. Nici nu menționă că singurul bărbat care îl îngrijora era Darius Carsington, care nu dădea nici un semn că ar curta-o pe fată, dar care avea avantajul vecinătății.

– Petrecerea va pune capăt vizitelor zilnice pe care doamnele le fac la casa Beechwood, zise colonelul. Se pare că am fost prea mult timp în armată. Habar n-aveam că un gentleman le-ar permite soției și fiicei sale nemăritate să petreacă atât de mult timp în casa unui bărbat necăsătorit.

– Excelența Sa a lăsat-o întotdeauna pe Lady Charlotte să facă întocmai ce vrea, zise Kenning. Din cauza faptului că a fost aproape să moară.

– Acum zece ani, spuse comandantul lui. Nu e deloc un motiv să-și riște siguranța și reputația. În locul lui, eu aș fi fost atât mai prudent.

„Fata avea nevoie de o mână fermă", se gândi el, nu pentru prima dată.

– Că tot veni vorba despre trecut, spuse Kenning, în timp ce intrau în dormitorul colonelului, am auzit ceva.

– Chiar așa?

Deși colonelul Morrell nu avea un personal prea numeros, și mai toți erau deja în pat, Kenning închise ușa.

– Am fost la Axe and Cleaver, spuse el.

Asta, știa colonelul, era o cârciumă în cartierul sărac din Altrincham. La fel ca la majoritatea cârciumilor, acolo găseai bârfe din belșug.

– Să tragi o dușcă, spuse colonelul Morrel cu un zâmbet firav.

– Mai mult să dau altuia o dușcă de băut, spuse Kenning. Unui vizitiu care simțea că fusese tratat nedrept și avea nevoie de un umăr înțelegător.

– Fewkes.

Capul chel al servitorului se mișcă în sus și-n jos.

– S-a pornit să pălăvrăgească, sir, așa cum fac bărbații când sunt suficient de pilițți. S-a apucat să-mi spună cum a slujit el familia de când era băiat și că știa lucruri.

– Aș zice, spuse colonelul, că știe într-adevăr niște lucruri.

Nu se mai rosti nici un cuvânt până când el își puse halatul și se așeză în fotoliul preferat, cu paharul de whisky de fiecare seară la îndemână.

Apoi, cu voce joasă – ca și cum s-ar fi aflat într-un cort și spionii lui Napoleon ar fi putut asculta pe-afară –, Kenning îi spuse comandantului său ce știa vizitiul nedreptățit.

Nu era mult, un pont, cea mai mică și murdară pepită. Totuși, așa cum colonelul Morrell știa, câteodată aceste mici și murdare pepite se dovedeau a fi aur curat.

Beechwood
Dimineața zilei de luni, 1 iulie

Duminică seară, Darius primise un bilet de la Lady Lithby. Cel mai mic băiat al ei, Stephen, era bolnav. Avea să revină la sarcinile ei de la Beechwood de îndată ce copilul avea să se facă bine, ceea ce, credea ea, nu trebuia să dureze prea mult.

Deși munca în interiorul și în exteriorul casei mergea mai departe fără ea și fără Lady Charlotte, atmosfera nu mai era aceeași. Darius

simți diferența, un sentiment permanent că era ceva nu tocmai în regulă. Îi luă un timp să-și dea seama despre ce anume era vorba.

La început, crezu că era pur și simplu întors pe dos pentru că își petrecea dimineața în birou, ocupându-se de vraful de facturi și holbându-se la șirurile de cifre din registre, mare parte din cifre fiind înscrise la cheltuieli.

Asta nu justifica într-un chip mulțumitor schimbarea neplăcută din atmosferă.

Fiind un bărbat de o inteligență neobișnuită, nu-i trebuiră luni, săptămâni sau chiar zile să găsească răspunsul.

Își aminti ce spusese Lady Charlotte în seara în care luase cina la reședința Lithby.

„Are atâta treabă de făcut și multe pe cap. Aș crede că vrea un refugiu. ... La urma urmei, e casa lui, și ar trebui să fie așa cum îi place *lui*."

Își aminti de imaginea trecătoare a unei persoane încântătoare care îi construia un refugiu, un loc plin de căldură și ordine, un loc al lui, unde lucrurile erau așa cum *lui* îi plăcea să fie.

Își aminti ce magie înfăptuise în lăptărie și sfatul pe care i-l dăduse despre cum s-o mituiască pe bunica lui cu un evantai. Își aminti de ultima ocazie când vorbiseră și de sentimentul lui că un obstacol dintre ei se fisurase. Ascultând-o atunci, își dăduse seama că în ea sălășluiau două ființe. Una era femeia cu care discutase cu atâta lejeritate, cea care chicotea și râdea când stăteau pe malul mlăștinos al unui iaz, atât de atenți să nu se atingă unul de altul. Era inteligentă și receptivă. Avea o latură neastâmpărată și un dezvoltat simț al umorului.

Asta era Lady Charlotte cea reală.

Problema în casă era absența ei.

Îi ducea dorul.

– Asta nu-i bine, mormăi el. Se holbă la șirurile de cifre din registru. Nu pot...

– Naiba să-l ia pe puiul ăla de lele! se auzi un strigăt dinspre coridor. E piază rea! Ține-l pe fiul ăla de târfă cu ochii lui de piază rea departe de noi, altfel o să-l jumulesc de viu.

Darius nu putu auzi răspunsul lui Tyler și nu așteptă să-l audă. Ieși pe coridor.

– Ce-i cu larma asta? întrebă el imitându-l perfect pe tatăl lui.

La fel ca acesta, nu-și ridică vocea. La fel ca tatăl lui, n-avea nevoie. Nici un Carsington nu ridicase vreodată vocea pentru a obține atenția imediată și completă.

Cei doi bărbați se uitară spre el.

– Ei bine? zise el.

Individul gălăgios, care se dovedi a fi Jowett, șeful tâmplarilor, avea de făcut obișnuita reclamație. Unul dintre oamenii lui își scăpase un ciocan pe picior și își rupsese un deget. Pip era în capătul celălalt al casei, dar era vina lui.

Jowett refuza să lucreze în continuare atât timp cât băiatul rămânea în reședință. Nu-și putea pune în pericol oamenii, spunea el.

Darius fu foarte tentat să-i spună omului să plece de acolo și să nu se mai întoarcă niciodată. Un tâmplar putea fi cu ușurință înlocuit. Necazul era că înlocuitorul lui putea foarte bine să aibă aceeași atitudine irațională față de Pip.

În loc de asta, Darius îi ceru să se întoarcă la lucru. Apoi, simțind cu tristețe că era la fel ca tatăl său, îl chemă pe Tyler în birou.

Zugravul se scuză pentru deranj.

– Trebuie să mă descotorosesc de băiat, spuse el. Fu o greșeală, chiar cum spuse și stăpâna. Aduce doar ghinion la oricine se apropie de el. Și mie îmi aduce ghinion dacă n-o să mai lucreze nimeni lângă el.

– Ți-am spus că nu accept superstițiile – sau chinuitul și persecutarea copiilor, replică Darius.

– Sir, nu pot să-i opresc pe oameni să creadă ce cred, spuse Tyler.

Asta era destul de adevărat. Nici Darius nu-i putea împiedica.

Ignoranța era cea care alimenta prejudecățile și superstițiile, iar ignoranța era o boală mult mai greu de depistat decât ar fi trebuit să fie. Nu reacționa la fapte sau la logică.

Pur și simplu, avea să fie nevoit să poruncească.

– Pentru moment, nu-ți permit să scapi de băiat, îi spuse lui Tyler. Lord Lithby are nevoie de el să antreneze cățelul.

– Dar, sir...

– O să-i găsesc altceva de făcut, spuse Darius. Asigură-te ca restul oamenilor să știe că băiatul e acum în grija mea.

Era exact de ce avea nevoie. Încă o responsabilitate, cu complicațiile ce o însoțeau. Dar nu-l putea abandona pe băiat.

Îi spuse lui Tyler să pregătească o listă amănunțită cu tot ce a cheltuit cu Pip din momentul în care au fost semnate documentele lui de ucenicie. Deși suma urma să fie, probabil, mică, era încă

o cheltuială pe care Darius cu greu și-o putea permite. Foarte posibil să fie implicate aici și chestiuni legale, ori cu prevederile legate de ucenicie, ori cu azilul de săraci al parohiei.

Cum nu știa nimic despre aziluri de săraci și orfani, iar fratele lui, Benedict, știa totul, Darius urma să-i scrie acestuia.

Între timp, față de Tyler, Darius pretinse că știa exact despre ce era vorba. Îi puse întrebări despre Pip și scrise răspunsurile într-un mod practic.

Nume: Philip Ogden
Locul nașterii: Yorkshire. Posibil în West Riding.
Data nașterii: Tyler n-a putut să-și amintească. Crede că băiatul are unsprezece ani sau „cam pe-acolo"
Mama: necunoscută
Tatăl: necunoscut
Notă: Se crede că ambii sunt nobili

– Cel puțin așa spune toată lumea, din cauză că a fost adoptat de un preot și de soția lui, explică Tyler.

Preotul și soția lui, cu numele de familie Ogden, din Sheffield, Yorkshire, au murit „cam cu patru ani în urmă" (1818?)
Al doilea „tată" adoptiv: Samuel Welton, preot văduv din Salford, Lancashire și vărul doamnei Ogden. A murit în decembrie 1820.
Philip Ogden a fost dat în grija azilului de săraci din Salford la sfârșitul lui 1820 sau începutul lui 1821.
Ucenic la Tyler în mai 1821.

O poveste scurtă, tristă. Darius nu se consola știind că majoritatea copiilor nelegitimi aveau parte de lucruri chiar mai rele.

Cugetă la aceste probleme după ce Tyler plecă și hotărî că ar fi cel mai bine să facă o vizită la azilul de săraci din Salford. Voia să se asigure că nu urma să întâmpine nici un obstacol birocratic pentru a întrerupe ucenicia, dar dorea și să afle orice alt amănunt relevant.

Dar, mai întâi, îl chemă pe Pip și îi spuse că nu avea să mai fie în slujba lui Tyler.

Puștiul arătă de parcă fusese trăsnit. Ceva în expresia lui îl sâcâia, dar n-avea timp să reflecteze la asta. Flăcăul clipea des, încercând să nu plângă.

– Haide, haide, spuse Darius, încurajator. Am promis că o să-ți găsesc un loc al tău și așa o să fac. Deocamdată, o să-l vedem pe Purchase la ferma reședinței și o să aflăm cum îi poți fi cel mai bine de folos.

Pip încuviință din cap, dar privirea încărcată de cea mai intensă tristețe persista.

Să te simți nedorit și neiubit nu era cea mai plăcută dintre senzații. Fiind părăsit în repetate rânduri, deși era la mijloc soarta mai degrabă decât vina băiatului, nu putea fi plăcut.

Familia lui Darius îl scotea cu totul din sărite și îl necăjea mai mult decât îi plăcea. Băiatul ăsta n-avea familie, și străinii îl antipatizau de la prima vedere.

Darius își dori ca Lady Charlotte să fie aici. Ea ar fi știut ce să spună copilului. Știuse ce să-i spună lui Darius. Nu-i oferise ea o cu totul altă perspectivă asupra tatălui său?

– Haide acum, zise Darius. Poți mai bine de atât, Pip. Domnul Welton a crezut și el asta. Altfel nu s-ar fi chinuit atât să te educe.

Pip își șterse ochii cu o mânecă murdară.

– Nu trebuie să-i bagi în seamă pe tipii ăștia, continuă Darius. Nu știu să se poarte altfel. William Cuceritorul a fost bastard. Știi cine a fost el?

Pip încuviință din cap.

– Mai sunt mulți ca ăștia în clasele superioare ale societății, spuse Darius. Dacă n-ar fi fost bastarzii, întreaga Cameră a Lorzilor ar fi încăput într-un dulap și ar mai fi rămas loc.

Imaginea marilor lorzi ai Angliei înghesuiți într-un dulap aduse un zâmbet tremurat pe fața băiatului.

– Primul duce de Richmond, spuse Darius. Primul duce de Grafton. Primul duce de St. Albans. Cu toții au fost bastarzii regelui Charles al II-lea.

Ochii diferiți ai băiatului se măriră, și căscă gura în formă de O.

– Ducele de Somerset descinde dintr-un fiu nelegitim al ducelui de Lancaster, continuă Darius. Ăștia sunt doar câțiva care-mi vin acum, la repezeală, în minte.

Acum îl abătuse complet pe băiat de la supărarea lui.

– Toți au fost concepuți în păcat, sir?

Noțiunea de păcat nu avusese niciodată nici cel mai vag sens pentru Darius.

– Au fost concepuți în felul obișnuit, spuse el. Știi cum se face?

Fața lui Pip se înroși. Își astupă gura, dar Darius auzi râsetul înăbușit.

Din nou, ceva îl sâcâi pe Darius în sinea lui, dar trebuia să aștepte un alt moment. Acum trebuia să profite de avantajul obținut.

– Atunci, știi că n-are nimic de-a face cu tine și că nu e vina ta, continuă el. Nu-i nimic rău nici cu ochii tăi. Am mai văzut așa ceva. La Eton. Unul dintre băieții mai mari, dacă-mi amintesc bine. Nici unul dintre colegii mei n-a plecat alergând și țipând de lângă el, nici n-a bâiguit prostii despre lucrarea diavolului. E un capriciu al naturii, nimic mai mult, și unul foarte interesant, după părerea mea. Oricine poate avea ochii la fel. Ochii de două culori diferite sunt unici.

– Eton, murmură puștiul. Unici.

Se mai îndreptă puțin de spate.

– Deci, ne-am lămurit cu asta, spuse Darius. Mai avem încă o chestiune de lămurit. Trebuie să mă asigur că nu există probleme cu ucenicia ta. Pentru asta, trebuie să merg la Salford.

Băiatul păru alarmat când auzi de Salford, dar își ridică bărbia curajos, gata să se încreadă în Darius.

– Da, sir.

– Mai bine te-ai juca mai ferit azi, spuse Darius. O să te iau cu mine. Știi să călărești?

Da, Pip știa să călărească. Domnul Welton îl învățase.

Perspectiva de a călări unul dintre frumoșii cai ai lui Darius ajută la potolirea neliniștilor copilului legate de întoarcerea la locul coșmarurilor lui. În mai puțin de douăzeci de minute, el și Darius o porniră spre Lancashire.

Marți noaptea

Colonelul Morrell sorbea din whisky.

– Jowett, repetă el.

– Tâmplarul-șef de la Beechwood, sir. A spus că domnul Carsington s-a interesat de ucenicul zugravului. Cel despre care v-am povestit, cu ochii ăia ciudați. Ăla care plimbă câinele lui Lady Lithby.

– Ochi ciudați, repetă comandantul său.

– Unul albastru, așa a spus Jowett. Celălalt e un fel de verde-închis.

Colonelul stătu să se gândească un timp.

– Știam un om cu ochii așa, spuse el. Frederick Blaine. A fost unul dintre ofițerii mei. Ți-l amintești, Kenning?

– Ah, ăla, spuse Kenning. N-am observat niciodată ce ochi are.

– Un tip dificil, zise comandantul său. A fost aruncat în aer la Waterloo. Întotdeauna era neatent și pripit, dar totul s-a înrăutățit după ce fratele lui mai mic, Geordie, a murit într-un duel, cu câțiva ani înainte. Ăla era un desfrânat dintre cei mai răi. Oamenii din partea locului se plângeau că le seducea fetele. Dacă ar fi fost sub comanda mea, l-aș fi adus în fața judecătorului pentru comportament necorespunzător la primul iz de scandal. Chibzui din nou. Dar comandantul lui era cunoscut ca fiind moale. Dacă memoria nu mă înșală, batalionul a staționat pe aici pentru o vreme.

Memoria colonelului Morrel îl înșela arareori. Dimpotrivă, avea o memorie prodigioasă și îi fusese de ajutor în profesia lui.

– Credeți că puștiul e unul dintre bastarzii lui, sir? Din ce spunea Jowett, e bastardul cuiva.

Se lăsă tăcerea, în vreme ce abilitatea de nădejde a colonelului făcu o legătură între aluziile enigmatice ale unui vizitiu despre evenimente petrecute cu zece ani în urmă și discuția de acum.

– Câți ani ziceai că are băiatul?

– Cam zece, sir.

– Zece. Colonelul Morrell sorbi din paharul de whisky. Sau cam pe-acolo. A venit de la azilul săracilor din Salford.

– Mai înainte, în Sheffield.

– Sheffield, Yorkshire, spuse colonelul. Zece ani. Yorkshire. Îi apăru în minte o posibilitate. Cu o săptămână în urmă, ar fi clasificat-o drept de neconceput.

Acum o putea concepe.

– Kenning, spuse el. Mâine o să te duci la Salford.

Beechwood, dimineața zilei de vineri, 5 iulie

– Mi-a fost teamă că m-ai lăsat pradă hoardelor de servitori și muncitori, spuse domnul Carsington.

El și Charlotte stăteau în afara ușii deschise a camerei de oaspeți de pe colț. Menajera, doamna Endicott, îi spusese lui Charlotte că el ceruse să discute cu ea de îndată ce ajungea acolo.

– Am fi putut veni mai devreme, spuse ea. Febra lui Stephen a trecut repede. Dar, după aceea, a fost bolnav și agitat, și mama mea vitregă a hotărât că ar putea să-l cocoloșească puțin. De obicei, lasă

copiii în seama dădacelor – și a tatei. Dar, când băieții sunt bolnavi, intervine ea. Și când sunt deosebit de insuportabili.

– Câți ani au? Unul dintre ei n-are încă trei ani, dacă îmi aduc bine aminte, și unul are patru sau cinci ani? Pot niște copii așa mici să fie insuportabili?

– Cei mai mari, cu siguranță, spuse Charlotte. I-a alungat pe Richard și pe William în Shropshire pentru că au început să-l necăjească pe Georgie. În Shropshire au veri mai mari care o să le plătească fix cu aceeași monedă.

– Ideile ei de a educa un copil seamănă cu ale mamei mele, spuse domnul Carsington.

– Nu e sentimentală în ce-i privește, spuse Charlotte. Probabil se întâmplă asta pentru că tata are tendința de a fi prea tolerant. Ea nu vrea ca băieții să fie răsfățați.

– Crede că tu ai fost răsfățată?

– Nu știu ce crede ea despre asta, spuse Charlotte. Știu doar că mie mi-a făcut foarte mult bine când a venit. Împinse trecutul în străfundurile minții, acolo unde-i era locul. Cred că nu m-ai chemat aici să discuți despre educația copiilor, așa-i?

– Nu, zise el. Imaginea unor prunci insuportabili m-a făcut să mă gândesc aiurea. Te-am rugat să vii pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Ea nu spuse nimic, dar nu-și putu ascunde surpriza. Sperase că reușea să-și ascundă mai bine acea izbucnire nebunească de fericire ce îi făcuse inima să bată haotic.

– Poate că aceste ultime cuvinte sunt cele mai dificile cinci cuvinte pe care le-am rostit vreodată în viața mea, zise el. Am crezut că mă înec rostindu-le.

– Și eu am crezut că leșin auzindu-le, spuse ea. Din experiența mea, bărbații mai degrabă și-ar tăia un picior decât să admită că au nevoie de ajutor. Și să-l ceară de la o femeie e nemaiauzit.

El zâmbi.

– Durerea e aproape de nesuportat.

– Cu toate astea, pari să respiri normal, spuse ea. Fața ta încă nu s-a înverșit.

– Poate o să fie o reacție întârziată, replică el. Între timp, o să-ți spun că sunt în impas. Arătă cu capul spre cameră. Nu știu de unde să încep.

Câteva piese de mobilier fuseseră scoase din camerele în care se lucra și băgate în aceasta, ce avea nevoie doar de o curățenie și poate de un strat proaspăt de vopsea.

– Atât doamna Endicott, cât și Lady Lithby au spus că nu pot decide ele. Dar eu n-am nici o idee cum să decizi ce să păstrezi și ce să arunci.

Charlotte intră în cameră. Era mai aglomerată decât ultima dată când fusese aici să cerceteze cufărul. Urma să fie din ce în ce mai înghesuită, pe măsură ce se înainta cu lucrările. Cufărul, văzu ea, era încă aici. Stătea deschis pe podea. Judecând după aparențe, cineva aruncase înăuntru tot ce ea scosese și aranjase cu atâta grijă.

Probabil că el îi urmări privirea, pentru că spuse:

– Am renunțat. Încă n-am ales un evantai pentru bunica. Poate că ar trebui să le trimit pe toate.

– Asta ar strica efectul, spuse ea. Efectul pe care îl vrei este acela al unui obiect deosebit, ales cu grijă pentru ea și numai pentru ea. După aceea, ea va crede că ești mai atent decât presupusese. Dacă alegi bine, poate chiar să decidă că ai mai multă sensibilitate și simțăminte decât își imaginase că ai putea avea.

– Asta n-ar trebui să fie greu, spuse el. Își imaginează că-mi lipsesc cu desăvârșire toate astea.

Vorbea în felul acela detașat pe care-l adopta adesea, dar ea simți nota de frustrare.

– Îți pasă chiar așa mult de ce crede bunica ta?

– N-ar trebui, spuse el. E la fel de nemiloasă față de toată lumea, inclusiv față de stimatul meu tată. Zâmbi. Dar mi-ar plăcea s-o uimesc. Măcar o dată în viață.

Avea atâtea feluri de a zâmbi, și acum ea vedea versiunea lui tânără: băiatul ofensat de bunica lui cea provocatoare.

– O cunosc pe bunica ta, spuse ea. Comparativ cu văduva Lady Hargate, doamna Badgely era cel mai sfios mieluțel. O să aleg eu un evantai. Cât despre restul... Flutură din mână. Spune-mi care sunt regulile, și o să fac o listă preliminară.

– Dacă aș fi avut reguli, nu te-aș fi deranjat pe tine cu asta, spuse el. Dar mobilierul nu e ceva la care să mă pricep. Mai bine te-aș lăsa pe tine să decizi. Se opri puțin, apoi adăugă: Dacă ceva din toate astea ar putea aduce bani, să-mi spui.

Stânjeneala lui o surprinse. Era întotdeauna extrem de sigur pe sine. Totuși, era evident acum că pielea bronzată de pe pomeți i se închidea la culoare.

N-ar fi fost cazul să lase ca acest semn de vulnerabilitate s-o afecteze; n-ar trebui să-i permită să-i atingă inima așa ușor, dar era prea târziu să se apere. Era bun cu copiii, cu câinii și cu ea și se agita în legătură cu tatăl lui, așa cum ar fi făcut orice fiu. Nu era întotdeauna absolut sigur, nu întotdeauna obiectiv și rațional. Era uman, un bărbat cu care putea discuta cu ușurință.

Un om care, întâmplător, era și un desfrânat notoriu. Dar ce putea face? Era și ea om.

– Tata se așteaptă de la mine să fac astfel încât Beechwood să aducă venituri în decurs de un an, spuse el. Fac progrese pe partea agricolă, dar reparațiile casei...

Glasul îi pieri, și ridică din umeri. Neîncrezătoare, ea îl fixă cu privirea.

– Un *an*?

– Vrea să mă pot întreține singur, spuse el.

– Asta nu e deloc neobișnuit, spuse ea. Fiii mai tineri pot fi foarte greu de întreținut. Dar doar un an...

– Alternativa este căsătoria, spuse el. Să trăiesc din zestrea nevestei.

– Și tu ești împotriva căsătoriei, spuse ea.

– Nu sunt *împotrivă*, tocmai, zise el.

– Atunci, nu ești pregătit.

El nu răspunse pe loc. Se duse înspre fereastră, unde ea stătuse cu o zi în urmă, încercând să se calmeze. Ea își aminti cum stătuse lângă ea, așteptând, părând... îngrijorat.

El se uită înspre peisajul depărtat, luminat de soare. Apoi se întoarse și o privi.

– Înțeleg pe deplin scopul căsătoriei, spuse el. E una dintre structurile cele mai raționale ale societății. Se bazează pe legea naturală și are deopotrivă valoare economică și socială. Teoretic, asigură protecție femeii care e însărcinată și are grijă de urmași. Oferă un mijloc de a garanta proprietatea și de a asigura transmiterea ei la urmașii de sex masculin. Chiar și în natură, printre animale, masculii folosesc metode – unele chiar crude – de-a asigura continuitatea seminției lor.

– De altfel, pentru că monogamia nu e necesară la bărbați, spuse ea, a fi însurat n-ar trebui să fie așa deosebit față de a fi holtei.

– Exact, spuse el. Cu alte cuvinte, căsătoria, în ea însăși, nu e pentru mine o idee de nesuportat.

– Cu toate astea, alegi în schimb să accepți o provocare imposibilă, zise ea.

– Nu e imposibilă, spuse el.

– Poate că nu imposibilă, dar destul de aproape, replică ea. O să ai parte de o perioadă extrem de dificilă.

– Nu m-am așteptat să fie ușor, recunoscu el. Dacă era ușor, tata nu mi-ar fi propus asta.

O să fie mult mai dificil decât să găsească o mireasă bogată, se gândi ea. Nu era deloc greu pentru el să vrăjească orice fată, și legăturile lui ar înlătura orice fel de griji părintești. Până și propriul ei tată considera că domnul Carsington avea potențial matrimonial, nu? Verișoarele ei, când aveau să sosească, aveau să leșine dacă el urma să le acorde chiar și cea mai mică atenție.

Nici măcar ea, care înțelegea bărbații cu mult mai bine decât ar fi putut s-o facă oricare dintre ele, nu se putea abține să nu vrea ca trecutul ei să fie doar un coșmar și să încerce să-i cucerească inima, la modul sincer.

Dacă, dacă, dacă.

Își readuse mintea la calcule.

– Ai o cherestea excelentă și ferma funcționează deja, spuse ea brusc. Lăptăria o să aducă bani buni. Nu te-aș sfătui să vinzi argintăria sau să vinzi la licitație picturile, doar în ultimă instanță. Cu toate astea, nu există nici un motiv pentru care să păstrezi toată mobila. Unele dintre piesele grele pot fi cumpărate la un preț ridicat de fierari sau de alții asemenea lor care construiesc acele absurde castele medievale și își concep propriile blazoane. Se uită în jurul ei. S-ar putea să reușești, deși bănuiesc că va fi cam pe muchie de cuțit.

– Știu ce gândești, spuse el.

– Mă îndoiesc, zise ea.

– Crezi că ar fi mai simplu să mă însor cu o moștenitoare. Dar asta-i problema, nu vezi? Căsătoria ar fi cea mai simplă cale. Indiferent dacă tata are sau nu așteptări mari de la mine, l-aș dezamăgi dacă aș da greș.

Ce argument ar putea ea să-i ofere, ea care înțelegea clar, dureros, dorința de a trăi la nivelul așteptărilor, de a nu dezamăgi?

– Înțeleg foarte bine, spuse ea. O să am în vedere mai degrabă rațiuni economice, decât estetice sau sentimentale.

El se relaxă vizibil.

– Cu excepția bunicii, spuse el, îndepărtându-se de la fereastră. Nici cea mai vagă aluzie de practic în cazul ei. Frumos. Inegalabil.

– Da, domnule Carsington, înțeleg, spuse ea.

Înțelegea prea multe. Inima ei ar fi mai în siguranță acum dacă nu și-ar fi permis să se apropie așa mult. Cu cât știa mai multe, cu atât era mai atrasă de el și cu atât mai mult dorea să se încreadă în el, așa cum el se încredea în ea.

Ah, cu siguranță că era foarte deznădăjduită dacă ajunsese la asta. Deznădăjduită, tulburată și singură.

Petrecerea... băiatul... bărbatul ăsta.

Își dorea să evadeze, chiar dacă doar pentru scurt timp, să-și limpezească gândurile și să pună în ordine tot, așezând lucrurile acolo unde le era locul.

Nu putea. Trebuia să se descurce sortând mobilă. Se sili să facă un gest nerăbdător din mână.

– Lasă asta în seama mea, spuse ea. Du-te să-ți vezi de treburi.

Charlotte ar fi putut să se ocupe mai întâi de mobilă, dar cufărul, cu amintirile unei ere apuse, o tentă. Bunica lui și Lady Margaret trăiseră probabil în aceeași epocă. În plus de asta, bunica domnului Carsington demonstra încă o înclinație deosebită față de moda din tinerețea ei. Primea adeseori oaspeți în budoarul ei, îmbrăcată în halat, așa cum făceau doamnele pe vremea regelui George al II-lea.

Și astfel, după ce domnul Carsington plecă, Charlotte aruncă din nou o pernă pe dușumea. Goli iarăși cufărul, sortând conținutul pe măsură ce avansa. De data asta totuși, atunci când ajunse la fundul cufărului, degetul ei se lovi de ceva. Uitându-se, văzu o bridă făcută dintr-o panglică. Cu grijă, trase de bridă.

Fundul cufărului se ridică. Fundul fals.

Dedesubt, erau pachete de scrisori legate cu panglici decolorate. Un carnețel. Și o miniatură a unui bărbat chipeș în uniformă.

Deschise carnețelul.

Începu să citească.

Continuă să citească, întorcând pagină după pagină. Apoi, se porni să plângă.

Darius era la biroul lui, uitându-se posomorât la un registru, când un sunet îl făcu să-și ridice privirea. Puștiul Pip stătea în ușă, arătând îngrijorat. Buldogul stătea alături de el, uitându-se îngrijorat spre băiat. Sau poate că partea asta era doar în imaginația lui Darius.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Darius. A mai căzut cineva de pe scară și a dat vina pe tine?

– Nu, sir. Am intrat în casă doar pentru că Daisy a fugărit înăuntru o pisică și mi-era temă că cineva o să se împiedice de ea sau de pisică sau că ele o să dărâme ceva. Pot să intru, sir?

Darius îi făcu nerăbdător semn cu mâna să intre. Să intre amândoi. Pentru că Daisy părea să creadă că era legată de gleznele lui Pip.

Băiatul închise ușa în spatele lui și se strecură spre birou.

– Sir, spuse el încet. E doamna. Tânăra doamnă.

Inima lui Darius bătu mai puternic.

– A căzut de pe scară?

– Nu, sir. Plânge.

– Plânge, repetă absent Darius. Păruse destul de veselă atunci când el plecase. Avuseseră o conversație ciudată, este adevărat, cu mult mai personală decât își putea aminti că avusese vreodată, cu oricine.

Cu toate astea, se îndoia că ea plângea din cauza situației lui financiare sau a tipicei lui nevoi masculine de a-i demonstra ceva tatălui său ori din cauza părerilor sale despre căsătorie.

– Așa fac ele, să știi, Pip, spuse el. Doamnele. Pot fi sentimentale.

– Ah, spuse Pip. Nu eram sigur. A trebuit să alerg după Daisy la etajul unu. Pisica ieșise pe un geam, dar Daisy rămăsese acolo, așteptând. Apoi, și-a ridicat privirea, ca și cum auzise ceva, și a luat-o la goană în cealaltă direcție. S-a oprit la camera aceea – cea unde doamna s-a împiedicat de găleată. Vă amintiți?

Darius încuviință din cap. N-avea nici o problemă în a-și reaminti cât de rău se simțise ea și cât de înspăimântat fusese *el*.

Asta era foarte rău, se gândi el. Să-și facă griji în ce-o privea pe ea. Să intre în panică în legătură cu ea. Să se încreadă în ea.

Intrase în bucluc.

– Am auzit un sunet și m-am gândit că poate ce auzise Daisy era un șoarece, zise Pip. Când auzi cuvântul „șoarece", Daisy deveni atentă. Dar Daisy n-a intrat acolo, continuă băiatul. Doar stătea, uitându-se la mine. Ușa era aproape închisă, dar am deschis-o puțin și am văzut-o – pe doamna mai tânără, vreau să zic. Stătea pe podea plângând. N-am știut ce să fac. N-am vrut să-i spun doamnei celeilalte și s-o supăr dacă nu era ceva important. Dar n-am vrut nici să nu fac nimic – în caz că ar fi trebuit să fac totuși ceva. Știu că dumneavoastră o să știți ce-i de făcut.

– Mai bine să mă duc să văd despre ce-i vorba, spuse Darius. Ar putea fi doar... hmm. Deși Pip părea că înțelege noțiunile de bază ale

împerecherii, probabil habar n-avea despre restul chestiunilor legate de asta. Nu era acum momentul să-l lămurească.

– Doamnele au toane în anumite momente, spuse Darius. O să-i dau eu de capăt. Mulțumesc mult că mi-ai spus. Ai avut dreptate să nu le superi pe celelalte doamne. Plânsul e molipsitor printre femei. Se ia de la una la alta, și rezultatul poate fi îngrozitor. Ești mai înțelept decât ar fi de așteptat la vârsta ta, tinere Pip.

Se ridică, îl bătu pe umăr pe Pip și, îndreptându-se de spate, o porni să se ocupe de fenomenul înfricoșător al unei femei care plânge.

Acum e prea târziu, văd ce proastă am fost. Am fi putut fugi. Ce putea să facă tata? El n-avea bani să ne urmărească, nici putere să ne distrugă. Am fi putut fugi să ne căsătorim. M-aș fi putut dărui lui Richard. Atunci, tata n-ar fi avut de ales. Ar fi trebuit să ne căsătorim. Întotdeauna există o cale, așa cum spunea Richard. Ar fi trebuit să aleg. N-ar fi trebuit să-i las pe alții să aleagă pentru mine.

Acum, nu mai sunt în responsabilitatea tatei. El are banii lui, pe care cu siguranță o să-i piardă la jocuri de noroc, așa cum a făcut cu toți banii pe care i-a avut înainte, și nimănui nu-i pasă de mine.

Nimeni nu știe sau nu pare interesat de faptul că am avut o șansă la fericire.

Acum e pierdută pe vecie.

Richard a murit.

Îmi doresc să fi avut curajul să mă fi alăturat lui, dar întotdeauna am fost o lașă. Aceeași lașă cum am fost atunci, atunci când am avut o șansă și puteam alege, dar i-am lăsat pe alții să mă intimideze și să-mi spună care mi-era datoria.

Richard e mort, și eu sunt țintuită pe viață lângă un bărbat pe care nu-l pot iubi. Nu m-am dăruit niciodată bărbatului pe care-l iubeam, și acum trebuie să mă dăruiesc iar și iar unuia pentru care nu simt nimic și pentru care nu voi simți niciodată nimic. Am intrat fecioară în patul conjugal, ca o fată cuminte, și răsplata mea e praful și pulberea.

Cum să pot suporta?

O să înnebunesc, o știu.

*

Charlotte abia mai putea zări cuvintele printre lacrimi. Stătu și reciti pasajul, iar și iar, în vreme ce cuvintele se încețoșau în fața ei, în vreme ce lacrimile cădeau și pieptul îi tresălta.

Bătrâna femeie nebună.

Odinioară, fusese o fată, o fată frumoasă și nevinovată, îndrăgostită de un tânăr care o adora: tânărul ofițer chipeș din miniatură, care-i scrisese cele mai frumoase, drăgăstoase și înduioșătoare scrisori.

– Nu mi-e frică de suspine, se auzi o voce gravă de undeva din ceața umedă.

Ea se uită în direcția de unde venea sunetul.

– Fratele meu Rupert nu se teme de șerpi, scorpioni sau crocodili, dar îi e frică de femeile care plâng, spuse domnul Carsington, intrând în cameră și închizând încet ușa în urma lui. E o privelițe înfricoșătoare, chitită a emascula pe cel mai tare de înger bărbat. Cu toate astea, mie nu mi-e teamă. Am venit înarmat.

Scoase o batistă. Ea suspină neajutorată. El străbătu camera înspre ea.

– Haide, haide, spuse el. Nu poate fi chiar așa grav. Se întinse și o ridică, ca și cum ar fi fost o păpușă de cârpă.

Ea îi căzu pe umăr și plânse. El o îmbrățișă.

– Nu știu ce să fac, suspină ea.

– Lady Charlotte, zise el.

– O să ajungă aici în câteva zile, spuse ea. Ce să fac? Nu pot suporta. Cum a putut *ea* suporta? Toți anii ăștia. O să înnebunesc, și o să mă transform într-o bătrână nebună, și o să fac o sută de testamente.

– Ba nu, n-o să faci așa ceva, spuse el.

O mângâie pe păr.

– Nu înțelegi, spuse ea.

– Nu, nu înțeleg, zise el. Cu adevărat nu înțeleg.

„Nu pot trăi această viață.

Trebuie să am parte de puțină fericire chiar dacă durează doar o clipă."

Își ridică privirea de pe umărul lui și îl privi, se uită în acei ciudați ochi aurii, acum mirați și extrem de blânzi.

Ea ridică mâna și atinse locul dintre sprâncene unde se formase un fin rid de expresie. Urmări cu degetul arcuirea sprâncenei, apoi o luă în jos spre linia cizelată a maxilarului. Zâmbi și îi atinse nasul.

El zâmbi la rândul lui, și uimirea îi dispăru din privire. Ce văzu ea acolo părea a aduce foarte mult cu afecțiunea.

Își trecu ușor degetele peste buzele lui.

„Am avut o șansă la fericire."

Ea avea șansa asta, în acest moment.

De data asta, ea nu își întinse mâinile după el. Doar își rotunji mâna, extrem de ușor, pe obrazul lui. Apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută cu toată dulceața pe care știa s-o dăruiască.

El își ridică mâna și i-o acoperi pe a ei, înapoindu-i dulceața într-un sărut tandru și sincer, ca al unui tânăr iubit.

Trecutul nu însemna nimic atunci, nu mai mult decât un coșmar din care se trezise.

Astea erau reale și adevărate: dulceața, tandrețea și bunătatea unei iubiri tinere.

Nimeni și nimic nu mai conta, doar ei doi, doar momentul acesta de fericire.

Ea îl prinse de după gât.

Și da, spuse inima ei. „Da, asta."

Capitolul 11

Ar fi trebuit să fie ușor să plece.

Atingerea ușoară ca un fulg a degetului ei pe fața lui, blânda mângâiere a mâinii ei pe obrazul lui, ușoara apăsare a gurii ei pe a lui. Atât de ușor să evadeze.

Tot ce trebuia să facă era să-și întoarcă fața, să facă un pas înapoi.

Ar fi trebuit să facă așa.

Nu putu.

Văzu ultimele lacrimi ce străluceau pe genele ei lungi atunci când își ridicase privirea, surprinzătorul surâs tandru ce-i arcuise buzele pe când îi contura trăsăturile cu degetul – mângâierea atât de asemănătoare cu felul în care el o sărutase cu o zi în urmă, încercând s-o cucerească.

Ar fi putut rămâne aici o veșnicie, sorbind-o din priviri: fața ireal de frumoasă; tandrul zâmbet abia schițat; mâna catifelată și mângâietoare.

Ar fi putut să se mulțumească cu asta și cu sărutul aproape dureros de dulce. Era sărutul unei fete, fără prefăcătorie ori cinism sau orice urmă de autoapărare.

Chiar și când ea îl luă de după gât, tot ce avea de făcut era să-și amintească faptul că era fecioară. N-avea decât să ridice brațele acelea subțiri și să se retragă, punând pur și simplu capăt acestei situații: atingerea, mângâierea, sărutul, toate echivalând cu niște mulțumiri.

Ea dorea alinare; el i-o dăruise. Ea era recunoscătoare și îi spusese asta printr-o mângâiere și un sărut, și asta era de ajuns.

El chiar își ridică gura de pe a ei. Îi îndepărtă mâinile de după gâtul lui. Dar le sărută mai întâi dosul, apoi fiece încheietură. După aceea, și le puse pe inima ce bătea așa puternic, regulat, încă regulat, ținându-le acolo.

Mireasma ei îi ajunse la nări, și capul i se umplu de această mireasmă, curată și ușoară precum aroma florilor după ploaie. Își

plecă ușor capul și își afundă fața în părul ei, buclele mătăsoase mângâindu-i-o.

Ea se sprijini de el cu mâinile încă în dreptul inimii lui, ce bătea mai puternic acum.

Cu o mână ținând-o încă pe a ei, o luă de după gât și o adăposti în brațele lui. Ea se uită la el, și el ar fi putut rămâne așa o veșnicie, uitându-se în acea limpede și albastră profunzime.

Nu aveau o veșnicie. Tot ce aveau era acest moment intim, acest loc în mijlocul haosului casei lui care se prăbușea, cu puzderia de servitori și lucrători arțăgoși.

Se înclină și îi atinse buzele de ale lui. Simți cum îi tremură gura la acea ușoară atingere. Așa-zisa inimă a lui, despre care se zvonea că era mică și rece, ar fi trebuit să nu simtă nimic.

Cu toate astea, el simți o împunsătură și îi opri tremurul cu un sărut, ferm și liniștitor.

Ar fi trebuit să fie de ajuns. Era momentul să termine toate astea.

Totuși, dorea să prelungească sărutul încă puțin. Cum să se grăbească să-i pună capăt când era așa perfect: ea, caldă și ușoară în brațele lui, gura ei moale, mirosul ei peste tot, și el, amețit, sorbindu-l?

Ea își luă mâinile de pe pieptul lui și îl prinse de după mijloc. Îl strânse tare, ca și cum, dacă nu ar fi făcut asta, ar fi căzut. El o strânse cu putere, aducând-o mai aproape.

Buzele ei se deschiseră într-un oftat, și el ar fi trebuit să treacă și asta cu vederea. Nu putea. Ea îl invitase, și el nu putea refuza. Trebuia să se furișeze înăuntru, s-o guste și s-o tachineze, să se joace cu ea așa cum fac iubiții și s-o descopere din nou, pentru că, de fiecare dată când o găsea – în brațele lui sau într-o cameră ori privind pe fereastră –, descoperea ceva nou.

Acum, descoperi gustul ei, nevinovat și totodată vinovat. Găsi dulceață și râset cu o notă de tristețe, ultimele urme ale lacrimilor vărsate. Combinația nu era niciodată aceeași și întotdeauna plină de contradicții. De data asta, îi dăruia o sută de mistere într-un sărut ce se adâncea din ce în ce mai mult, pentru că el se afunda în ape periculoase și nu se putea opri.

Își lăsă mâinile jos, preluând cu ele conturul ei, pe măsură ce descoperea și redescoperea fiecare perfectă rotunjime: curbura elegantă a gâtului și umerii zvelți, rotunjimea plină a sânilor a căror căldură o simțea prin țesătura subțire a rochiei de vară.

Căldură era și în el, fierbințeala strecurându-se, șerpuind în jos. Îi dizolvă gândurile, disciplinate sau nu, împreună cu toate misterele pe care voia să le rezolve și nu putea spera să reușească, nu toate deodată, în această clipă de intimitate.

Ce rămânea era doar dorința simplă a unui bărbat pentru o femeie.

Rosti pe o voce răgușită:

– Trebuie să ne oprim.

– Știu, zise ea.

Atunci, într-un minut.

Își duse degetele pe țesătura subțire a rochiei, peste pântec și șolduri. Își lăsă palmele să-i atingă fundul.

– Trebuie să ne oprim, repetă el.

– Știu, spuse ea.

Într-un minut.

Își ridică mâinile, oprindu-se la talie. Își spuse „Destul", dar cuvântul n-avea nici un sens. Nu exista „destul" pentru el.

Își îngropă fața în curbura umărului ei și îi inhală mireasma pielii. Îi sărută gâtul catifelat, și ea îșI lăsă să-i cadă capul pe spate, oferindu-se. Simplul act de cedare îi făcu inima să bată mai repede, într-un ritm accelerat și neregulat, ca zgomotul unei ploi ce cădea. Ca o furtună, îl rupse de lumea exterioară. Rațiunea și Logica se estompau în spatele lui. Nu aveau nici o importanță.

O ținea în brațe. Această clipă conta. Această lume a lor unde ea avea nevoie de el și el de ea și totul era în regulă, în vreme ce se țineau strâns îmbrățișați.

– Nu te opri încă, spuse ea. Nu chiar acum.

– Nu, nu încă.

Îi găsi legăturile corsajului și le desfăcu una după alta. Îi trase corsajul jos și își lăsă degetele să mângâie sânii catifelați și plini. Se aplecă și urmă același drum cu gura. Aroma ei caldă, bogată și feminină îi puse stăpânire pe minte. Întreaga lume părea a pluti în ea, întreaga lor lume mică.

Mâinile ei se ridicară, și își trecu degetele prin părul lui și îl ținu acolo, strâns lângă ea. El auzi bătaia grăbită a inimii lui – sau a ei – ori a amândurora... și...

– Da, spuse ea cu voce răgușită.

El își săltă capul să spună ceva, dar ea îl amuți cu un sărut, unul sălbatic de data asta. Își mișcă mâinile pe el, cucerind fără teamă:

împingând sub haină, rătăcind peste spatele cămășii, apoi în jos să-i cuprindă posteriorul.

Mintea lui se îngreună și se întunecă.

O trase mai aproape de el, zdrobind-o la pieptul lui. Își împinse genunchiul între picioarele ei. Atunci, ea ar fi trebuit să se ferească și să-l facă să se oprească, să-l facă să gândească.

În schimb, ea se apăsă de genunchiul lui. Dacă el ar fi avut o ultimă și disperată speranță de a se controla, ei bine, cu asta, totul se isprăvi.

El gemu peste gura ei, apoi o ridică și o puse pe ceva – o masă, un birou, nici nu prea știa – și se cuibări între picioarele ei. În tot acest timp, buzele lor rămaseseră lipite într-un sărut nesfârșit, mai intens, mai fierbinte și mai sălbatic decât înainte.

El îi apucă gleznele și își strecură mâinile de-a lungul picioarelor ei.

Ea scoase un sunet din gât și întrerupse sărutul.

– Mâinile tale, șopti ea, întinzându-se să acopere una din ele cu mâna ei, s-o mângâie. Mâinile tale. Da, atinge-mă.

Depuse săruturi grăbite și fierbinți pe fața lui, pe gât, apoi se dădu pe spate, cu ochii albaștri ascunși de pleoape grele și întunecate.

– Atinge-mă, spuse ea.

Îi dădu drumul și prinse cu mâna de fuste, trăgându-le în sus, peste genunchi.

El o atinse. Da, bineînțeles. Așa cum voia ea. Așa cum *el* voia. Își trecu mâinile peste rotunjimea elegantă a picioarelor și peste nodul de la jartiere. Mângâie pielea mătăsoasă de deasupra ciorapilor. Ea se înfioră.

Ea își ridică mâinile, și el se lăsă prins. O lăsă să-l tragă în jos peste ea. Ea îl sărută flămândă, și el răspunse tot la fel. El se dărui dorinței și promisiunii unui sărut ce părea veșnic. Alungă orice altceva din minte și trăi doar în gustul, mirosul și atingerea ei. Dădu frâu liber fierbințelii din adâncul lui și nerăbdării nevoii fizice.

O sărută în timp ce își desfăcea nasturii de la pantaloni.

O sărută în timp ce își dădea la o parte hainele și lenjeria. Îi simți mâna cum se mișca jos în fața corpului său și își ținu gura pe a ei, pentru a se opri să strige atunci când ea îl atinse.

O atingere de nesuportat.

Ezitantă, cu degete ușoare. Excitarea era nemiloasă.

– Charlotte, te rog, mormăi el pe gura ei.

Degetele ei se strânseră în jurul lui.

„Dulce Afrodita și toate zeitățile, mari și mici."

Asta era... era...

Îl strânse, devenind mai îndrăzneață. Degetele ei subțiri alunecau în sus și în jos, explorându-i mădularul.

Poate că ar fi putut să se oprească dacă n-ar fi fost asta.

N-avea să știe niciodată.

Ea îl mângâia, și el trebuia să facă la fel ca ea. Trebuia s-o excite spre aceeași culme a nebuniei unde îl adusese ea.

El își strecură mâna spre triunghiul miraculos de catifelat dintre picioarele ei. O simți pregătită și o mângâie, intenționând – dacă mai avea vreun pic de minte pentru așa ceva – s-o satisfacă cu mâna.

Dar ea trase iute aer în piept la atingerea lui și se frecă de mână. Și...

– Da, spuse ea. Te vreau, da.

Și așa dispăru ultima lui legătură fragilă cu gândurile conștiente și cu realitatea. Așa dispăru ultima rămășiță încordată de rațiune.

„Te vreau.

Da."

El îi ridică picioarele, și ea și le înfășură în jurul șoldurilor lui. Mâinile ei îl apucară de brațe.

El o mângâie, o deschise și se împinse în ea.

Ea gâfâi. El se opri, scrâșnind din dinți și făcând apel la ultima urmă a voinței sale. Ea îl strânse și mai tare.

Apoi ea se lipi de el.

În acea clipă, el fu terminat.

Se împinse, și ea îl primi caldă și cu bucurie, mușchii ei împingându-se în el ca o inimă pulsând. Inima lui bătea cu ea, mai tare și mai repede.

Asta era ce voia el, tot ce voise vreodată.

Ea, a lui.

O îmbrățișă și o ținu strâns.

Ea era a lui și n-avea să-i mai dea drumul. O ținu, în vreme ce se mișcau împreună, cu plăcerea ce-i cutreiera pe amândoi, conducându-i. O ținu în timpul ultimului asalt sălbatic spre culmi. O ținu strâns, foarte strâns, când el termină și ea încă fremăta lângă el. O ținu strâns, nemișcată, când în cele din urmă ea se liniști și se prăbuși lângă el.

– A fost o nebunie.

Vocea lui răsună încet lângă capul lui Charlotte.

Ea plutea încă în acel moment de după, savurându-l.

Stătea acolo, amețită de fericire, pe când el o săruta pe tâmplă. Apoi, se desprinse de ea, și mâinile lui – magicele lui mâini – îi închiseră corsajul.

Ea era încă fermecată, amețită, plutind.

– Charlotte, spuse el.

Ea îl privi, se uită în ochii lui aurii.

– Da, zise ea.

– Trebuie să ne îmbrăcăm.

– Da, spuse ea.

El îi împinse batista în mâna moleșită.

– Ah, spuse ea și reveni pe pământ.

Se uită în jur și în jos la ea însăși și la el, cum își trăgea pantalonii pe el și își băga cămașa înăuntru. Cu fața înfierbântată, ea se curăță și își trase în jos fustele. Își aminti că le ridicase, oferindu-se asemenea celei mai nerușinate dintre târfe.

– Asta nu trebuia să se întâmple, spuse el.

– Știu, zise ea. Înghiți. Nu-mi pare rău. A fost... a fost... Își căută cuvintele, dar nu găsi nici unul. Nici nu știam că ar putea fi așa.

– Nici eu, spuse el.

Ea își ridică privirea spre el, temându-se să-i caute ochii, dar neputând să se oprească din a-i căuta.

– Serios? Nu, spui asta să mă faci să mă simt mai bine, dar nu-i nevoie, pentru că...

– E diferit, spuse el. Noi doi. E complet altceva. Doar atâta știu. Am vrut să ne oprim înainte să ajungem așa departe. Nu m-am îndoit nicicând că o să pot. Și totuși, poate că n-am vrut, pentru că eu nu am înfrânat pe nici unul din noi. Cred... poate... Se încruntă, și ea văzu cum pe pomeți îi apare roșeața. Am prins... drag de tine.

Ea voise fericire, și el i-o dăruise. Crezuse – în măsura în care putea crede – că voise bucurie fizică, să fie atinsă, sărutată așa cum erau alte femei. Dar el îi dăruise mai mult decât așteptase, mai mult decât sperase. Totul fusese pe furiș, da, și poate în grabă, la fel cum se întâmplase la cele câteva întâlniri amoroase ale ei cu Geordie Blaine, dar de data asta nu era la fel, nici pe departe.

– Am început să prind drag de tine, spuse ea. În ciuda celor mai bune intenții.

– Mă îndoiesc că s-ar fi putut întâmpla altfel.

– Probabil că nu.

– Dar s-a întâmplat, spuse el. Și trebuie să vorbesc cu tatăl tău și să-i spun că vrem să ne căsătorim.

Simți în ea o tulburare nebunească: o tresăltare de bucurie, apoi un sentiment copleșitor de înfrângere, de deznădejde.

– Nu poți, spuse ea.

– Trebuie, zise el.

– Tatăl tău, spuse ea. Cum rămâne cu tatăl tău și cu hotărârea ta de a te afirma? Nu mă poți lăsa să distrug asta.

– Eu n-o să te distrug pe *tine*, spuse el. Onoarea ta e mai importantă decât mândria mea.

– Onoarea mea, spuse ea, fără a-și mai putea ascunde amărăciunea din glas. Ce onoare?

– Tu ești... ai fost... cea inocentă, nu eu.

– Nu sunt inocentă, spuse ea. N-ai observat?

– Ce spui tu, că n-ai himen? Asta vrei să spui? N-am fost prea atent.

– Nu sunt inocentă, insistă ea.

„Nu mă face s-o spun."

– Ai douăzeci și șapte de ani, spuse el. Himenul poate fi destul de fragil. Și știu sigur că fetele crescute cu indulgență nu se supun întotdeauna regulilor.

„Întotdeauna am fost o lașă. Aceeași lașă ca atunci când puteam alege și aveam o șansă..."

Charlotte putea acum alege și avea o șansă.

Să facă ce? Să mintă? Să se mărite cu bărbatul ăsta care era pregătit să-și sacrifice mândria pentru a-i proteja așa-zisa onoare? Ce fericire ar putea exista într-o căsătorie bazată pe o minciună?

Se dădu jos de pe birou.

– Vreau să spun, zise ea cu grijă, că nu ești primul.

Tăcere. Se sili să-i întâlnească privirea, se resemnă să vadă furie, dezgust. El doar își înclină capul într-o parte și o privi întrebător.

– S-a întâmplat de curând? întrebă el.

– N-nu, zise ea. Își dădu seama că-și frământa mâinile. Le potoli și le ținu strâns, îndoite pe talie. A fost cu mult timp în urmă.

– Ah. Încă o pauză. Sunt al doilea?

– Ce?

– Al doilea? repetă el.

Putu doar să clipească spre el. Doamne sfinte. El se gândea. Analiza.

– Da, spuse ea. Tu ești al doilea.

– Ți-ai îngropat inima în mormântul iubitului tău?

– Nu, cu siguranță nu, spuse ea.

– Ori ai jurat credință până la moarte sau așa ceva?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Păi atunci mai bine ar fi să ne căsătorim, spuse el. Poți lăsa însărcinată o fată indiferent dacă e virgină sau nu.

Ea se retrase cu un pas. Nu asta. La asta nu se gândise. Nici prima dată nu se gândise la asta. Pe atunci, era neștiutoare. Acum, nu mai era. Dar cum era să gândească? Era toată doar tumult și tulburare.

El se apropie, și ea văzu inteligența ascuțită în acțiune, privirea de șoim.

– Spune-mi, zise el. Spune-mi ce este. Știu că trebuie să fie ceva îngrozitor, altfel mi-ai fi spus deschis. Ne spunem pe față unul altuia tot ce gândim, nu-i așa? Azi ți-am zis ce n-aș fi spun nimănui altcuiva.

Și ea îi vorbise așa cum n-ar fi vorbit nimănui altcuiva. O făcuse nu numai azi, ci în atâtea rânduri, poate chiar de la bun început. Încercase să se prefacă cu el așa cum făcuse cu alții, dar nu-i reușise niciodată. Cu el, spunea tot ce avea pe suflet. Era relaxată în prezența lui, mai mult decât fusese vreodată până acum cu orice alt bărbat.

Nu se putea preface.

Ochii i se umplură totuși de lacrimi și inima îi bubui, și o copleși rușinea, ca o fierbințeală, caldă și rece în același timp.

– Am avut un copil, spuse ea.

Niciodată în toată viața lui nu se străduise mai mult ca acum să pară calm. Nici măcar în prezența tatălui său nu-și simțise inima bubuind de să-i spargă pieptul.

Îi era rușine că-și pierduse controlul, rușine că-i distrusese viitorul. Dar o dorea.

O dorea îndeajuns încât să suporte perspectiva confruntării cu tatăl ei.

„V-am dezvirginat frumoasa fiică. Acum e nevoită să se mărite cu mine."

Totuși, Darius ar face-o. Ar suporta mânia și dezamăgirea lui Lord Lithby, precum și pierderea respectului său.

Ar suporta și disprețul tatălui său.

Ceea ce nu era sigur că ar putea suporta era s-o facă nefericită, s-o facă să regrete ce se întâmplase.. pentru tot restul vieții ei.

Patru cuvinte făcuseră ca universul să se schimbe, cu totul.

„Am avut un copil."

El o luă pur și simplu în brațe și o atrase spre el.

Acum înțelegea. Părea să priceapă totul. Cu acele patru cuvinte, toate elementele enigmei se așezau la locul lor.

Era o povară îngrozitoare pentru orice femeie, și o purtase de una singură, în cea mai mare parte. Cu siguranță primise ajutor pentru a ascunde problema, căci fusese uimitor de bine ascunsă. Nu auzise nici o șoaptă, și asta era rar în așezările de la țară unde toată lumea știa totul despre toată lumea și secretele conacului erau îndeobște bine cunoscute de toți.

Cu toate astea, era secretul ei, durerea ei – și o povară grea.

Își aminti schița mamei cu copilul și durerea pe care o percepuse atunci.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău.

Ea plânse, liniștit, cu suspine puternice ce-i zguduiau corpul.

– Îmi pare rău, repetă el. Îmi pare rău.

O ținu, în vreme ce ea plângea și o ținu și apoi, când, treptat, se potoli.

– Nu sunt b-bună, spuse ea, cu vocea înăbușită de haina lui. N-am onoare. Sunt o ipocrită și o lașă. Mi-am dat copilașul imediat ce s-a născut. N-o să mă iert niciodată.

– Ai spus că a fost cu mult timp în urmă, spuse el, mângâindu-i spatele. Pe atunci, erai prea tânără.

– Aveam șai... șaisprezece ani când l-am cunoscut, zise ea. Se dădu înapoi și își scotoci fusta, găsind o batistă cu multă dantelă și prea puțină țesătură de folos, cu care își șterse totuși ochii, nasul. Geordie Blaine. Era ofițer. Așa chipeș în uniformă. Atât de amabil și înțelegător – sau așa am crezut. Dar, pentru el, am fost doar o cucerire. M-a avut și m-a părăsit și, în cele din urmă, a fost omorât. Între timp, am rămas însărcinată, și nici măcar n-am *știut*, așa naivă eram – eu care crescusem la țară. Dar Molly a ghicit și i-a spus lui Lizzie, și eu nu le-am dat voie să-i zică tatălui meu. M-au luat în Yorkshire, spunând că eram bolnavă și că aveam nevoie de o schimbare de aer. Aproape că am murit la naștere, mi-au spus. Nu-mi aduc aminte prea multe, cu excepția faptului că îmi doream să fi murit. După aceea, am fost bolnavă pentru multă vreme.

Bolnavă de vinovăție și de durere, era sigur de asta, ceea ce ar fi agravat orice vătămare fizică sau boală. Așa-zisa boală debilitantă de care vorbea lumea în cazul ei fusese, foarte probabil, o depresie.

Îi dădu la o parte de pe obraz o șuviță de păr mătăsos.

– Trebuie să vorbim mai în detaliu despre asta, spuse el. Mult mai în detaliu. Dar nu e momentul potrivit. Am fost singuri, în spatele

unei uși închise, mult mai mult decât se cuvine. Și așa lucrătorii și servitorii o să bârfească. O să-ți spun doar atât: Nu putem schimba trecutul. Putem doar să facem tot ce ne stă în putință în prezent. Pentru moment, cel mai bine ar fi să ne căsătorim.

– Nu pot, spuse ea. N-o să te las să renunți la tot ce-i important pentru tine fiindcă am fost neglijenți o dată.

– Ești importantă pentru mine, spuse el.

– Dar sunt moștenitoare, spuse ea. Am o grămadă de bani. Ai spus mai înainte...

– Asta a fost înainte.

– Dar vreau să faci ce intenționai să faci, insistă ea. Vreau să refaci Beechwood. Am fost așa emoționată când am înțeles ce provocare mare ai acceptat. Am fost așa... mândră. Nu te poți însura cu mine – cel puțin nu înainte să termini ceea ce ți-ai propus să faci.

– E absurd, spuse el Și dacă ești însărcinată?

– O să știu în două săptămâni, spuse ea. Dacă sunt...

Apoi, înțepeni.

Auzise și el. Voci ce se apropiau, ușor de recunoscut. Lady Lithby. Menajera.

Darius se grăbi înspre ușă și o deschise. Apoi spuse, asigurându-se că vocea lui se auzea pe tot culoarul:

– Dacă stau și mă gândesc, Lady Charlotte, prefer să păstrez biroul. M-am atașat sentimental de el.

Avea nevoie de altă ocazie pentru a vorbi cu Lady Charlotte, dar n-avea să i se ofere în acea zi la Beechwood. Acum, că doamna Endicott era instalată ca menajeră, Lady Lithby rămânea rar după orele amiezii. Aveau de pregătit o petrecere, și, deși ea nu se prea sinchisea de asta, Darius era perfect conștient de faptul că nu era o petrecere ca oricare. Ea și Lord Lithby contau pe această petrecere pentru a aranja viitorul lui Lady Charlotte.

Crema burlacilor din Marea Britanie avea să fie prezentă acolo. Darius nu se gândise prea mult la asta până în clipa de față. O avusese pe Lady Charlotte mai mult sau mai puțin doar pentru sine. Singurul rival de care știa era Morrell, și, de vreme ce ea nu părea să știe că era un rival, Darius se gândise la fel de puțin la colonel ca la toți ceilalți. În orice caz, căsătoria era ultimul lucru care să-i ocupe mintea lui Darius.

Asta înainte.

Acum, exista posibilitatea ca ea să fie însărcinată cu copilul lui. Dacă o lăsase însărcinată, trebuia să se mărite cu el, fie că-i plăcea, fie că nu.

Dacă nu-i plăcea, trebuia să se mărite cu el oricum.

Era un bărbat inteligent. N-avea nevoie de zile, săptămâni sau luni întregi pentru a înțelege ce sărea în ochi: ea era diferită, și el ținea la ea, ținea foarte mult la ea.

Provocarea era s-o determine să se mărite cu el și să se asigure că-i surâdea ideea. Provocarea era să îi demonstreze că, măritându-se cu el, nu făcea o greșeală. Trebuia să-i dea un răgaz – și putea folosi și el acel răgaz

Până când sosise trăsura doamnelor, el analizase problema și se hotărâse cum să acționeze.

Le însoți până la trăsură. Când se pregătea să închidă ușa după ele, spuse:

– Trebuie să-l caut curând pe Lord Lithby.

Lady Charlotte făcu ochii mari.

– Capre, spuse Darius. Mă gândeam să-mi iau niște capre și voiam să-i cer sfatul.

– În cazul ăsta, vino la cină în seara asta, spuse Lady Lithby. Va fi mult mai bucuros să vorbească despre capre decât să ne asculte discutând despre aranjamentele de organizare a locurilor la masă sau despre cele de dormit. Domnul și doamna Badgely vor fi și ei acolo. O să-i faci un serviciu.

Reședința Lithby, în acea seară

Darius înțelese curând că Lady Lithby nu-i spusese decât adevărul. Cina din seara aceea era, hotărât lucru, un soi de probă, și însuși zâmbetul amabil al lui Lord Lithby părea forțat. Domnul Badgely îi dădea înainte cu invitații de la petrecere – un ofițer de marină care întâmplător fusese în armată odată cu nepotul lui –, și doamna Badgely era încă și mai obositoare, oferind nesfârșite sfaturi nedorite despre felul corect de a duce la bun sfârșit o petrecere.

Ăsta era, fără îndoială, motivul pentru care Lord Lithby nu se grăbea să se întoarcă lângă doamne, așa cum făcea de obicei. În schimb, bărbații zăboveau bându-și vinul. În mod obișnuit, Darius prefera această parte a cinei. Discuțiile între bărbați, chiar și cele între bărbați beți, erau de obicei mai interesante decât vorbăria femeilor.

În seara aceasta însă, era nerăbdător să se alăture doamnelor în salon, și poate că nu acordase destulă atenție observațiilor lui Lord Lithby despre capre, așa cum ar fi trebuit.

Odată ajuns acolo totuși, ocazia pentru Darius sosi mai repede și mai simplu decât se așteptase.

– Hai să ascultăm niște muzică, te rog, Charlotte, spuse Lady Lithby. Sunt sigură că domnii s-au săturat de decorațiuni și aranjamente florale și de cine anume se va simți lezat și din ce cauză.

– Cu plăcere, mamă vitregă, spuse Lady Charlotte. Domnule Carsington, poate mă vei ajuta să aleg ceva pentru a calma nervii delicați ai domnilor.

– Aș fi încântat.

Veni alături de ea la pian.

– Ai rămas multă vreme în sufragerie, îi șopti ea, în timp ce frunzărea partiturile. Te rog să nu-mi spui că domnul Badgely a adormit lângă paharul de vin și tu ai folosit ocazia pentru a vorbi cu tata despre noi.

– Ești extrem de obosită, altfel nu ți-ai fi imaginat așa ceva, spuse Darius. M-am gândit la ce mi-ai spus. Grijile tale sunt mai mult decât rezonabile, și m-am hotărât că ar fi cel mai bine să lăsăm petrecerea peținorilor să se desfășoare așa cum s-a plănuit.

Ochii ei mari și albaștri se făcură și mai mari.

– Te-ai gândit? Ar fi mai bine?

– Din două motive, spuse el. Mai întâi, la sfârșitul petrecerii, o să știi sigur dacă ești sau nu... El se uită în jur, dar ceilalți păreau adânciți în conversațiile lor. Însărcinată. În al doilea rând... în cazul în care nu ești și dacă până atunci n-o să reușesc să te conving că eu sunt cel mai potrivit pentru tine, atunci va trebui să accept înfrângerea.

Ea se uită la el ca și cum nu prea știa ce să creadă.

– Ce atent ai aranjat totul.

– Nu putem fi amândoi mișcați sentimental, spuse el. Unul din noi trebuie să fie calm și obiectiv.

– Dar unde e muzica? strigă doamna Badgely. Cât de dificil e să alegeți?

– Sunt de acord, domnule Carsington, spuse Lady Charlotte mai tare. Beethoven e prea... sălbatic pentru o mică sindrofie de după cină. În orice caz, talentele mele nu se ridică la nivelul lui. Apropo, o să avem niște muzicieni talentați care vor cânta la petrecere. Din Londra.

– Eu, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș fi cu ochii pe ei, Lord Lithby, spuse doamna Badgely. Cu atâtea tinere doamne sensibile în casă.

– Am încercat să țin seama și de sentimentele tatălui tău, spuse Darius acoperit de prelegerea doamnei Badgely despre artiștii profesioniști și predilecția lor pentru a duce domnișoarele inocente pe drumul pierzaniei. O să-i facă plăcere să creadă că planul lui a mers. În plus de asta, petrecerea o să-mi ofere ocazia să îți fac curte așa cum se cuvine.

– Nu ți se pare ridicol? întrebă ea.

– Dimpotrivă, mi se pare crucial, spuse el. Am procedat cu asta de-a-ndoaselea – te-am sedus mai întâi, în loc să-ți fi făcut curte. Dar n-am știut, vezi tu...

– Nu poți da greș niciodată cu Haendel, strigă doamna Badgely.

– Îl urăsc pe Haendel, șopti Lady Charlotte.

– Îl urăsc pe Haendel, mormăi Darius în același timp.

Se uitară unul la altul cu buzele strânse, abținându-se să nu râdă.

– Mulțumesc, doamnă Badgely, spuse Lady Charlotte. O propunere excelentă.

– Îi place orice sună a muzică bisericească, șopti ea. Moțăie la fel cum face la biserică. Imediat ce se termină, se pune pe vorbit.

Lady Charlotte interpretă Haendel, și doamna Badgely se comportă după cum se anticipase.

Când muzica se termină, soția parohului monopoliză din nou zgomotos conversația.

– Ai dreptate, murmură Lady Charlotte, în vreme ce se prefăcea a se uita la alte partituri. Unul din noi trebuie să fie logic, și eu nu pot fi. Sunt prea... emotivă. Mulțumesc. Foarte amabil.

Nu fusese nici pe departe destul de amabil. Erau atâtea de spus. Dar nu putea să spună nimic acum, printre pauze, în văzul tuturor. Va trebui să aranjeze o altă ocazie.

Duminică, 7 iulie

– Nu pot să cred că faci asta, spuse Charlotte.

– Nici eu, zise domnul Carsington. Nu-mi pot aminti ultima ocazie când am călcat pragul unei bisericii. N-am înțeles niciodată logica religiei.

– Totuși, ai venit, spuse ea.

– Trebuie să vorbim între patru ochi, zise el. Asta era prima ocazie.

Ea și Lizzie nu merseseră cu o zi în urmă la Beechwood pentru că sâmbătă era ziua rezervată de Lizzie pentru primirea rapoartelor menajerei, aprobarea meniurilor pentru săptămâna următoare și rezolvarea corespondenței.

Charlotte nu se așteptase să-l vadă pe domnul Carsington până luni. Petrecuse două nopți neliniștite, gândindu-se dacă a făcut ceea ce trebuia neacceptând pur și simplu cererea lui.

Dar acum, pe când el mergea lângă ea, așa calm și complet încrezător, era sigură că procedase bine.

Plânsese până adormise vineri noaptea, gândindu-se la bunătatea lui, la alinarea și ușurarea pe care le simțise după ce îi făcuse acele mărturisiri și el o ținuse pur și simplu în brațe.

Nu putea răsplăti bunătatea în detrimentul mândriei și al reputației lui.

Dacă se căsătoreau în grabă, lumea avea să vorbească. Lui poate că nu-i păsa, dar ei da, din cauza lui. Nu putea suporta să-l creadă cineva vânător de avere. Nu putea suporta ca tatăl lui să presupună că a ales calea cea mai ușoară.

Acum totuși, părea hotărât să dea cale liberă bârfelor.

Pentru că biserica se găsea la mică distanță de reședința Lithby, Lord și Lady Lithby preferau să meargă pe jos până acolo, dacă era timp frumos. Acum, se îndreptau spre casă, destul de departe în fața lui Charlotte și a domnului Carsington pentru a fi vizibili, dar a nu auzi totuși discuțiile celor doi.

– Sper că-ți dai seama că i-ai băgat idei în cap tatălui meu, spuse ea. Sper că ești conștient că întregul sat o să vorbească de asta. E ca un soi de declarație să te plimbi cu o doamnă după slujbă.

– Știu, spuse el. Deși n-am petrecut prea multă vreme în înalta societate, îmi sunt foarte bine cunoscute practicile curtării. Au auzit de nenumărate ori cum se proceda pe vremea bunicii și cum s-au curtat părinții mei și o rudă sau alta. Aud toate bârfele.

– Atunci, de ce nu ai așteptat o ocazie mai puțin publică? întrebă ea.

– Pentru că *îți fac* curte, spuse el. Nu văd nici un motiv logic să fac un secret din asta. Totuși, nu ăsta a fost principalul motiv pentru care am venit azi aici. Ai spus ieri că n-o să te poți ierta niciodată. Ai rostit multe vorbe aspre despre comportarea ta. E o povară

nemiloasă de purtat. Nu pot simți ceea ce simți tu. Nu sunt femeie. N-am dat naștere niciodată vreunui copil. Dar, pentru că nu sunt, am, sper, ceva de oferit, ceea ce o femeie nu poate oferi. Poate că un alt punct de vedere. Nu știu exact ce trebuie făcut, dar vreau să încerc, în orice fel pot, să te ajut să-ți găsești pacea. Își luă privirea de la ea, uitându-se la perechea din fața lor. Lizzie privi în spate, zâmbind. Intenționez să-ți fac curte, da, continuă el. Dar, în zilele care vor urma, sunt de asemenea hotărât să găsesc un mod de a-ți ușura inima.

Ei îi luă o clipă să răspundă, pentru că inima despre care vorbea el era așa plină.

– Ești un om șocant de cumsecade, spuse ea în cele din urmă. Schiță un surâs. Poate că mai bine aș spune da și am termina odată cu asta. N-am avut niciodată vreo problemă să rezist ademenirii bărbaților – cel puțin nu de atunci, de la acea primă dată –, dar atâta bunătate mă copleșește.

– Nu, eu vreau un da din inimă, spuse el. Fără întrebări, fără îndoieli. Sunt hotărât să te fac să crezi că viața va fi pustie... absolut insuportabilă fără mine.

Atunci, ea râse, cum să se poată stăpâni?

Nu-l văzu pe tatăl ei că se uită înapoi și că apoi se uită spre mama ei vitregă și schimbară zâmbete atotștiutoare între ei.

Nu văzu nici cum sătenii schimbau priviri între ei și nu auzi discuțiile. Știa că o să fie bârfe și avea și idee cam ce puteau spune.

N-avea nici o bănuială despre pericol.

Îl vedea doar pe bărbatul înalt și puternic de lângă ea, și tot ce înțelegea era ușurarea din inima ei pe când mergea lângă el.

Duminică noaptea

– *Ce* a făcut el? întrebă colonelul Morrell cu mâna crispându-i-se pe paharul de whisky.

– A însoțit-o pe Lady Charlotte după slujba de astăzi, spuse Kenning.

Colonelul Morrell aruncă paharul înspre grătarul șemineului. Se sparse. Kenning nici nu clipi.

– Mai adu-mi unul, spuse încet stăpânul lui.

Servitorul făcu așa cum i se poruncise.

– Nici mie nu mi-a venit să cred, sir, când am auzit, spuse el. Toată lumea vorbea despre asta. S-au făcut și pariuri. Lumea spunea

că o să facă strigările duminica viitoare și că petrecerea se va sfârși cu o nuntă, dacă n-o să înceapă cu una.

Tot timpul ăsta – aproape un an – de când o observa, o studia, plănuind, plănuind atent cum să-i câștige încrederea. Tot acest timp, suportând sarcasmul unchiului său și criticile și cicăleala: „Ce-ți trebuie atât timp? Mocăie-te mult, și un tip mai îndrăzneț și mai isteț o să ți-o înșface chiar de sub nas. Mai bine ai face să găsești o fată mai ușor de mulțumit; nu ești bun de asta".

Acum era ca și cum ea declarase că avea să se mărite cu Don Juanul ăsta de fiu neisprăvit al lui Lord Hargate.

Nu ea era de condamnat. Genul ăsta de lucruri se întâmplă, din nefericire, tot timpul.

Ea își pierduse mințile, asta era tot.

Nu pentru prima dată.

Dar nu era vina ei. Era femeie. Chiar și ea, deosebită cum era, avea slăbiciunile unei femei.

Nu era supărat pe ea.

Ea era în pericol, într-un mare pericol.

Colonelul Morrell va trebui s-o salveze de ea însăși.

Capitolul 12

Luni, 8 iulie

Darius fixă cu privirea hârtia din mâna lui. Era îngrijit înfășurată, cu scrisul de mână clar și ordonat, cu cifrele cât se poate de ușor de citit.

Era lista cheltuielilor pe care îi ceruse lui Tyler să i-o aducă.

– Ar fi fost mai ieftin să trimiți băiatul la Eton, spuse Darius.

Tyler își suci șapca în mâini.

– Cocoana mea ține socotelile, sir, spuse el. Îmi spune că băiatului îi rămâneau mici hainele la fel de repede pe cât putea ea să le facă. Fetele își dădeau una alteia hainele, așa că nu costa mai mult să îmbraci șase față de una. Dar el creștea așa repede, și, să fim cinstiți, nu poate să poarte lucruri de fată, nu-i așa? Oricum, nici că putea să poarte ceva din încălțările lor, cu picioarele lui mai mari decât ale fetei mele mari. Aș vrea să vedeți cum mănâncă. O să fie dintre cei mari, zice cocoana mea.

Se părea că muierea lui se pricepea tare bine la cifre. N-avea nici o problemă cu cifrele mari.

Darius presupunea că suma nu era exorbitantă. Necazul era că nu știa unde să găsească bani pești acum, așa cum cerea „cocoana".

– Cum rămâne cu banii pe care îi câștigă prinzând șoareci? întrebă Darius. Purchase îmi spune că băiatul a câștigat până la zece penny pe zi.

– Da, sir, dar, câtă vreme prinde șoareci pentru dumneavoastră, eu pierd ajutorul lui. După aia, o să trebuiască să școlesc un alt băiat, nu-i așa? Și ca să nu mai zic cât de mult o să-mi trebuiască să găsesc unul. Am căutat, dar, așa cum știți, sir, mare parte din ei nu fac doi bani. Să nu mai zic că cocoana trebuie să zică da ori ba – din cauza fetelor, știți dumneavoastră. Nu vreau vreun hoț sau ticălos și de-alde ăștia să trăiască sub același acoperiș cu fetele mele.

Darius știa că nu era ușor să găsești orfani sănătoși și doritori. Cu toate astea, era sigur că cei doi Tyler exagerau cifrele și făceau totul mai complicat, pentru că pur și simplu văzuseră o ocazie de care să profite. Sau, în orice caz, „cocoana" văzuse.

– O să vorbesc cu administratorul meu, spuse Darius.

Câtă vreme era în Altrincham, avea să-i facă o vizită și doamnei Tyler.

Darius se întoarse la Beechwood târziu, cu o durere de cap. Vizita lui o supărase pe doamna Tyler, și, când era supărată, vocea ei ajungea la nivelul unui țipăt. Pentru că era un gentleman și patronul bărbatului ei, nu putea să se rățoiască la el, așa că, în schimb, se rățoise la fetele ei: „Termină cu tușitul ăla, Sally! Fii atentă ce faci cu verdeața aia, Annie! Fii atentă la găleata aia, Joan! Stropești cu apă peste tot!"

Și așa mai departe.

Fetele țipaseră la fel, apărându-se. Femeia răcnise la ele să nu îndrăznească să le răspundă părinților.

Era uimitor cum de Tyler stătea încă bine cu auzul.

Făcând abstracție de răcnete, la urma urmei, nu era un loc rău pentru un orfan. Pip mânca împreună cu familia, în loc să aștepte rămășițele de la masa lor, așa cum era cazul multor băieți în situația lui. Dormea în bucătărie, nu într-un dulap sau într-o pivniță umedă. Nu-l îmbrăcau în zdrențe. Oricare ar fi fost defectele doamnei Tyler, se mândrea cu gospodăria ei. Toți de sub acoperișul ei – inclusiv un ucenic modest – erau „hrăniți și îmbrăcați cum se cuvenea și știau ce-i săpunul", îi spusese ea lui Darius.

Cu toate astea, era un pas înapoi față de gospodăria domnului Welton. Viața cu familia Tyler însemna fără școală, și asta, descoperise Darius în timpul ultimei călătorii la Salford, îl supărase pe băiat, deși voia să dea impresia că nu-i păsa.

„Va trebui să-l trimit la școală", se gândi Darius, călărind pe drumul spre casă. Sau asta, sau să preia rolul domnului Welton și să-l școlească el însuși pe băiat.

Școala era mai bună. Un băiat trebuia să fie în compania altor băieți. Necazul era că, pentru asta, trebuia să plătești. Așa cum stăteau lucrurile, Darius trebuia totuși să găsească bani pe șpin să le plătească celor doi Tyler pentru întreținerea lui Pip. Poate că doamna Tyler îl socotea pe băiat piază rea, dar nu avea de gând să renunțe la înțelegerea de ucenicie până când nu era despăgubită – în bani

pește – până la ultima lescaie pentru tot ce îi dăduseră și pentru fiece minut petrecut cu el.

Darius își analiză veniturile pentru a suta oară, apropiindu-se de grajduri. O serie de strigăte și de țipete îl scoaseră din reveria matematică.

Se grăbi spre sursa zgomotului. La mică distanță de grajduri, văzu doi băieți rostogolindu-se prin praf, cărându-și pumni unul altuia.

– Bastard cu ochi ciudați ce ești!

– Tu o să arăți ciudat când o să-ți sparg nasul!

– Mă-ta-i o curvă!

– Tac-tu se culcă cu oile!

– Scula lu' tac-tu a căzut de la sifilis!

– Bunică-ta a dat sifilis la toată marina britanică!

Darius descălecă repede, se îndreptă spre combatanți, îi înșfăcă și îi despărți.

Ei continuară să se avânte unul spre celălalt, fără rezultat, în vreme ce își aruncau fără încetare insulte.

Darius îi ridică de la pământ și îi scutură pe amândoi.

– Destul! spuse el.

Nu ridică vocea. Niciodată n-avea nevoie să ridice vocea.

Băieții tăcură. Îi lăsă jos, dar nu le dădu drumul. Se uită înspre Pip, care avea nasul plin de sânge, și în curând urma să aibă și un ochi vânăt.

– N-a auzit niciodată de William Cuceritorul, spuse Pip. E un fiu de cățea afurisit și ignorant.

– Destul, spuse Darius.

Se uită la celălalt băiat, care avea și el nasul plin de sânge.

– Cine ești?

– Rob Jowett, sir.

Se părea că Rob suferise cel mai tare de pe urma bătăii. Nu numai că ochiul era pe cale să se învinețească, dar și falca începea să se umfle. Darius îi dădu drumul.

– Du-te acasă, Rob, spuse el.

– Camera Lorzilor e plină de bastarzi ca el... zicea ăsta, spuse el indignat. Asta-i trădare, nu-i așa?

– Nu e, și n-am zis că e plină, spuse Pip cu dispreț. Am spus că unii erau. La timpul trecut. Bănuiesc că n-auzi mai bine decât poți da cu pumnii.

– E destul, spuse Darius. Rob, du-te acasă. Pip, vreau să vorbesc cu tine.

Rob plecă, strâmbându-se la Pip peste umăr, până când nu se mai văzu. Când dispăru, și Pip nu mai avu pe nimeni la care să se strâmbe, Darius spuse:

– Ce-a fost asta?

– El e la fel de mare ca mine, sir, spuse Pip. Nu-i greșit să lovești pe cineva la fel de mare ca tine.

– Ce-a fost asta?

– E așa *ignorant*, spuse Pip, uitându-se în direcția în care plecase Rob. A spus că Daisy e urâtă.

Își șterse sângele de la nas cu mâneca jachetei.

Oh, doamna Tyler avea să fie foarte încântată de asta.

– Unde-i Daisy? întrebă Darius.

– Am adus-o înapoi. Vor s-o aibă la reședința Lithby când Lady Lithby ajunge acasă de aici, și, zilele astea, doamnele pleacă acasă pe la amiază.

– În cazul ăsta, Rob n-a încercat s-o lovească pe Daisy, spuse Darius. Doar a zis că nu arată frumos. Și l-ai lovit pentru asta?

Pip scutură din cap.

– Ah, nu, sir. Mai întâi, am încercat să mă înțeleg cu el. Mai întâi, am spus că e buldog și că așa arată ei. În afară de asta, cum poți să spui dacă un animal e urât sau nu, doar dacă nu cumva e diform? Și el a spus că eu sunt diform, și eu am spus că nu sunt – așa cum ați spus dumneavoastră. Am spus că ochii mei sunt specifici. Și el mi-a spus că-mi dau aere pentru că am fost un cățeluș al doamnelor de la reședința Lithby, întocmai precum cățeaua. Și eu am spus că doamnele au fost politicoase cu mine pentru că așa sunt doamnele – politicoase –, nu că mă așteptam ca el să știe despre politețe mai mult decât știe diferența dintre timpul prezent și timpul trecut. Și el a spus că ochii mei sunt ciudați și asta pentru că mama era o curvă sifilitică. Și *atunci*, l-am pocnit. Se uită în direcția în care plecase Rob și surâse – un zâmbet inconfundabil de satisfacție.

Zâmbetul acela.

Darius cunoștea zâmbetul acela.

Dar nu.

Dispăru atunci când privirea băiatului reveni, foarte serioasă, spre Darius.

– A trebuit să-i apăr onoarea, nu-i așa, sir? spuse el.

Onoarea mamei lui.

Mama pe care n-o văzuse niciodată, pentru că ea renunțase la el pe când era prunc.

Un prunc *abia născut?*

Poate, dar nu același nou-născut.

O coincidență, asta era tot.

– Sir? spuse Pip. Am dat de belea?

– O să dai de o mare belea dacă o să te întorci la doamna Tyler arătând așa, spuse Darius. Mai bine ți-ai băga capul sub pompa de apă. Și mâneca jachetei. Unde ți-e șapca?

Puștiul se uită în jur, o găsi și o înșfăcă.

Șapca.

Darius își aminti felul în care Lady Charlotte ținuse aceeași șapcă în mână, privirea pierdută de pe frumoasa ei față.

Își aminti comportarea ei ciudată când se împiedicase de găleată. Își aminti cum Pip stătea în fața ei, cu ochii larg deschiși...

... având o expresie foarte asemănătoare cu a ei.

Se întrebase ea ceea ce se întreba acum Darius?

Uitându-se la părul băiatului – murdar și încâlcit acum –, Darius o văzu în minte pe Lady Charlotte în ziua în care se încăieraseră pe pietriș: Venus a lui Botticelli, udă și murdară.

Văzu aceeași contradicție: frumusețea angelică și agresivitatea mânjită.

Coincidență. Și ea probabil gândise la fel. Care să poată fi șansele, la urma urmei?

Cu toate astea, când se întoarse acasă, primul lucru pe care îl făcu Darius fu să revadă însemnările notate în decursul săptămânii trecute despre Philip Ogden.

Se gândi la asta pe tot parcursul zilei.

Chiar și când stătea culcat pe pat, enervându-se singur în timp ce își imagina momentul când Lady Charlotte avea să stea culcată lângă el, în brațele lui, mintea i se reîntorcea la enigmă.

Pe când adormi, se hotărî că trebuie să plece în Yorkshire și să încerce să-i dea de capăt întregii povești. Dar, mai întâi, trebuia să discute cu ea.

Marți, 9 iulie

Darius adăuga însemnări celor pe care le făcuse deja când doamna Endicott apăru în ușa biroului.

– Dacă îmi permiteți, sir, doamnele sunt aici, spuse ea. Lady Lithby dorește să vă vorbească.

Încă nu se hotărâse cum să abordeze subiectul Pip cu Charlotte. Știa că nu avea tact. Nu voia s-o supere. Trebuia să se gândească. Ce n-avea nevoie era să ia hotărâri despre mobilier.

– Nu e cumva despre tapete, nu-i așa? Înțelege, sper, că nu mă poate întreba despre tapete. Sau draperii.

– Nu pot spune, sir, zise doamna Endicott. Tot ce știu e...

– Haide, domnule Carsington, doar nu ți-e frică de draperii, sper, se auzi o voce ușoară și amuzată.

Doamna Endicott se dădu grăbită la o parte din ușă, și Lady Lithby intră, cu Lady Charlotte în urma ei, arătând absolut angelic într-o rochie albă și vaporoasă.

Darius își aminti de ea cum stătuse pe biroul de la etaj, ridicându-și rochia imaculată, nestânjenită și fără inhibiții. Oftă adânc ca să se liniștească și se ridică de pe fotoliu, împingând nonșalant documentele sub un registru.

– Îmi e foarte teamă de draperii, spuse el. Zic că vreau draperii roșii. Dumneavoastră mă întrebați dacă vreau purpuriu sau stacojiu. Întrebați dacă prefer brocat sau brodat. Cu franjuri sau fără. Apoi întrebați despre ciucuri, adăugă el sumbru. Este calea rapidă către nebunie.

Lady Lithby râse.

– Nu-i nimic de temut, spuse Lady Charlotte. E doar despre spălătorie.

– Nu știu nimic nici despre spălătorie, spuse el.

– Ne referim la clădirea de pe moșie unde se spală, spuse răbdătoare Lady Lithby. Lenjeria murdară se adună acolo.

– Credeam că Goodbody mi-a trimis lucrurile la spălat, spuse el.

– Poate că da, însă o gospodărie are nevoie de lenjerie, spuse Lady Lithby. Așternuturi de pat. Cârpe de bucătărie. Uniformele și șorțurile servitorilor și altele de felul ăsta. Fiind burlac, poate crezi că e mai practic să trimiți la spălat lenjeria dumitale sau să chemi o spălătoreasă o dată pe săptămână. Totuși, dacă plănuiești vreo modificare a situației dumitale... Se opri foarte scurt. Sau dacă plănuiești să primești des oaspeți, s-ar putea să găsești că e mai convenabil să angajezi spălătorese care să locuiască aici.

Unde dracu' să găsească el bani să plătească spălătorese? Avea nevoie mai întâi de bani pentru Pip.

Probabil arăta panicat, pentru că Lady Charlotte spuse:

– Spălătoria dumitale aproape că nu necesită nici o reparație. Am curățat-o noi. Spălătoresele pot începe să muncească acolo imediat ce vei dori.

– Am foarte multe probleme de care trebuie să mă ocup, spuse el. O să mă opresc să mă uit acolo imediat ce termin aici. După aceea, o să cântăresc argumentele pro și contra pe drumul spre fermă.

– Ăsta pare cel mai logic și mai eficient mod de a-ți folosi timpul, spuse Lady Charlotte, arătând foarte amuzată.

– Într-adevăr, n-aș îndrăzni să-l mai țin din treabă pe domnul Carsington, spuse Lady Lithby.

Se întoarse și ieși din cameră.

Darius se apropie de Lady Charlotte când aceasta o luase din loc s-o ajungă pe mama ei vitregă. Îi atinse ușor brațul, s-o încetinească.

– Hai să ne întâlnim la spălătorie peste o jumătate de oră, șopti el.

– Ce să-i spun? întrebă ea.

– Orice în afară de adevăr, spuse el.

Îi luă lui Charlotte mai mult de o jumătate de oră să scape spre spălătorie, pentru că, evident, asta trebuia să fie una dintre acele zile în care Molly o însoțea la Beechwood. Camerista avea destule de făcut acasă, având grijă de hainele stăpânei și supraveghind servitorii care se îngrijeau de camerele lui Charlotte. Asemenea cameristei lui Lizzie, și ea avea prea puțin timp de pierdut pentru a o urmări pe stăpâna ei la Beechwood, unde cu siguranță nu era nevoie de ea, cu toți servitorii mișunând ca muștele.

Dar Molly venise azi, și nu era ușor să scape de ea. În cele din urmă, Charlotte o trimise pe cameristă să se consulte cu menajera despre un morman de rochii ale lui Lady Margaret pe care le găsiseră îngrămădite într-o laviță lângă fereastră. Discuția implica mai mult ca sigur și ceai, știa Charlotte, pentru că doamna Endicott avea să fie dornică să stabilească o relație bună cu servitorii de vază de la reședința vecină. În calitate de cameristă a fiicei lui Lord Lithby, Molly era aproape de vârful ierarhiei personalului feminin, doar cu puțin mai jos decât camerista lui Lady Lithby.

În mijlocul agitației – lucrători și servitori mergând încoace și încolo, ciocănind, jupuind, curățând și așa mai departe –, fu ușor să iasă pe furiș din casă. Să se strecoare spre spălătorie era mai dificil. Clădirea fusese ridicată mai departe de casă decât orice alt acaret,

pentru că putea mirosi foarte urât, în special pe vremuri, când leșia era principalul mijloc de spălat.

Cu toate astea, Charlotte cunoștea de acum destul de bine locul pentru a găsi o potecă ferită. Dacă ar fi surprinsă, ar putea să inventeze pe loc o scuză. Avea destul exercițiu într-ale minciunilor.

Nu trebuia să-l mintă pe domnul Carsington.

Fără prefăcătorii. Fără ascunzișuri. Libertatea de a fi ea însăși.

Gândul o făcu să amețească.

Sau poate că era doar fericire.

Ajunse la spălătorie în cele din urmă și se întinse după mânerul ușii. În aceeași clipă, ușa se dădu de perete, și o mână mare o apucă pe a ei și o trase înăuntru.

El închise ușa și o luă în brațe, sărutând-o.

Pe loc, i se înmuiară genunchii. Se agăță de haina lui, răspunzându-i la sărut cu toată ființa. Cu el nu știa să se abțină. Voia doar să stea așa.

Mirosea a proaspăt. Haina lui adunase căldura soarelui, și sărutul lui era și el cald și minunat de familiar. Ar fi putut sta așa o veșnicie, strânsă toată lângă trupul lui mare și ferm, lăsându-și mintea să zburde, amețită ca a unei fetișcane, în vreme ce se sărutau la nesfârșit.

Dar se sfârși la fel de brusc precum începuse. Darius curmă sărutul și o împinse de lângă el.

– Trebuie să vorbim, spuse el.

Acel ton serios și distanța pe care o crease între ei risipiră orice urmă de căldură.

Apoi, fu copleșită de amintiri: vocea lui Geordie în acea ultimă zi, atât de gravă: „Nu ne mai putem vedea așa des", spusese el. „Lumea o să vorbească. Mai bine o să plec pentru o vreme."

– S-ar putea să plec pentru o vreme, spuse domnul Carsington.

Ea scutură din cap, neputând să priceapă. Capul îi vuia prea tare, și era prea mult zgomot în inima ce îi bubuia. De ce o sărutase, doar ca s-o împingă de lângă el și să spună că urma să plece?

El se încruntă.

– Nu te simți bine?

– Ba da, spuse ea. Ba da. Doar spune-mi în față. Nu mă lua pe ocolite.

El se încruntă și mai tare.

– Când m-ai văzut tu pe mine spunând ceva pe ocolite? Nici nu prea știu cum. Asta e dificultatea cu... Vocea i se stinse. Dar spune-mi ce te supără.

– Nu știu, zise ea. „Fii deșteaptă", își spuse. „Ăsta nu-i Geordie." E fața ta, spuse ea. Arăți așa serios. Mă întrebam dacă te-ai răzgândit... în legătură cu mine.

– Te-ai supăra foarte tare dacă m-aș răzgândi? Se aplecă și o privi drept în ochi. Te-ai supăra foarte tare dacă ai fi liberă să te măriți cu fiul unui duce, cu un ofițer acoperit de medalii sau cu oricare altul dintre perfecții ăia aleși de tatăl tău pentru petrecerea pețitorilor?

Ea încuviință din cap.

– M-aș supăra foarte tare. Cred..., începu ea, dar se opri, pentru că îi văzu atunci zâmbetul vag ce-i arcui colțurile gurii. Mai mult de atât, văzu limpede o licărire în ochii lui. Cred, spuse ea, îmbărbătându-se, că te-aș strânge de gât dacă te-ai răzgândi. Abia așteptam să-mi faci curte. Așa cum se cuvine. Așa cum ai promis.

– Așa cum se cuvine? Ridică dintr-o sprânceană. Te-am însoțit după slujbă ieri. Cât curtat mai vrei?

– Mai mult de *atât*, spuse ea. Abia așteptam să-mi faci curte îndelung și fără grabă. În schimb, te-ai năpustit. Deși e mult prea discret să spună ceva, sunt sigură că tata a înțeles aluzia.

– Aș fi fost extrem de surprins dacă n-ar fi înțeles, spuse el. Idiotul satului a înțeles-o, aș zice eu. Nu sunt sigur cum aș fi putut demonstra mai limpede care îmi sunt intențiile.

– Ah, ești așa..., spuse ea.

Se apropie de el și îl împunse cu capul în piept. El o îmbrățișă, iar ea își ridică ochii spre el.

– Ai trișat, spuse ea. Am crezut că ai spus că petrecerea pețitorilor n-are decât să se desfășoare așa cum s-a plănuit și că o să mă convingi de perfecțiunea ființei tale și că viața mea ar fi de netrăit fără tine.

– Am spus că o să iau parte, zise el. Am spus că o să fac multe lucruri, și așa și intenționez. N-am spus niciodată că n-o să trișez.

– Foarte bine, spuse ea. N-ai zis asta. Ce altceva n-ai spus și ar trebui să știu?

– Nimic. În orice caz, nu se cheamă că am trișat întru totul, spuse el.

– Atunci, ce este mai exact?

– Pur și simplu dobândesc avantaje în fața rivalilor mei. Colonelul Morrell o să înțeleagă, desigur, deși n-o să-i placă. N-am nici o uniformă elegantă, nici o medalie, nici...

– Colonelul Morrell? întrebă Charlotte. Ce legătură are el?

– Ah, da. Domnul Carsington îi studie fața. Am uitat. Tu habar n-ai. Nu-i de mirare. El nu arată deloc asta. În majoritatea cazurilor, ăsta ar fi un mare dezavantaj, dar nu-i prost, și aș pune pariu că...

– Despre ce vorbești?

– Te vrea, spuse domnul Carsington.

Ea ar fi râs, dar își dădu seama că, de data asta, n-o mai necăjea. Stânjenită, spuse:

– Ba nu. Nu poate. E un bun prieten, nimic mai mult. Cred că tu vezi un rival acolo unde nu e nici unul. Știu că e invitat la petrecere, dar asta pentru că e vecin cu noi.

– Colonelul Morrell și-a petrecut cea mai mare parte din viață în armată, spuse domnul Carsington. Nu a avansat atât de repede cum a făcut-o fiind prost. Are o strategie, poți să fii sigură de asta. Aș îndrăzni să spun că te-a observat cu aceeași atenție cu care ar observa un oraș pe care intenționează să-l ia în stăpânire. Observându-te, probabil s-a decis că era necesar un camuflaj.

Ce văzuse colonelul Morrell? se întrebă Charlotte. Și cum de nu reușise ea să vadă?

– Aș fi observat, spuse ea.

– Și după aia?

– După aia, aș fi făcut ceva, spuse ea.

– Cum ar fi?

– L-aș fi determinat să nu vrea să se însoare cu mine, spuse ea. Sunt foarte bună în a evita să mă mărit.

– Serios? Mă întreb cum de ai reușit atât timp. Sunt interesat să aflu tehnicile tale. Problema m-a nedumerit nespus de mult.

Ea era mai preocupată de cealaltă enigmă.

– Colonelul Morrell a fost în Londra în timpul sezonului, spuse ea. A participat la multe evenimente la care am fost și eu. Dacă mă observa așa atent, probabil m-ar fi descoperit. Cu toate astea, n-am...

– Nu te agita în legătură cu el, spuse domnul Carsington. O să înțeleagă strategia *mea* destul de ușor. Sunt cel mai tânăr dintre fiii unui aristocrat. N-am nici o ocupație, nici o sursă de venit în afară de tata și nici o avere în afară de o moșie în paragină. Principalul meu avantaj este vecinătatea cu obiectul dorinței. Nu prea poate să mă învinovățească pentru că profit de avantajul ăsta. Bărbații fac orice e necesar în aceste situații și nu sunt deosebit de scrupuloși în privința metodelor lor.

– Te subestimezi enorm, spuse ea.

– Nu în calitate de posibil candidat la însurătoare, replică el. M-am gândit la acest subiect cu o obiectivitate lipsită de scrupule.

– Ai trecut cu vederea câteva alte însușiri. De exemplu, inteligența ta deosebită.

– Intelectul nu e neapărat un avantaj, spuse el. Multe femei preferă ca bărbații să fie mai proști decât ele, pentru că netoții sunt mai ușor de manevrat.

– Asta-i adevărat, admise ea. Dar adu-ți aminte că majoritatea femeilor au, de asemenea, un ascuțit simț estetic și o mare dorință de a da naștere la urmași puternici și arătoși. În consecință, preferă bărbații înalți, puternici și atrăgători. Trebuie să mai adăugăm înfățișarea ta uimitoare la lista calităților.

– Nu în direcția asta dorește un bărbat să fie uimitor, spuse el. O înfățișare arătoasă e destul de obișnuită. Noi, peținorii, vom fi mai preocupați de mărimea uimitoare a organelor de procreere ale rivalilor.

– Asta-i ridicol, spuse ea. Nu e ca și cum le putem vedea și compara.

– Ridicol sau nu, spuse el, e adevărat. Noi toți ne comportăm ca și cum asta e ceva ce o tânără obișnuită, cu o experiență limitată sau fără experiență în astfel de chestiuni, ar lua în considerație. Ca și cum fetele și-ar scoate riglele sau panglica de măsurat și ar face comparații.

Pe loc, ea le văzu pe inocentele ei verișoare cu centimetri de croitorie în mână, evaluând serioase dotările domnilor. Lăsă să-i scape un hohot de râs și își acoperi grăbită gura.

Cum Dumnezeu avea să se poarte luna viitoare, pretinzând că-i permitea să-i facă curte? Așa cum se cuvenea. Se întrebă dacă știa ce presupunea acest *cum se cuvenea*.

– M-ai făcut să uit ce voiam să zic, spuse el. Trebuie să...

Se întrerupse și îi puse mâna peste gură. Apoi ea auzi vocile de afară.

N-avea timp să asculte discuția. Domnul Carsington o trase și o împinse în colțul îndepărtat al camerei, într-o grămadă de cearceafuri. Luă un coș mare de rufe și îi trânti conținutul peste ea.

– Nu te mișca, șopti el. Încearcă să nu respiri prea mult.

Îl auzi cum se îndepărtează în grabă.

Darius sperase ca vocile să fie ale servitorilor, care ori veneau să aducă mai multe rufe murdare, ori pur și simplu treceau pe acolo.

Dar, de îndată ce se apropie de ușă, recunoscu tonul de stentor al doamnei Badgely și notele mai ușoare ale lui Lady Lithby.

Posomorât, deschise ușa.

– Ah, aici erai, spuse doamna Badgely. Asta nu-i în regulă, sir, să știi.

Nu-și lăsă privirea să se îndrepte spre maldărul de rufe din celălalt capăt al încăperii. Doar o privi pe soția preotului cu o politicoasă expresie întrebătoare.

– E burlac, doamnă Badgely, spuse Lady Lithby. Burlacii găsesc adesea că e mai simplu să-și trimită rufele la una dintre spălătoresele din partea locului.

– Domnul Carsington nu e un burlac care locuiește în *Londra*, răspunse doamna Badgely. Se întoarse spre el. Ești un gentleman cu o proprietate, sir – o proprietate considerabilă. Vei da un exemplu prost dacă-ți lași spălătoria să stea goală și nefolosită. Făcând așa, încurajezi o comportare imorală printre servitori. Faptul că se strecoară pe la grajduri e destul de dificil de împiedicat. Când se lasă clădiri nesupravegheate, se face o invitație deschisă la a păcătui trupește.

„N-au decât", se gândi Darius. Era instinctul natural și una din cele două plăceri principale pe care clasele de jos le aveau în viață: împerecherea și beția.

În mod normal, ar fi spus exact asta, subliniindu-și reputația de om exasperant. Totuși, nu așa putea scăpa repede de doamna Badgely.

Pentru a scăpa de ea trebuia să folosească metoda Lithby: să pari a asculta cu atenție și apoi să faci întocmai cum dorești.

– Astea sunt niște observații excelente, doamnă Badgely. Cu siguranță voi ține seama de ele. Dacă nu e un deranj prea mare, poate că vă veți uita prin jur când mergeți prin parohie și mă veți sfătui în legătură cu vreo candidată potrivită pentru acest post. Doamna Endicott nu cunoaște familiile de pe aici, și sunt sigur că va fi recunoscătoare să profite de cunoștințele dumneavoastră.

– Exact așa, spuse Lady Lithby. De fapt, mă întreb dacă m-aș putea baza pe dumneavoastră să ne ajutați să stabilim ce să facem cu niște rochii vechi ale lui Lady Margaret pe care le-am găsit aici. Cred că am putea păstra una sau două pentru petreceri cu costume. Dar ce-i de făcut cu restul, asta-i întrebarea. Sunt multe țesături utilizabile în colecție, dar mă tem că sunt prea elegante pentru servitori, ca să nu mai vorbim despre săraci.

– Rochii, serios? Doamna Badgely era intrigată. Am auzit mereu că, la vremea ei, Lady Margaret era îmbrăcată după ultima modă.

Doamna Badgely poate că era o cicălitoare plicticoasă, dar era și femeie, și Darius văzu cum îi scânteiau ochii când Lady Lithby pomeni despre rochii.

Într-o clipă, cele două femei dispărură, spălătoria fiind uitată. El așteptă până când nu îl mai puteau auzi, apoi închise ușa.

Se grăbi spre maldărul de rufe murdare din colț.

Un șorț îl lovi peste față.

Văzu mâna ridicată a lui Lady Charlotte înainte de a vedea și restul trupului ei.

Rufele din gospodărie și lucrurile de îmbrăcăminte se învălmășeau în vreme ce ea se lupta să iasă de acolo.

Se ridică, scuipând, cu o pereche de nădragi de-ai lui pe cap.

– Tu, spuse ea. *Ești...*

El își mușcă buza. Tuși. Chicoti. Și, în cele din urmă, lăsă să-i scape un imens hohot de râs.

Ea se uită mânioasă la el.

– Mi-a fost teamă să respir, spuse ea. Apoi m-a mâncat nasul, dar n-am îndrăznit să mă scarpin. Apoi...

Se întrerupse, privindu-l urât – fără îndoială, pentru că el rânjea ca un idiot.

– Ce? întrebă ea. Ce e?

– Pe capul tău, spuse el. Izmenele mele.

Ea se uită în sus.

– Ai pe cap izmenele mele, spuse el.

Pauză.

Apoi...

– Ah, asta, spuse ea. Da. Fac asta câteodată. Port izmene pe cap. E unul dintre obiceiurile alea interesante pe care le afli despre altcineva pe măsură ce începi să cunoști persoana respectivă.

– Să fiu în locul tău, eu nu le-aș purta pe-afară, spuse el.

– Ah, foarte bine. Oftă. Presupun că le vrei înapoi.

– Păi, sunt ale mele.

Ea le prinse cu două degete și le aruncă spre el.

Văzând-o tolănită printre așternuturi mototolite, putu cu ușurință să-și imagineze un viitor ce includea bătăi cu perne... și desuuri zburând care încotro.

Gândul îl încălzi.

Îl încălzi destul de tare.

– Mai bine mă întorc, spuse ea. Dacă o să meargă să vorbească cu doamna Endicott, s-ar putea ca Molly să decidă că nu-i nevoie de ea și o să vină să mă caute.

Dădu să se ridice, apoi se opri, cu o privire caraghios de încurcată. Se întoarse într-o parte, cu mâna scotocind printre rufe.

– Mi-am pierdut pantoful, spuse ea.

Se puse în patru labe și începu să se târască peste cearceafuri și fețe de pernă.

– Nu pot să cred, comentă ea. Își întoarse capul să-i arunce o privire exasperată. Nu sta așa acolo. Ajută-mă. Nu pot pleca fără pantof.

El îngenunche peste rufele amestecate. Începu să caute pantoful.

Ar fi fost mai ușor dacă ea nu s-ar fi târât peste grămezile de așternuturi, obiecte de baie și de bucătărie și lenjerie rămasă rătăcită printre ele, cu posteriorul legănându-se în mișcare.

„Nu te uita", își spuse el.

Încercă să nu se uite, dar nu putu să ignore foșnetul provocator al mișcărilor de lângă el.

– Nu pot să cred că mi-am pierdut pantoful, murmură ea. Blestematele astea de *șireturi!*

El încercă să nu se uite, dar putu vedea cu coada ochiului ușoara rochie de muselină cu volănașele ca spuma. Își aminti atunci, limpede, cum stătea ea pe birou, vinerea trecută, în rochia ei mult prea inocentă. Văzu cum mâinile ridică rochia până la genunchi, invitându-l s-o atingă.

– Credeam că ți-ai trimis lenjeria de aici, spuse ea. Nu pot să cred că valetul tău ți-ar lăsa izmenele să fie amestecate cu așternuturile.

Darius aproape că putea simți bolta picioarelor ei sub palmele lui, gleznele zvelte, arcuirea elegantă a picioarelor ei.

– Charlotte, spuse el, trebuie să te ridici. Acum. Și să mergi în celălalt capăt al spălătoriei.

Ea se uită peste umăr la el.

– De ce?

– De aia, spuse el.

– De aia...?

Aștepta lămuriri.

– Pentru că doamna Badgely are dreptate. Spălătoriile sunt cuiburi ale destrăbălării.

Ea dădu să se ridice. Apoi, se lăsă pe vine.

– Ți-a băgat gânduri indecente în cap?

– Nu, spuse el. *Tu* îmi bagi gânduri indecente în cap. Și nu se face. M-am hotărât să-ți fac curte așa cum se cuvine. M-am hotărât ca, data viitoare când facem dragoste, să nu fie pe furiș și în grabă. Data viitoare când o să facem dragoste, o să fim căsătoriți și o să avem tot timpul din lume și o să profităm de el. O să te dezbrac încet și o să descopăr fiece părticică din tine.

El auzi cum răsuflarea i se întețește, la fel ca a lui.

Ea își încrucișă mâinile peste abdomen, de parcă s-ar fi străduit să se stăpânească.

– Îmi place când mă atingi, spuse ea.

Asta era tot.

El își aminti cum îl atinsese ea. Trupul lui își aminti, într-un atac de fierbințeală care-i lichefie mintea.

– Mai bine ți-am găsi pantoful, spuse el.

– Da, zise ea. Ai dreptate.

Nu se mișcă deloc, doar stătu și se uită la el, cu mâinile încrucișate strâns pe abdomen.

El se târî spre ea, peste așternuturile aruncate, și prosoape, și șorțuri, și lenjerie.

– Mă gândesc tot timpul la tine, spuse ea. Nu mă pot abține. Noaptea trecută, stăteam pe pat...

El îi puse două degete pe buze.

– Nu-mi spune.

Ea îi îndepărtă degetele.

– Este greșit? Sunt o destrăbălată incurabilă? Sunt prea îndrăzneață?

– Nu, spuse el. Ah, nu. Nu pentru mine. Cu mine nu trebuie să ai niciodată rețineri.

– Atunci, n-o să am, spuse ea.

Își ridică mâinile și îi cuprinse fața și îl sărută, dulce, cu dor.

El o îmbrățișă, neajutorat. Se aplecă, iar ea căzu pe spate, și el împreună cu ea, pe grămada de rufe.

El simți cum ea râdea lângă buzele lui și râse în sinea lui, iar râsul ar fi trebuit să fie suficient pentru a ține dorința la distanță.

Dar râsul era plăcere, și, dintr-o plăcere, era mult prea ușor să ajungi la următoarea.

Mâinile ei se mișcară pe haina lui, apoi dedesubt și din nou dedesubt. Fierbințeala o întâmpina oriunde îl atingea.

„Mâinile tale, mâinile tale."

Era la fel pentru el: la atingerea mâinilor ei, simțămintele se agitau și îl cutreierau peste tot, val după val. Nu putea numi ce deștepta ea în el. N-avea nevoie de vreun nume.

Putea să-i spună foame.

O sărută pe gât și își mișcă încet mâinile peste ea. Ea oftă și se agită sub atingerea lui. El își lăsă corpul să se afunde peste ea, și picioarele lor se încurcară. Se sărutară, rostogolindu-se peste grămezile de rufe, până când ea ajunse peste el, călărindu-l astfel încât miezul ființei ei se apăsa pe erecția lui.

El își ridică mâinile pe sub fustă și jupoane. Ea trase de nasturii de la pantaloni, nerăbdătoare. Părul i se revărsă peste umeri.

Sălbatică și frumoasă.

– Te vreau, spuse ea. Te vreau în mine.

– Sunt al tău, zise el cu glas aspru.

Ea îi dădu deoparte hainele, eliberându-l. Privirea ei se întâlni cu a lui, îl mângâie.

– Așa? E bine așa?

– Orice faci tu e bine, spuse el.

Își lăsă mâna să-i mângâie cârlionții mătăsoși. Era îmbătat de cea mai pură și fierbinte plăcere, doar atingând acel nor cald al feminității.

– Mâinile tale, spuse ea. Ah, mâinile tale.

– Vino la mine, murmură el.

Ea înțelese și se ridică puțin. El o pătrunse, și ea gâfâi.

– Ah, spuse ea. Ah, ce bine e.

– Da, spuse el.

Era bine, atât de bine.

Se întinse și îi cuprinse fața și îi aduse gura pe a lui.

Un lung și dureros sărut, în vreme ce trupurile se uneau într-un ritm simplu și primitiv. Simți cum ea ajunge pe culmile plăcerii, cu trupul vibrând. Se rostogoli cu ea, și ea vibra cu fiecare mișcare, lăsându-se pradă lui, ei, simțămintelor, simțămintelor pure.

Da, era așa cum trebuia – și era bine.

Ea era așa cum trebuia – și bine.

El își apăsă gura pe gâtul ei să-și înăbușe gemetele pe când trupul i se mișca împreună cu al ei și o fericire intensă îl cuprinse. Auzi și strigătele ei înăbușite pe când îl însoți, de data asta spre culmea a tot ce trupul uman putea oferi în materie de plăcere.

Apoi, când în cele din urmă începură să se liniștească, el o luă în brațe și o sărută pe gât, iar și iar.

O sărută și râse, de plăcere – a ei, a lor împreună, uniți doi ca unu.

Era așa simplu atunci să înțeleagă ce era în inima lui și era și ușor să rostească. Murmură cuvintele cu buzele apropiate de pielea ei mătăsoasă

– Te iubesc, da, te iubesc.

Capitolul 13

Bineînțeles că nu putea crede ceea ce tocmai auzise.

O femeie înțeleaptă n-ar cere o confirmare.

O femeie înțeleaptă și-ar ține gura și n-ar risca să strice iluzia.

Charlotte nu era înțeleaptă.

– Mai spune o dată, îi ceru ea.

El își ridică gura de pe gâtul ei.

– Ce să spun?

– Ceea ce tocmai ai spus.

– N-am zis nimic.

Ea îi auzi râsetul din voce.

– Ba da, ai spus, zise ea.

– Ba nu, n-am spus.

– Ba ai spus.

O lungă pauză.

– Trebuie să spun din nou?

– Da, spuse ea.

– Am uitat, zise el.

– Spune-o, insistă ea.

El își apropie gura de urechea ei.

– Te iubesc, spuse el. Acum ești fericită?

– Da, recunoscu ea. Foarte fericită.

De data asta, făcură dragoste chiar mai împlinitor decât înainte, și atunci fusese un fel de miracol. Nu credea că putea fi mai fericită. Nu-și dăduse seama de greutatea ce-i apăsase inima decât când el rostise cuvintele, făcând toată acea greutate să dispară.

– Acum, poți să spui și tu, zise el.

– Ce să spun?

– Te cunosc mai bine decât crezi, replică el. Acționezi după cum simți și n-ai face dragoste fără să simți asta. Sau ceva asemănător. Spune ceva.

Dacă stăm așa pentru prea mult timp, o să rămânem blocați? Câteodată se blochează câteodată, știu eu.

Ești îngrozitoare cum mă necăjești, spuse el.

Da. Și câteodată port lenjerie pe cap.

Haide, Charlotte, zise el. Spune ceva.

Ea râse ușor, îndepărtându-l puțin.

Fii blândă cu iubitul tău nebun după tine, spuse el.

Ea scoase un lung oftat și mărturisi:

Te iubesc.

El se uită la ea cu ochii lui aurii lucind cu putere.

Într-adevăr?

Se pare că n-am de ales, spuse ea. Ai devenit un alt obicei de al meu.

Nu mă deranjează să fiu unul dintre obiceiurile tale, spuse el. Și cred că ești fermecătoare purtându-mi izmenele pe cap. O sărută. Dar mai bine să ne separăm. Azi sunt mult prea sensibil și nu îmi permit să mă excit din nou. N-avem timp, la naiba. Se desprinse cu blândețe de ea. Nu sunt sigur că ideea asta cu o curtare lungă o să funcționeze, spuse el. Dacă o ținem tot așa, o să iscăm un scandal. E uimitor cum de n-am fost încă prinși.

– Ah, ai dreptate, spuse ea. E așa de ușor să fii nesăbuit. Nu-i de mirare că nu sunt încurajate logodnele lungi. Dacă ții la cineva, e foarte greu să stai la distanța potrivită.

Găsi un prosop și se curăță. El făcu la fel, atât de îndemânatic, încât o făcu să zâmbească.

– Doamna Badgely are dreptate, spuse ea. Spălătoriile sunt practic Sodoma și Gomora. E mult prea ușor să cazi în păcat. Maldăre de lucruri moi pe care să te culci, să îngenunchezi sau să stai. În plus, atâtea prosoape la îndemână pentru a te curăța după aceea.

– Mai bine să nu mai venim pe-aici, spuse el. Cel puțin până după nuntă.

– Ar trebui mai întâi să le dăm afară pe spălătorese, spuse ea.

El mormăi.

– Spălătoresele, zise el. Nu-mi aminti. Spălătorese și lăptărese – dar o s-o fac.

Moșia, se gândi ea. Își permisese să uite de ce venise el aici.

– Domnule Carsington, spuse ea.

În vreme ce vorbeau, el își aranjă hainele și o ajută și pe ea, totul cu aceeași eficientă economie de mișcări. Acum, era în picioare

și o ajută și pe ea să se ridice. Mai degrabă o ridică el. Partida de amor o făcuse să-și piardă și puterile, și mințile.

– Darius, spuse el. În aceste împrejurări, cred că am putea fi ceva mai puțin formali împreună.

– Darius, încercă ea încet. Scutură din cap. Încă nu. Asta face și mai dificil să stăm la o distanță potrivită – și sunt sigură că o să mă scap și o s-o spun în public. Mai bine să aștept. După ce o să fim oficial logodiți, poate. Sau după ce ne căsătorim. Și despre asta... curtarea, nunta...

– Știu, spuse el. Nu sunt sigur că putem aștepta un an. Se pare că nu reușesc să mă abțin nici măcar o idee.

– E nevoie de doi, spuse ea. Și se pare că eu sunt cea care te provoacă.

El zâmbi.

– Îmi place asta la tine. Felul în care mă provoci.

– Poate că ar trebui să ne reexaminăm planul, spuse ea.

– Da, zise el. Dar asta va trebui să mai aștepte. Din nou, am pierdut orice noțiune a timpului. Mai bine te-ai întoarce, înainte ca...

– Pantoful meu, spuse ea. Am uitat de pantof. Nu mă pot duce înapoi cu un pantof.

Încercă să îngenuncheze, să-l caute.

– *Nu*, spuse el. Așa a început beleaua. Trebuie să rămâi exact unde ești și să mă lași pe mine să-l caut.

Îngenunche și căută sistematic prin rufe, aruncându-le într-o grămadă separată pe măsură ce termina cu căutatul. Aproape la fundul grămezii, apăru pantoful, cu șireturile încurcate, așa cum bănuise ea, de nasturele uneia dintre cămășile lui.

Îl desfăcu repede cu mâinile lui mari și pricepute. Mâinile astea.

– Dă-mi piciorul, spuse el.

Ea se sprijini cu o mână de umărul lui și își băgă piciorul în pantof. El îl legă repede. Apoi bătu cu palma pantoful.

– Un pantof bun, spuse el. Dacă nu-l pierdeai, nu s-ar fi întâmplat asta. Se uită la ea. A fost nesăbuit, dar a fost bine.

Charlotte ridică mâna spre capul lui și își trecu degetele prin părul lui des și bălai.

– Da, zise ea. A fost bine.

– Mai bine te întorci. Va trebui să găsim mâine timp să vorbim.

Ea își șterse de pe chip satisfacția dată de partida de amor.

Casa. Trebuia să se întoarcă. Da. Curând.

Doamne, Dumnezeule. *Doamna Badgely* era acolo.

Asta însemna o investigație și mai amănunțită decât de obicei despre locurile pe unde rătăcise.

– Ah, Dumnezeule, spuse ea. Crocodilul. Își ciufuli părul și apoi se îndepărtă grăbită și ieși din clădire, cu mintea așa ocupată să găsească o explicație pentru absența ei, încât uită complet să-l întrebe unde trebuia să plece și de ce.

Splendidele rochii vechi ale lui Lady Margaret se dovediră atât de fascinante, încât doamnele nu observară lunga absență a lui Charlotte.

Totuși, Molly băgă de seamă că se întorsese și născoci pe loc o întrebare la care Charlotte trebuia să răspundă după ce mergea în altă parte a casei.

– Ah, Excelență, părul, spuse ea împingând-o pe Charlotte pe un scaun și apucându-se repede s-o aranjeze. Am fost disperată când ați intrat pe ușă. Dacă doamna Badgely și-ar fi ridicat privirea din rochiile alea – păi, mi-e frică să mă gândesc ce ar fi spus. Ah, sunteți toată șifonată... Și ce-o să mă fac eu cu asta? Să spun că nu vă simțiți bine și că trebuie să plecați direct acasă?

– Nu vreau s-o îngrijorez pe mama vitregă, spuse Charlotte. E așa rău?

– E groaznic, spuse Molly. Sunt sigură că Lady Lithby a observat și mă aștept să vă vorbească mai târziu. Dar, între timp, *nu puteți să vă întoarceți în camera aceea cu ele.*

– Foarte bine. Spune-le că una din bretelele corsajului s-a rupt, spuse Charlotte. Sau că o balenă a corsetului a plesnit. O urgență oarecare legată de rochie.

Lizzie, Dumnezeu să-i dea sănătate, o lăsă pe doamna Badgely să-i dea înainte despre Lady Margaret. Charlotte scăpă fără a fi interogată.

Avea să fie luată mai târziu la întrebări de Lizzie, dar Charlotte urma să se ocupe de ea la timpul potrivit.

Curând, se întoarseră la reședința Lithby, și, în vreme ce Molly îi dădea jos rochia șifonată, îi povesti lui Charlotte ultimele bârfe ale servitorilor. Lacheul spusese că Pip avea un ochi învinețit în dimineața asta când venise să ia câinele.

Charlotte îngheță pe loc, cu mâna în dreptul inimii ce-i bătea repede.

– L-a bătut cineva? întrebă ea.

– Mai curând, el a bătut pe cineva, spuse Molly. S-a luat la bătaie cu unul dintre fiii tâmplarului la Beechwood, așa am auzit. Rob Jowett. Mai voinic decât Pip, dar a încasat-o mai tare. Se spune că fața lui Rob e umflată ca un balon, de nici maică-sa nu l-ar recunoaște. Toți de aici spun că tânărul Jowett a încasat-o pe drept, pentru că l-a provocat pe Pip. Dar se spune că cei doi Tyler au zis că asta le-a pus capac la toate și că băiatul o să meargă înapoi la azilul săracilor.

– Asta e absurd, spuse Charlotte încordată. Domnul Carsington n-ar permite așa ceva. A arătat interes pentru copil. Nu el a fost cel care a găsit o treabă pentru Pip când lucrătorii au pricinuit necazuri în legătură cu el la Beechwood?

– Domnul Carsington va trebui să-l ia pe băiat de la azil, asta-i ce-am auzit eu, spuse Molly. Ceva în legătură cu înțelegerea de ucenicie. Eu nu înțeleg asta, dar se spune că băiatul trebuie să meargă înapoi la azil mai întâi, apoi domnul Carsington trebuie să se adreseze justiției pentru asta.

Charlotte nu știa nimic despre detaliile legate de ucenici. Dar trebuiau făcute niște înțelegeri legale, asta știa. Pentru un meseriaș calificat, un ucenic era o investiție de timp și de bani.

Nu-i păsa de ce spunea legea. Își aminti de tonul vocii lui Pip când vorbea despre azil. Nu se putea întoarce acolo, nici măcar pentru o oră. Era prea chinuitor.

Scutură din cap înspre rochia pe care Molly o scosese din dulap.

– Trebuie să mă duc la Beechwood, spuse ea. Găsește-mi un costum de călărie – și cere să mi se pregătească imediat calul.

Deși Molly părea îngrijorată, făcu așa cum îi poruncise Charlotte, și calul fu gata până când Charlotte terminase să se îmbrace. Tom Jenkins era și el acolo, ceea ce o miră. El era vizitiu-șef acum, și însoțitul doamnelor era o sarcină dată unor rândași inferiori. La privirea ei mirată, el spuse:

– Am auzit că e în legătură cu Pip, și știu că Excelența Sa n-are nevoie de mine acum. Voiam să-i spun domnului Carsington și celorlalți că băiatul a fost provocat. I-am auzit pe băiatul lui Jowett și pe ceilalți necăjindu-l pe Pip, înjurându-l în repetate rânduri.

Ea se îndoia că domnul Carsington avea nevoie de referințe în ce-l privea pe Pip, dar era bucuroasă că Jenkins o însoțea.

Încă nu părăsise parcul, când se întâlni cu colonelul Morrell.

Trebuia să se silească să-l salute cordial.

– Îmi pare rău, nu pot zăbovi la discuții, spuse ea. Trebuie să merg până la Beechwood cu o treabă ce nu suportă amânare. Dar tata trebuie să sosească acasă în curând, și Lady Lithby a ajuns cu puțin timp în urmă.

Charlotte se grăbise să iasă pe când Lizzie se schimba în rochia de după-amiază.

– Pe dumneavoastră doream să vă văd, spuse el. Sperasem să vă vorbesc între patru ochi. Poate că veți fi așa amabilă să-mi acordați un moment.

Charlotte își aminti ce spusese domnul Carsington și se îngrijoră.

Arareori le permisese bărbaților să ajungă la punctul în care să-i facă o propunere. Nu-i surâdea ideea de a-i respinge fățiș. Prefera să-i abată din drum înainte ca problema să ajungă în acel punct.

Cu toate astea, putea citi semnele, la fel ca orice altă femeie. Dacă un domn care nu era un destrăbălat dorea să discute între patru ochi, mai mult ca sigur voia să facă o propunere de căsătorie.

„Ah, de ce tocmai acum?" se gândi ea. De ce nu putuse s-o avertizeze cumva și să-i scutească de o discuție neplăcută?

Nu putea face nimic. Încuviință din cap, apoi îl privi pe Jenkins. El se încruntă, dar, supus, rămase în urma lor, așa încât să nu-i poată auzi.

– O să ajung repede la subiect, spuse colonelul Morrell. Sunt un simplu soldat, și unul necizelat, bănuiesc, după standardele înaltei societăți. Cu toate astea, nu sunt lipsit de simțire și a mea a fost mișcată profund din clipa în care v-am cunoscut.

Ea nu spuse nimic. El își pregătise o cuvântare, și cel mai corect era să-l lase s-o rostească și să-i arate bunăvoință, luând-o în considerație. Sau cel puțin să pretindă că o lua în considerație.

Ah, cât de tare ura asta! Cum ura să-i dezamăgească, să-i întristeze.

– Nu pot să rostesc cuvântări bombastice, continuă el. Ar fi absurd să pretind că sunt altcineva decât tipul simplu care sunt. N-o să vă plictisesc cu realizările sau cu perspectivele mele. Le știți deja și v-ați format propria părere. Știți că vă pot întreține la nivelul la care sunteți obișnuită, că poziția mea în societate nu e la un nivel inferior și cu timpul se va ridica. Nu e nevoie să dezvolt acum aceste subiecte. Ceea ce vreau să zic, pur și simplu, e că vă admir și că vă iubesc extrem de mult. Nu vreau nimic mai mult decât să vă protejez și să vă iubesc. Sper că îmi veți permite să fac asta acordându-mi marea onoare de a deveni soția mea.

Dacă ar fi rostit o cuvântare pompoasă sau s-ar fi lăudat cu realizările și perspectivele lui, ar fi fost mai ușor pentru ea. Dar așa, era mâhnită să-l dezamăgească.

Ah, de ce n-o avertizase în vreun fel?!

Nu se grăbi, încercând să se calmeze și să-și găsească cuvintele pe care trebuia să le rostească. Oftă adânc și spuse:

– Colonele Morrell, îmi faceți o mare onoare, spuse ea. Vă stimez foarte mult și am fost recunoscătoare pentru prietenia dumneavoastră, dar nu vă pot oferi mai mult de atât. Nu vă pot accepta cererea.

El scăpă un oftat.

– Ah, ei bine, mă așteptam la asta. Mai bine să nu vă rețin din treabă. Pot să vă însoțesc până la poartă?

Ea încuviință din cap, ușurată că scăpase așa repede de problema asta, că el primise răspunsul atât de bine.

Era soldat, la urma urmei, așa cum atât el, cât și domnul Carsington subliniaseră.

Îndemnă calul la pas, și colonelul făcu la fel.

– Înțeleg că treaba dumneavoastră la Beechwood e așa importantă încât vă face să vă întoarceți atât de curând, spuse el.

– E foarte importantă, spuse ea. Am auzit că puștiul acela, Pip – cel care plimbă câinele lui Lady Lithby – s-a bătut cu un alt băiat și va fi trimis înapoi la azil. Nu sunt sigură că domnul Carsington a fost informat despre aceasta turnură a evenimentelor. Voiam să-l avertizez.

– Ah, da, ucenicul de care se interesează domnul Carsington așa mult, spuse colonelul. Știe că Pip e fiul dumneavoastră?

Darius stătea la birou, uitându-se încruntat la Tyler.

– Mai bine să nu fie vreo înșelătorie, spuse el. Nu își bate nimeni joc de mine.

– Nu-i o glumă, sir, spuse Tyler. Pip a șters-o.

– Dar n-are nici un sens, spuse Darius.

– A dus câinele înapoi la reședința Lithby înainte de amiază, spuse Tyler. Trebuia să vină direct înapoi și să facă o treabă pentru mine. Îs două ore de-acum, și nu s-a-ntors.

– E doar un băietan, spuse Darius. Sunt ușor de distras. Ce te face să crezi că a fugit?

Tyler ezită și se uită în toate părțile numai nu la Darius.

– Bătaia aia de ieri cu băiatul lui Jowett. Cocoana mea a avut mult de lucru să curețe și să cârpească haina și nădragii lui Pip. A spus

că e un băiat nerecunoscător și că merită să fie trimis înapoi la azil. Tyler își frământă șapca în mâini. N-a vrut să zică asta, sir. Era mânioasă, atâta tot.

Darius nu credea că Pip era atât de neghiob încât să fugă. Nu-i spusese Darius băiatului să vină la el dacă nu mai avea unde să stea? Cu siguranță avea încredere că Darius s-ar ține de cuvânt.

Cu toate astea, era doar un băietan și ăștia nu erau chiar cele mai logice făpturi.

– O să-l caut, spuse Darius. Mă îndoiesc că a ajuns departe.

„Fiul dumneavoastră."

Îndelunga practică o ținu pe Charlotte ferm în șea. Anii de autodisciplină îi menținură expresia calmă pe față, în vreme ce în sinea ei se clătina de la această lovitură, atât de bruscă, atât de neașteptată.

Mai întâi veni frigul, o răceală atât de profundă, încât ar fi putut crede, pentru o clipă doar, că inima i se oprise și că murea.

– Așadar, n-ați știut, spuse colonelul Morrell. Nu eram sigur. Îmi pare rău să vă supăr, dar n-am ce face. Am aflat de asta. Și alții ar putea să afle.

Ea își regăsi vocea.

– Nu cred că vorbiți serios, spuse ea.

– Aș vrea să fie așa. Dar realitatea nu se poate schimba. Philip Ogden s-a născut în anul 1812, pe douăzeci și patru mai, lângă Halifax, în West Riding Yorkshire.

Halifax. Douăzeci și patru mai. Născut la orele patru dimineața. Ieșit din viața ei în decurs de o oră.

– Era fiul căpitanului George Blaine, continuă colonelul Morrell. Căpitanul a fost ucis într-un duel în noiembrie precedent. Mama, prezumptiv decedată la naștere, n-a murit, deși a fost grav bolnavă pentru multă vreme după aceea. Numele ei era... este... Lady Charlotte Hayward.

Pip. Fiul ei. În viață.

Știuse. Firește că știuse din clipa în care văzuse copilul. Știuse într-un loc adânc, secret din inima ei. Orice altceva gândise și își spusese din acel moment încoace fusese pură prefăcătorie, la fel ca întotdeauna. Încercând să respecte regulile. Încercând să fie înțeleaptă. Încercând să nu supere pe nimeni. Încercând să îndreptățească dragostea tatălui ei și a lui Lizzie. Încercând să fie o fată bună.

Nu era o fată bună. Nu fusese niciodată. Nu avea să fie niciodată.

– Ochii lui, vedeți dumneavoastră, spuse colonelul Morrell. Frederick Blaine a servit sub comanda mea. Îi cunoșteam reputația fratelui său, George, și mi-am amintit că fusese staționat prin împrejurimi nu cu multe luni înainte de moartea lui. Cam în momentul morții, dintr-odată v-ați îmbolnăvit și ați fost luată în Yorkshire. Dar pe-atunci nu erați bolnavă. Erați însărcinată cu copilul lui.

Continuă, descriind primii ani de viață ai lui Pip: moartea familiei Ogden, cei doi ani petrecuți alături de domnul Welton, înainte ca și acesta să moară, apoi timpul în care stătuse la azil.

– Faptele erau toate ușor accesibile, dar împrăștiate și aparent fără legătură între ele, spuse colonelul Morrell. A fost o pură și ciudată întâmplare că am avut la îndemână mai multe fapte decât majoritatea celorlalți oameni. Asta a făcut să-mi fie destul de ușor să pun cap la cap toată povestea.

– Vorbiți de parcă n-aveți nici un dubiu.

– Absolut nici un dubiu, spuse el. Săptămâna trecută m-am asigurat că merg pe același drum și la aceeași oră la care domnul Tyler și ucenicul lui mergeau la muncă, spuse el. Băiatul are ochii Blaine. Tot restul... Se opri și zâmbi ușor. Tot restul pare a fi de la mama lui.

„Al meu", se gândi ea. „Tot restul e de la mine."

– Aș fi vrut să nu fiu nevoit să vă spun eu asta, zise el.

– Cu toate astea, mi-ați spus, zise ea.

– Șarada asta nu mai poate continua multă vreme, spuse el. Ați avut un fost vizitiu nemulțumit pus pe liber. Deși nu știa mai nimic, a exagerat mult și a aruncat niște aluzii neclare despre secrete rușinoase în trecutul familiei. Dacă eu am atins sâmburele de adevăr din bâiguielile lui de beției, și alții ar putea face la fel.

„Fewkes", se gândi ea. Fusese rândaș cu zece ani în urmă. El să fi fost cel pe care Geordie îl mituise pentru a se putea apropia de ea?

– Fewkes e deja pe drum spre meleaguri străine, continuă colonelul Morrell. Asta e doar una dintre precauțiile care ar trebui luate. Pot face mult mai mult. Ceva trebuie făcut și în legătură cu băiatul, firește. Să-i răscumpăr contractul de ucenicie e doar primul pas, nu-i nici un deranj. Deși e imposibil să fie recunoscut, trebuie să fie crescut într-o casă onorabilă și să i se dea o educație nobilă. Asta se poate aranja discret. Onoarea dumneavoastră și a familiei dumneavoastră trebuie protejate. Tatăl dumneavoastră nu trebuie împovărat cu problema asta. Printre altele, nu trebuie să afle despre rolul mamei vitrege în această înșelătorie. Evident, o văd ca pe o responsabilitate a mea să mă îngrijesc de toate astea și mai mult... pentru soția mea.

Ce spusese domnul Carsington? Bărbații vor face orice e necesar... și nu sunt excesiv de scrupuloși

– Înțeleg, spuse ea.

Vedea limpede: nu era cale de ieșire.

– Trebuie doar să vă gândiți din nou la răspunsul pe care mi l-ați dat cu o clipă în urmă legat de cererea mea în căsătorie, spuse colonelul Morrell. Trebuie doar să-mi dați un alt răspuns, și o să vă servesc așa cum îmi servesc regele – cât voi putea de bine.

„Întotdeauna există o alternativă", scrisese sărmana bătrână nebună, Lady Margaret.

Nu, nu există, nu întotdeauna.

Capitolul 14

– Nu, spuse Lady Charlotte.

Colonelul Morrell se pregătise pentru orice. Avea toate datele problemei. Evaluase această întâlnire cu mare precizie.

Nu era pregătit pentru *nu* și nu-și putea crede urechilor.

– Îmi cer scuze, spuse el. Mi s-a părut că ați spus nu.

– Asta am și spus, zise ea. Nu prima dată și din nou nu. Nici nu-mi vine să cred că vă folosiți de tacticile acestea. Dar da, trebuie s-o cred, pentru că știu că bărbații pot fi lipsiți de scrupule în cazuri din astea.

El nu era lipsit de scrupule. Încerca s-o salveze de la propria nesăbuință.

– Lady Charlotte, cred că vă lăsați copleșită de emoții, spuse el.

– Nu mai vreau să fiu rațională, zise ea. Zece ani așa nu mi-au adus decât regrete.

O vedea cum îi aluneca printre degete, după toate aceste luni de strădanii de a o face să se simtă în siguranță în prezența lui, după tot acest timp în care să se obișnuiască să-l aibă prin preajmă.

Asta nu trebuia să se întâmple. Ea trebuia să vadă că el era cel serios, bărbatul pe care se putea baza. Îi descoperise secretul și nu suflase nici măcar o vorbă de critică. Era pregătit să facă orice era necesar s-o păstreze, s-o protejeze. El era salvatorul ei, cavalerul în zale strălucitoare. De ce nu putea vedea asta?

Din cauza lui Carsington, care stătea în cale.

– Lady Charlotte, am auzit despre plimbarea de după slujbă cu domnul Carsington, spuse el. Credeți că intențiile lui sunt onorabile. Pot fi. Pentru moment. Dar, pentru unii bărbați, căsătoria nu înseamnă nimic.

– Îmi asum riscul, spuse ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi nesăbuită! spuse el. Nu risca totul – onoarea dumitale, onoarea familiei –, nu-ți irosi viața pentru

un bărbat care n-o să rămână cu dumneata. Nu face aceeași greșeală pe care ai făcut-o când aveai șaisprezece ani.

– Nu e aceeași greșeală, spuse ea. Acum e cu totul alta.

– Lady Charlotte.

– Mulțumesc pentru că mi-ai spus despre fiul meu, zise ea.

Se depărtă călare.

Darius încălecase și se pregătea să plece la Altrincham, când doi călăreți intrară în curtea grajdului, un bărbat și o femeie.

Unul era Lady Charlotte. Celălalt, Tom Jenkins.

Ea era îmbrăcată cu un costum de călărie albastru pe care Darius îl bănuia a fi obișnuit și practic în comparație cu cealaltă ținută a ei. Cu toate astea, panglicile se iteau vesele din pălărie, în jurul gâtului avea un volan dantelat și, de la umeri în jos, rochia de călărie avea mâneci bufante, absurd de lungi, festonate cu fireturi. În față avea aceleași fireturi într-o imitație aiurită de haină militară.

Ținuta era feminină și vaporoasă. Dar, pe când se apropia, Darius nu văzu nimic ușor sau frivol în felul în care se purta. Ceva nu era deloc, dar absolut deloc în regulă.

Se uită înspre fața ei crispată și albă ca varul.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea se uită înspre Tom Jenkins, care se retrase într-un alt colț al curții.

– E Pip, spuse ea.

– Da, a dispărut, zise Darius. Dar nu te îngrijora. Nu poate să fi ajuns prea departe.

– E al meu, spuse ea. Ochii i se umplură de lacrimi. Este al meu și e...

Se întrerupse înghițind cu greu.

– Păi, de asta mi-am dat și eu seama, spuse Darius, dorind s-o ia în brațe.

În acest moment, era nu numai imprudent, ci și nepractic. Tânjea după ea, dar sentimentele n-aveau să rezolve problema. Era necesar să fie raționali.

– E și al naibii de costisitor, spuse el. N-ai crede câți bani vor cei doi Tyler pentru el. Dar o să găsesc banii. Nu trebuie să-ți faci griji de asta.

– Cei doi Tyler, repetă ea. Doamne, Dumnezeule. Banii. Înțelegerea lui de ucenicie. Spui că a dispărut. Colonelul spunea... Ah, Dumnezeule mare, trebuie să-l găsim.

– Charlotte, trebuie să încerci să te calmezi, spuse el, întinzându-i o batistă. Ce-i cu colonelul?

Ea își șterse ochii, nasul.

– Colonelul Morrell a fost cel care mi-a spus despre Pip, zise ea. Știa totul: data nașterii copilului meu și locul, plus familia care l-a adoptat. Totul. Dar eu știam. Chiar înainte să-mi spună colonelul, am știut că Pip e al meu. Dar nu mi-am permis să cred. Nu mi-am permis să-l caut sau să vorbesc cu el. Mi-a fost teamă. O mare lașă, după cum ți-am spus. Întreaga mea viață a fost o minciună. Un castel din cărți de joc. Dacă înfruntam adevărul, spuneam adevărul, totul se prăbușea.

Darius văzu totul într-o clipă: scandalul, pierderea respectului față de ea... rușine pentru familia ei... suferință pentru tatăl ei. Repercusiuni nesfârșite.

– Nu ești lașă, spuse el hotărât. Te-ai fi confruntat cu o catastrofă.

– Ar fi trebuit s-o înfrunt, spuse ea. Acum nu știu ce va face colonelul Morrell. Poate să fie suficient de mânios încât să-i spună lui tata. Știu. Nu-l cunosc deloc, îmi dau seama. Dar cred – mă tem, mă tem cu adevărat că o să-l ia pe Pip. Din câte știu, deja l-a trimis de aici. Spunea că e destul de ușor să răscumpere înțelegerea de ucenicie.

Darius înjură, încet, dar cu foc.

– Nimeni n-o să-l ia pe Pip de aici, spuse el.

– Știam că o să zici asta – sau ceva asemănător. Zicea că nu mă pot baza pe tine, dar eu știam că pot.

– Îmi pare rău, zise el. Te-aș fi putut scuti de acest necaz dacă n-aș fi fost așa un idiot ieri. Mă întrebam dacă știai – sau bănuiai. Intenționam să te întreb despre asta ieri, dar nu mă pricep să abordez subiecte delicate, și, după aceea, am fost distras de izmenele de pe capul tău, și de păcatul trupesc...

Ea încercă să zâmbească. Gura îi tremura de efort, și o lacrimă alunecă de-a lungul nasului.

– Nu știu ce să fac, spuse ea. Știu doar că n-aș putea să accept cererea în căsătorie a colonelului Morrell. Te vreau pe tine. Îmi vreau fiul. Am venit la tine pentru că n-am știut ce altceva să fac. Nu pot gândi limpede. Tu ești... așa logic. Știam că o să rezolvi totul.

Și el știa că ar face totul pentru ea. S-o iubească și s-o protejeze. N-ar fi bănuit niciodată ce stare de bine îi putea da gândul că era dorit și că era capabil să facă ceea trebuia făcut.

– Firește că așa o să fac, spuse el. Șterge-ți nasul.

*

Mai întâi, trebuiau să meargă acasă la familia Tyler în Altrincham, îi spuse domnul Carsington. Acolo plănuise deja să meargă atunci când sosise Charlotte. Îi venea greu să creadă că Pip ar fugi de acasă pentru motivul care i se spusese și bănuia că era un vicleșug la mijloc.

– Mai îndoiesc că doamna Tyler l-ar ceda pe Pip cu ușurință, spuse el, în timp ce ieșeau călare din curtea grajdului. Dacă crede că există două părți interesate de el, e foarte posibil să învrăjbească pe una împotriva celeilalte, sperând să crească prețul. Pare să creadă că toți nobilii au bani cu nemiluita.

Dar doamna Tyler nu era acasă când Charlotte și domnul Carsington ajunseră acolo. Fiica cea mai mare, Annie, spuse că mama ei plecase la Manchester de dimineață, lăsând-o pe Annie responsabilă. Doamna Tyler nu se întorcea decât a doua zi. Drept răspuns la alte întrebări, fata spuse că da, venise de dimineață un bărbat în legătură cu Pip. Nu un nobil. Un om chel, care a vorbit multă vreme cu mama ei. Nu, Pip nu venise acasă încă. Annie credea că omul chel plecase să-l caute, dar nu putea fi sigură.

– Îți aduci aminte de numele omului chel? întrebă Charlotte. Era cumva Kenning?

Kenning fusese cu colonelul Morrell în armată, știa ea. Era cel căruia colonelul i-ar fi încredințat un secret sau ceva necurat.

Fata se gândi, apoi ridică din umeri.

– Poa' să fi fost, Excelență. Nu-mi aduc aminte. L-am mai văzut. Merge regulat la cârciumă. Nu-mi place de el, mereu își bagă nasul peste tot.

Annie părea sincer nedumerită de ideea că Pip fugise de acasă.

– Dar nici n-are unde să se ducă, spuse ea. În orice caz, mama țipă mereu așa. Nu crede cu adevărat nici jumate din ce spune. Mereu zice că o să se ducă înapoi la Manchester și o să ne părăsească, pentru că suntem așa nerecunoscători și obraznici. E doar supărată, știți. Chiar și când pleacă, se întoarce întotdeauna. N-a vrut să plece de acolo și să vină aici, dar tata a spus că trebuia să venim, pentru muncă și pentru că putem locui mai ieftin aici. Pip știe cum e ea. E foarte isteț Pip ăsta.

Când plecară de acolo, domnul Carsington n-o duse pe Charlotte înapoi la Jenkins și la cai, ci în direcția opusă, nu cu mulți pași mai departe, într-un colț liniștit din curtea bisericii.

– Mă îndoiesc că doamna Tyler l-a luat pe Pip la Manchester, spuse el. Annie ar fi spus asta. Nu părea a avea nici o grijă să țină ceva secret. A fost mai mult decât bucuroasă să-și exprime părerile. Acum, înțelegem de ce doamna Tyler e așa iute la mânie și lacomă. Nu vrea să locuiască aici. Dacă proștii ăștia de nobili sunt gata să plătească un preț mare pentru Pip, o să ia banii și o să se mute înapoi la Manchester.

– Dar, dacă nu ea îl are pe Pip, poate să-l fi luat Kenning?. Poate că i-a oferit o sumă prea mare ca să-i poată rezista. Și, dacă Kenning îl are pe Pip, unde să-l ducă? Colonelul Morrell a spus că l-a trimis pe Fewkes în străinătate. Cel mai apropiat port e Liverpool, la vreo șaizeci de kilometri distanță: o călătorie de câteva ore. Dacă Pip e în drum spre Liverpool?

– Oriunde ar fi, o să-l găsim, spuse el. Totuși, vom avea nevoie de mai multe resurse decât am eu dacă treburile au ajuns atât de departe. Tăcu. Dacă au mers sau nu într-acolo, ar cam fi cazul să vorbești cu tatăl tău. Timpul trece, și el trebuie să știe adevărul. Ar fi mai bine dacă l-ar afla de la tine decât de la Morrell.

Ea se uită înspre biserică.

– Colonelul i-o fi spus deja.

– Posibil. Pe de altă parte, poate că Morrell îți mai dă o șansă să te răzgândești, să-ți vii în fire. Poate că așteaptă, așa cum fac adesea bărbații, să-ți revii din furtuna emoțională și să privești problema mai practic.

– E posibil, admise ea. Părea cu totul consternat când am refuzat. Și era clar că atunci credea că mă salvează de mine însămi.

– Mai bine am merge la reședința Lithby acum, spuse domnul Carsington. Cu cât mai repede vorbești cu tatăl tău, cu atât mai bine.

– Știu.

Asta-i spunea mintea. Între timp, inima îi bubuia, și răceala interioară o cuprinse și apoi o părăsi.

– N-o să te respingă, spuse domnul Carsington. Te iubește prea mult.

– Știu! strigă ea. Ăsta-i necazul. Va fi mâhnit – pentru mine. Va suferi – pentru mine. Atâta dragoste pentru fiica lui cea perfectă, lumina ochilor lui. Știu că nu mă va iubi mai puțin, dar e așa... *greu*, să știe că nu sunt așa cum crede el că sunt, să știe că nu sunt demnă de atât dragoste.

– Vrei să facem schimb de tați? Al tău crede că ești perfectă. Al meu crede că sunt un caz pierdut.

Aș putea să-l înfrunt mai ușor pe tatăl tău decât pe al meu, spuse ea. Lord Hargate mi-ar spune că purtarea mea a fost condamnabilă și prostească. Mi-ar spune cât de rușine îi e din cauza mea și că ar trebui să-mi fie și mie rușine pentru toate necazurile pe care le pricinuiesc familiei – și cred că ar fi o *ușurare* să aud asta.

– Acum crezi asta, spuse domnul Carsington. Aș vrea să aud ce o să ai de zis după ce petreci o oră sau mai mult în Camera Inchiziției, timp în care caracterul tău, gusturile, principiile, inteligența și munca de o viață îți sunt făcute ferfenițe. Apoi, ia toate fărâmițele și le împrăștie în cele patru vânturi cu o fluturare a mâinii.

– Ar fi o *ușurare*, spuse ea. Dar nu-i de folos să discutăm despre care e mai rău. Doar amân inevitabilul. Ah, și Lizzie... S-o trădez, după tot ce a făcut. Asta poate fi cel mai rău din toate.

El o prinse de mână.

– O să fie greu, foarte greu. Dar n-o să fii singură. Știi că o să fiu cu tine.

Îi găsiră pe tatăl lui Charlotte și pe Lizzie în bibliotecă. Amândoi arătau tare interesați când Charlotte intră cu domnul Carsington. Tatăl înaintă, îi scutură mâna domnului Carsington, apoi, zâmbind, se duse în spatele fotoliului lui Lizzie.

Domnul Carsington închise ușa.

De vreme ce nimeni nu închidea ușile în încăperile de circulație generală ale casei, Lizzie și tata se uitară cu înțeles unul la altul. Apoi priviră întrebători la Charlotte și la domnul Carsington.

Ea putea ghici ce credeau că știau și ce se așteptau să audă. Probabil auzeau deja în urechi clopotele de nuntă.

N-ar putea niciodată ghici ce aveau să audă.

– Poate, la urma urmei, ar fi mai bine să mă lași pe mine să deschid subiectul, spuse domnul Carsington.

– Pot să le spun și eu, zise Charlotte.

Mâinile îi tremurau. Și le încrucișă strâns.

– Draga mea, zise Lizzie. Ești albă ca varul. S-a întâmplat ceva? Molly mi-a spus că a fost o problemă cu Pip. Sper că băiatul nu e rănit, nu-i așa? Oamenii aceia îngrozitori, cei doi Tyler, nu l-au trimis înapoi la azil, nu?

– O să ajungem la subiectul ăsta într-o clipă, spuse domnul Carsington. Mai întâi totuși, vreau să mă adresez lui Lord Lithby. Sir, eu și Lady Charlotte am dori permisiunea dumneavoastră pentru a ne căsători.

– Domnule Carsington, spuse Charlotte. Apreciez că încerci să-i îmbunezi...

– N-am îmbunat pe nimeni în viața mea, spuse el. M-am gândit că mai bine să începem cu începutul. Mai întâi să spunem deschis de ce mă aflu aici. Lord Lithby, n-am făcut nici un secret din intențiile mele. Imediat ce mi-am înțeles sentimentele față de Lady Charlotte și am primit indicii că sunt reciproce, am procedat la aiurelile cerute de înalta societate când vine vorba despr curtare. Cu toate astea, mai recent, a devenit limpede...

– Tată, Lizzie, trebuie să vă spun ceva, interveni hotărâtă Charlotte.

– Doamne, Dumnezeule, chiar arăți rău, draga mea, spuse tata. Mai bine te așezi.

– Nu pot să mă așez, tată, spuse Charlotte. Nu sunt bolnavă, îmi pare doar rău, foarte rău.

– Draga mea, se pare că ești logodită și că o să te măriți – sau pe aproape, n-are importanță, spuse el. N-are de ce să-ți pară rău. Îl respect foarte mult pe gentlemanul care stă lângă tine. Firește, o să-mi pară rău că te pierd. Cu toate astea, nu sunt deloc îngrijorat că te dau în grija lui.

Era mai greu decât își imaginase, își dădu seama uitându-se la expresia lui plină de blândețe și de dragoste.

Trase aer în piept și oftă adânc. Mai încercă o dată.

– Am făcut o greșeală, tată, spuse ea. Cu multă vreme în urmă. Se uită înspre Lizzie, care înțepenise. Îmi pare rău, Lizzie. Ai făcut totul pentru mine. Mi-ai salvat viața și m-ai făcut să devin mai puternică, mult mai puternică decât înainte. Te iubesc din suflet și aș da orice să nu-ți pricinuiesc necazuri. Dar eu...

Se opri, încercând să-și adune gândurile.

– Iubirea mea, începu Lizzie.

– Nu, te rog, spuse Charlotte, ridicând mâna. Lasă-mă să spun. Își încrucișă din nou mâinile strâns pe abdomen. Ai întrebat despre Pip. El e... el e copilul la care am renunțat. S-a întors și... m-a... m-a găsit. Se sili apoi să-l privească pe tatăl ei. El e băiatul meu, tată.

Urmă o scurtă, dar chinuitoare tăcere.

– Pip? întrebă Lizzie. Ah, dragostea mea, ești absolut sigură? Nu-ți imaginezi...

– Ce să-și imagineze? întrebă tatăl ei. Ce-i cu copilul ăsta? N-ai avut niciodată un copil, Charlotte. Aiurezi?

– Am avut un copil, tată, spuse Charlotte. În urmă cu zece ani.

Îl văzu pe tatăl ei cum își încleștează mâna pe spătarul fotoliului mamei vitrege. Se uită înspre Lizzie, care își ridică privirea spre el.

– Ce spune ea, Lizzie?

Lizzie își puse mâna pe cea care se încleștase așa tare pe spătarul fotoliului.

– În urmă cu zece ani, când am luat-o în Yorkshire, era însărcinată, spuse ea blând.

– Nu cred, spuse tatăl. Nu pot să cred. Ai spus că era bolnavă.

– Era, spuse Lizzie. Era așa distrusă, că mă temeam să nu-și facă vreun rău.

– N-a îndrăznit să-ți spună, tată, zise Charlotte.

– N-a îndrăznit? N-a *îndrăznit?*

– Te rog, n-o condamna, spuse Charlotte. A fost vina mea. N-am putut suporta ca tu să știi. Mi-a fost așa rușine – și eram așa nenorocită, că m-aș fi omorât dacă nu ar fi fost ea. Lizzie mi-a salvat viața, tată. Să nu uiți asta niciodată, te rog.

– Cum aș putea uita? întrebă el. Dumnezeule mare, Charlotte, ce crezi tu despre mine? Cum de ai putut să nu-mi spui? De ce te temeai – din partea mea? Când am devenit un monstru în ochii tăi?

– Niciodată, spuse ea. Mi-era rușine. Nu puteam suporta ca tu să știi ce am făcut. Abia puteam eu însămi suporta.

– Nu trebuia să suferi, spuse el. Sunt tatăl tău. Vii la mine când dai de necazuri, și sufăr eu pentru tine. De ce n-ai venit la mine? Ce am făcut? Se uită la Lizzie. Ar fi trebuit să vină la mine, Lizzie. Ce-am făcut de n-a venit la mine?

– Aveam șaisprezece ani, spuse Charlotte. Tu erai toată lumea mea. Mi-a fost... teamă când te-ai însurat cu Lizzie și... am făcut lucrul ăsta îngrozitor. După aceea, mi-am dat seama de ce-am făcut – dar era prea târziu. Știam că m-ai fi iertat. Mă iubești atât de mult încât ai fi iertat orice. Dar nu puteam suporta. Nu puteam suporta ca tu să știi că nu sunt inocentă și... cuminte. Nu puteam suporta ca tu să știi că mi-am irosit inocența – pentru nimic, nici măcar pentru dragoste – pe un om de nimic. Voiam să *fiu* fiica ta cea minunată, așa cum mă zugrăvise dragostea ta. Asta am vrut timp de zece ani, dar e greșit. Timp de zece ani, am gândit ca o fată de șaisprezece ani. Timp de zece ani, nu m-am maturizat. Și, în tot acest răstimp de zece ani, băiețelul meu a crescut fără mine.

Uite așa, așa simplu. Renunțase la băiatul ei în favoarea tatălui – tatăl care nici nu visase vreodată să-i ceară un astfel de sacrificiu.

În acel moment, i se frânse inima. Putea simți asta. Tot ce blocase, toate visurile și dorințele. Poveștile pe care le făurise despre copilașul ei și felul în care își imaginase că crescuse el. Visurile despre tot ce ar fi putut împărtăși cu el. Temerile erau și ele zăvorâte acolo – că n-avea nici o șansă să devină un băiețel. Totul era zăvorât acolo, suferința celor zece ani pe care nu-și permisese niciodată s-o simtă pe deplin. Suferința celor zece ani, permițându-și doar câteva lacrimi când și când, noaptea târziu, la culcare.

Acum, lacrimile curgeau grele și iuți, și ea se întoarse spre domnul Carsington. El o îmbrățișă, ținând-o strâns. Nu spuse nimic, dar ea îi putu simți inima bătând cu putere.

– E în ordine, spuse el blând. Acum s-a sfârșit.

Poate că Morrell avea medalii, se gândi Darius, dar Lady Charlotte avea tot curajul lui și chiar mai mult de-atât.

Îl înfruntase pe tatăl pe care îl adora, și doar Darius, care stătea aproape de ea, știa că tremurase din cap până-n picioare. Uitându-se de la tată la fiică, Darius suferise pentru ea, pentru tatăl ei. Se pregătise să intervină, s-o sprijine în orice clipă, dar ea vorbise din inimă, și propria lui inimă îl împiedicase să-i minimizeze vorbele spunând ceva în plus.

Își jucase rolul cu mult curaj.

Restul depindea de Darius, așa cum promisese.

Se uită peste capul ei spre părinții săi. Lord Lithby stătea în spatele fotoliului soției sale, cu mâinile din nou încleștate pe spătar, ca și cum ar fi strâns pe cineva de gât dacă ar fi putut. Lady Lithby stătea cu o mână pe una din ale lui, ținându-l acolo, presupunea Darius, cu acea atingere ușoară.

– Nimeni nu învinuiește pe nimeni, Charlotte, spuse ea. Trebuie să încetezi să te mai învinovățești. Regret că ai ținut asta în tine. Dacă aș fi știut... Scutură din cap. Dar nu contează supozițiile mele. E o împrejurare îngrozitoare a naturii ca o fată să dea naștere unui copil, fiind ea însăși unul. Am făcut ce am crezut a fi cel mai bine la vremea respectivă, în condițiile date. Ce e important acum e să îndreptăm lucrurile cât de bine putem.

– Să le îndreptăm, da, spuse Lord Lithby.

Dar ochii lui erau roșii, și părea că toată lumina pe care o radia dispăruse și arăta dintr-odată bătrân, deși era un bărbat în floarea vârstei.

Cred că ar fi cel mai bine să începem prin a-l căuta pe Pip, spuse Darius. Explică repede situația: dispariția băiatului, dezvăluirile lui Morrell. De vreme ce Pip merge de la și la reședința Lithby, aș zice să începem căutările aici, întrebând personalul despre el. Apoi, dacă e necesar, poate că ați fi așa bun să organizați o echipă de căutare, sir.

Da, da, firește, spuse Lord Lithby, cu mintea vizibil în altă parte. Orice vrei. Copilul. Da, firește. Pip, nu-i așa? Puștiul care se plimbă cu Daisy. L-am văzut o dată dimineața devreme. L-am văzut de la fereastră. Adică... este... Doamne, Dumnezeule, nu pot crede așa ceva. Ar fi trebuit să știu. Fiica mea. Nepotul meu. Își duse mâna la frunte, parcă ferindu-și ochii de o lumină dureros de puternică. Iartă-mă, Charlotte, dar sunt... sunt... nu știu cum sunt. Zece ani. Chipul i se întunecă. A fost Blaine, atunci, firește. Cine altcineva ar fi putut să fie?

– El a fost, recunoscu fiica lui.

– Am crezut că am terminat cu el, spuse Lord Lithby. Își luă mâna de la ochi. Îl trimisesem în străinătate – pe o insulă pustie, am sperat. Dar el a ajuns mai întâi la tine, javra nenorocită. Și tu te învinovățești pe tine, Charlotte? Niciodată nu te-aș fi învinovățit pe tine. Știam ce-i poate pielea.

– Îmi pare rău, tată, spuse ea.

– Erai tânără, erai tânără, zise el. Ah, ei bine. Făcu un efort vizibil să-și revină. N-are importanță. Trebuie să-l găsim pe băiat, așa cum a spus cu înțelepciune domnul Carsington. Aș fi bucuros să fiu de ajutor. Dar trebuie să vă solicit îngăduință, sir. O clipă, dacă permiteți. Doamna mea va acționa în locul meu pentru moment. Însă eu trebuie să ies la aer. Și socotesc... cred că trebuie să... trag un picior cuiva...

Parcurse încăperea spre ferestrele franțuzești și ieși pe terasă, îndepărtându-se cu pași repezi înspre grădină. Charlotte încercă să se retragă de lângă Darius și să plece după tatăl ei.

– N-o face, interveni Darius.

– Domnul Carsington are dreptate, spuse Lady Lithby. Tatăl tău nu vrea decât puțin timp să-și revină. Te-ar scuti de orice durere, așa cum știi, și e de înțeles că e supărat pentru că n-a putut să te ferească de asta. Probabil se simte complet dezorientat și neajutorat. Acordă-i puțin timp, draga mea. Chiar și eu am probleme în a accepta asta. Am văzut copilul de nenumărate ori și n-am avut nici o idee cine era.

– Eu am știut, spuse Charlotte. Am știut în clipa în care l-am văzut, în clipa în care m-am uitat în ochii lui. Dar nu mi-am permis să cred.

– Am observat ochii lui neobișnuiți, spuse Lady Lithby, dar n-au însemnat nimic pentru mine. Nu l-am întâlnit niciodată pe căpitanul Blaine. Chiar dacă l-aș fi întâlnit, nici atunci nu sunt sigură că aș fi crezut. Zâmbi, și Darius văzu atunci limpede căldura care cucerise atât inima fiicei vitrege, cât și pe a soțului ei. Cât de dulce ai spus-o, iubito: că fiul tău te-a găsit, după tot acest timp. Se ridică de pe fotoliu. Ei bine, hai să începem acțiunea de a-l găsi. Spune-mi încă o dată exact ce a zis colonelul Morrell.

Lord Lithby merse furios prin grădină pentru o vreme. Călcă în picioare un gard viu. Zvârli o urnă ornamentală într-un zid de piatră, făcând-o praf.

Merse încoace și încolo pe unul dintre podurile de peste șanț.

Apoi se îndreptă spre o alee umbroasă, se trânti pe o bancă de piatră și stătu acolo, cu capul în mâini.

Nu știa cât timp stătuse acolo, jelind pentru fiica lui. Poate că mult timp. Avea mult de jelit.

Un sunet îl făcu să-și ridice capul.

Buldogul Daisy stătea în fața lui, ținând în bot ceea ce părea a fi o bucată dintr-un trunchi de copac.

– Ce câine caraghios, spuse el. Cine te-a lăsat să-mi jumulești grădinile? Sau ai venit să mă ajuți s-o fac eu?

Câinele scuturã din cap, părând că vrea să omoare cu orice chip bucata de lemn.

– Lizzie te-a trimis, nu-i așa?

Daisy zvârlea bale în jur, în vreme ce încerca să omoare lemnul.

– Nu mă pot juca acum cu tine, ființă caraghioasă ce ești, spuse el. Încerc să-mi adun mințile. Încerc să mă calmez. Nu ești bun de nimic dacă ești nervos, și e nevoie de mine să ajut să... să-mi găsesc *nepotul*. Nepotul meu. Pip.

Daisy lăsă lemnul să cadă la picioarele lui – aproape să-i zdrobească degetele – și o luă la fugă. Cum Lord Lithby n-o urmă, ea se întoarse și repetă gestul.

– Ah, da, Pip este prietenul tău, spuse Lord Lithby. Mă întreb câte bețe omori tu pentru el. Dar sunt șoareci, nu-i așa? Doamne,

Dumnezeule. *Nepotul* meu își câștigă existența omorând șoareci pentru o jumătate de penny bucata.

Daisy lătră.

Buldogul obișnuit era curajos, hotărât și insistent, dar era și imprevizibil. Alți câini făceau gălăgie în legătură cu orice fleac. Un buldog putea rămâne impasibil și tăcut în fața celei mai puternice provocări.

Așadar, când Daisy lătra, probabil era într-o stare de agitație insuportabilă.

Lord Lithby își dădu seama că rostise două cuvinte insuportabil de emoționante. *Șoareci* și *Pip*.

– Unde-i Pip? întrebă el.

Daisy se îndepărtă de el, se opri și se uită înapoi.

Lord Lithby se ridică de pe banca de piatră.

– În regulă, o să te urmez – și ai face bine să nu mă duci la cel mai apropiat cuib de șoareci.

Între timp, în bibliotecă

După ce îi chestionase foarte amănunțit atât pe Darius, cât și pe Charlotte despre evenimentele zilei, Lady Lithby dispăru pentru o vreme. Când se întoarse, purta pălărie și poruncise să vină trăsura.

Darius se temuse de asta: toată lumea să se răspândească în toate părțile fără un plan pus la punct.

– Cred că ar fi cel mai bine să abordăm căutarea într-un mod organizat, spuse el.

– Asta și fac, zise Lady Lithby. Dacă colonelul Morrell are băiatul sau știe unde e, o să-l oblig să-l înapoieze.

– Pot să fac eu asta, spuse Darius. De fapt, nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-l *oblig* să facă ceva.

– Știu că ți-ar plăcea să-i spargi nasul, spuse Lady Lithby.

– Nu, mi-ar plăcea să-i frâng fiece os din trup, răspunse Darius. După aceea, mi-ar plăcea să-l azvârl de la o fereastră de la etaj.

– Asta e irațional, spuse Charlotte.

– E perfect rațional pentru un bărbat să încerce să-l omoare pe altul, spuse Darius, în special când celălalt bărbat îi amenință pe cei la care primul ține.

– E îndrăzneț din partea dumitale să-l faci bucăți pe colonelul Morrell, spuse Lady Lithby, dar conduita asta n-ar fi eficientă.

O să-l faci doar să bată în retragere. O să vă comportați ca bărbații, provocându-vă și intimidându-vă reciproc. El va considera că e o chestiune de onoare să nu-ți spună nimic. Cu *mine* nu se va comporta așa. În orice caz, indiferent dacă ne poate ajuta sau nu să-l găsim pe Pip, trebuie să vorbesc cu el – și dumneata trebuie să mă lași, sir, fie că-ți place, fie că nu. Trebuie să-mi permiți să fac *ceva*.

– Și noi ce să facem, Lizzie? întrebă Charlotte.

– Ai putea încerca s-o cauți pe Daisy, spuse Lady Lithby. I-am dat drumul afară. M-am gândit că, dacă Pip e prin preajmă, ea o să fie cea care-l va găsi. Iar Pip, la rândul lui, o să știe că n-ar trebui să o lase umble de capul ei și o s-o aducă înapoi.

Colonelul Morrell își reaminti cuvântarea iar și iar, mergând spre casă, încercând să înțeleagă unde greșise. N-ar fi trebuit să-i spună lui Lady Charlotte că era nesăbuită – atâta lucru era evident. Refuzul ei îl doborâse, și vorbise fără să se gândească.

Nu trebuia să faci asta cu o femeie. Chiar și el știa atâta lucru.

Femeile erau tare dificile. Viața era mult mai ușoară în armată. Ierarhia și ordinele. Respectai ordinele. Dădeai ordine și alții le respectau. Dacă nu respectai ordinele, sufereai consecințele, care erau foarte clare. Totul era clar, chiar și când aveai de-a face cu superiori aiuriți.

Era clar, în orice caz, în comparație cu viața civilă.

Dar femeile...

Mai degrabă ar înfrunta focul de artilerie.

– Să mă ia dracu', mormăi el. Nu pot s-o las așa. O să creadă... Numai Dumnezeu știe ce o să creadă.

Își întoarse calul și o porni din nou spre reședința Lithby.

Fu surprins – dar nu pe deplin, dacă se gândea bine – când văzu trăsura lui Lady Lithby venind spre el.

O salută pe când aceasta trecu mai departe.

Trăsura îl depăși, încetini și apoi se opri. O mână înmănușată îi făcu semn de la fereastra deschisă.

„Ah, nu", se gândi el.

Călări înapoi spre trăsură.

– Ce noroc, spuse Lady Lithby după ce schimbară saluturi. Veneam să vorbesc cu dumneata. Poate că ai fi așa amabil să mă însoțești o clipă sau două.

„Asta nu miroase a bine", își zise el.

Cum să se aștepte să fie bine? O insultase pe fiica marchizei de Lithby. Îi spusese că era nesăbuită – și nu era sigur ce-i mai spusese fără să cugete, sub imperiul mâniei și al dezamăgirii.

Descălecă repede, deschise ușa trăsurii și își oferi brațul.

Merseră până când se depărtară destul de mult, astfel încât să nu poată fi auziți nici de camerista din trăsură, nici de vizitiul de afară.

– Am vrut să-ți vorbesc despre discuția cu Charlotte, spuse Lady Lithby.

– Asta am presupus și eu, spuse el. Vă asigur, Lady Lithby, nu a fost discuția pe care am intenționat s-o am. Când m-ați oprit din drum, mă îndreptam, de fapt, să cer scuze pentru orice am spus nelalocul lui.

– Mă bucur să aud asta, zise Lady Lithby. Bănuiam eu că Charlotte a auzit o amenințare acolo unde ea nu exista.

– O amenințare? Își reaminti ce spusese – pentru a douăzecea oară. Doamne, Dumnezeule, doar nu vreți să spuneți că ea crede că am amenințat că o dau de gol. I-am spus foarte limpede că intenția mea era exact opusul.

– Părea să creadă că asigurările dumitale sunt valabile doar cu condiția ca ea să devină soția dumitale.

„Femeile."

Nu scrâșni din dinți. Dacă putea să se abțină față de unchiul lui, o putea face și acum.

– N-am pus nici o condiție, spuse el bățos. Nici un gentleman n-ar face asta. Dacă a sunat așa, pot doar să dau vina pe iritarea de moment. M-am exprimat într-adevăr greșit, sunt conștient de asta.

– Am vrut să clarific totul, spuse Lady Lithby. Unele remarci pe care le-ai făcut ar putea fi răstălmăcite. Sunt îngrijorată, de exemplu, că, în stăruința dumitale de a o proteja, ai făcut aranjamente pentru copil.

– Bineînțeles că am făcut, spuse el. Azi-dimineață, l-am trimis pe servitorul meu, Kenning, să-l elibereze din înțelegerea de ucenicie. Știu că e o greșeală a sorții, dar situația actuală a copilului este o nelegiuire. Este fiul unei doamne nobile și a unui gentleman – un ticălos, dar gentleman prin naștere. Băiatul va avea un cămin așa cum se cuvine și o educație potrivită situației lui. Am totul sub control. Nu e nevoie să vă preocupați de asta.

– Ba trebuie să mă preocup, spuse Lady Lithby. Vrem copilul.

– Doar nu vorbiți serios, spuse el. Va fi imposibil să treceți sub tăcere chestiunea dacă băiatul rămâne în apropiere.

– Charlotte nu dorește să treacă sub tăcere asta.

Pentru a doua oară în acea zi, el nu-și putu crede urechilor. Oare înalta societate înnebunise câtă vreme el fusese în străinătate? Sau poate doar familia Hayward?

– Nu poate recunoaște că a avut un copil din flori, spuse el. Nu pot să cred că-i permiteți să facă asta. Influența dumneavoastră ar putea împiedica trântirea ușilor în nasul ei, dar va fi tratată diferit. Femei cu mult inferioare ei din orice punct de vedere o vor privi cu dispreț. Poate că vor fi câteva care vor îndrăzni s-o jignească pe față, dar știți prea bine că înalta societate are o mie de feluri de a tăia în carne vie, în vreme ce afișează un zâmbet politicos. Ideea ca ea să fie subiectul acestui fel de ofense... Nu, este de neconceput. Lady Lithby, trebuie s-o convingeți să renunțe la a face acest pas.

– Ea își vrea copilul, spuse Lady Lithby. Trebuie să-ți întorci servitorul din drum.

– Chiar dacă asta n-ar fi complet nebunesc, n-aș putea să contramandez totul, spuse colonelul. Kenning își are ordinele lui. Totul a fost aranjat. Ar trebui ca acum să fie în Liverpool, dacă nu chiar în drum spre Irlanda.

Capitolul 15

Daisy nu-l conduse pe Lord Lithby spre cel mai apropiat cuib de șoareci, ci spre fermă și cocină.

Se aflau încă la o distanță apreciabilă, când Lord Lithby zări silueta mică și singuratică stând pe gardul cocinii. Unii dintre oamenii care munceau în curtea fermei se uitau înspre acolo din când în când, dar asta era tot. Se părea că se obișnuiseră cu venirile și plecările băietanului.

Odinioară, își aminti Lord Lithby, înainte să existe Hyacinth, obișnuia s-o suie pe fiica lui chiar pe gardul acela. Se uitau la porci și discutau.

Lord Lithby simți cum i se pune un nod în gât.

Cățeaua ajunse prima la băiat, și, deși era ca de obicei tăcută și enigmatică, probabil că Pip îi simțise prezența, pentru că se întoarse și se uită în jur.

Lord Lithby se adună, se îndreptă de umeri și se apropie de cocină. Privirea băiatului se ridică spre el.

Apropiindu-se, Lord Lithby văzu că un ochi era vânăt și umflat, făcând ca băiatul să arate ca un mic gargui.

Ajunse lângă Pip și se prinse cu mâinile de gard, la fel cum făcuse de atâtea ori când fiica lui stătea lângă el.

– Cred că ești prietenul lui Daisy, Pip, spuse bărbatul.

Pip încuviință din cap.

– Da, sir.

– Eu sunt... Lithby, spuse Excelența Sa.

Ochii lui Pip se făcură mari – ei bine, măcar unul din ei se mări, în orice caz.

– Îmi cer iertare, Excelență.

Își smulse șapca de pe cap și dori să coboare.

– Nu, nu, stai foarte bine acolo, spuse Excelența Sa, uitându-se la capul cel blond.

Părul deschis la culoare arăta o tendință de a se bucla și un inconfundabil vârtej.

Ăsta era părul lui Charlotte, așa cum era pe vremea când era o copilă, când și-l purta liber pe umeri, când n-avea nici o agrafă să-i îmblânzească vârtejul și să aranjeze artistic buclele.

– Ești bine-venit s-o admiri pe Hyacinth, spuse Lord Lithby, așa cum ar spune oricui ar părea că admiră scroafa lui preferată. E un porc grozav, nu-i așa?

– N-am mai văzut niciodată așa un porc, Excelență, spuse Pip. Toată lumea spune că-i cel mai mare porc din lume. Dar nu știu cum de pot ei cunoaște asta, când cei mai mulți dintre ei n-au călătorit nici măcar până la Manchester. Dar ei cred că Manchester e efectiv la capătul pământului și că Salford e de cealaltă parte a lunii. De fapt, e foarte aproape. Domnului Carsington și mie nu ne-a luat decât câteva ore să ajungem acolo, și n-am mers niciodată mai repede decât la galop mic.

Lord Lithby își aminti ce spusese domnul Carsington despre azilul din Salford. *Nepotul* lui... într-un azil! Era insuportabil. Voia să lovească gardul de să-l facă praf. Își spuse să nu fie idiot.

– Ai un ochi vânăt de toată frumusețea, remarcă el.

– Îl am dintr-o bătaie, spuse Pip.

– Găsesc că se întâmplă adesea în felul ăsta.

– Doamna Tyler e foarte supărată din cauza asta, zise Pip.

– Femeile se agită adesea în legătură cu lucrurile astea.

– A spus că o să mă trimită înapoi la azil, dar cred că vorbea la mânie, spuse copilul. Chiar dacă așa intenționează, domnul Carsington a zis că n-o să mă lase să merg înapoi la azil, și un gentleman trebuie să se țină de cuvânt.

– Ăsta e adevărat, admise Excelența Sa.

Se lăsă tăcerea.

– Știu că n-ar trebui să fiu aici, Excelență, spuse băiatul. Ar fi trebuit să mă întorc să-l ajut pe domnul Tyler azi, dar a trebuit să mă gândesc. Porcii sunt buni pentru a cugeta.

– Aici vin și eu de obicei când trebuie să mă gândesc.

„Aici eu și mama ta discutam întotdeauna chestiunile importante", ar fi putut el adăuga.

Cea mai importantă chestiune, aceea despre care nu discutaseră, stătea la foarte mică distanță de cotul lui Lord Lithby.

– Încă n-am rezolvat-o, spuse Pip. Doamna Tyler mi-a zis că a fost greșit să mă bat, și eu am spus că mama e moartă și că este

greșit să vorbești de rău despre morți, nu-i așa? Și ea a zis că așa e, dar nu este un motiv să învinețesc ochii oamenilor și să le scot dinții din gură. Și eu am spus... dacă ar fi avut ea un băiat și un alt băiat ar fi spus ceva rău despre ea? N-ar fi trebuit ca băiatul ei să-i apere onoarea? Și ea a spus că onoarea este pentru doamne și domni nobili. A zis că oamenii din popor trebuie să se gândească la traiul lor de zi cu zi. A spus: „Dacă mi-aș rupe eu o mână sau un picior și n-aș mai putea munci?"

– Are dreptate, zise Excelența Sa.

Expresia i se schimbă, dar băiatul se uita la scroafă în vreme ce vorbea și nu observase.

– Dar nu pot permite ca oamenii să spună lucruri urâte despre mama, continuă Pip. Cine să-i apere onoarea dacă nu eu? Trebuie. Și, dacă trebuie să fac asta, atunci nu pot fi un om din popor. Dar nu pot fi nici nobil. Se încruntă. E o dilemă, sir, nu-i așa?

– Nu, nu e, spuse Excelența Sa cu voce nu tocmai sigură. Femeile nu văd lucrurile la fel ca bărbații. Ai avut dreptate să aperi onoarea mamei tale.

Îl bătu pe băiat pe umăr. Nimeni nu avea să știe vreodată cât îl costa să facă doar atât și nimic mai mult. Nimeni nu avea să știe vreodată cât îl costa să se rețină, pentru că mama lui Pip ar trebui să fie prima care să-l ia în brațe.

– Femeile nu apreciază aspectele grozave ale unei bătăi, spuse Lord Lithby. Ce s-a întâmplat, mai exact?

După cum spuneau servitorii care munceau pe afară, Daisy îl găsise pe tatăl lui Charlotte și amândoi se îndreptaseră spre fermă.

– Firește că ar veni aici, îi spuse ea domnului Carsington pe când își croiau drum spre capătul curții, unde erau ținuți porcii. Aici venea mereu tata când trebuia să...

Se întrerupse când ocoliră o clădire și îi zări: tatăl ei sprijinindu-se de gard așa cum făcea mereu... și Pip, care, judecând după gesturi, părea că reconstituia bătaia cu Rob Jowett – și era în pericol să cadă în cocină.

Charlotte își aminti cum căzuse ea în repetate rânduri.

Tatăl ei scutura din cap și spunea: „Într-una din zilele astea, o să te înveți minte, Charlotte. Sper".

– Se pare că Pip l-a găsit și el pe tatăl tău, spuse domnul Carsington.

Ar fi alergat înspre ei, dar el o opri.

– Trebuie să te aduni, zise el. Nu poți începe să bolborosești. Pip devine nervos când plângi.

Îi spuse cum Pip venise la el cu o zi în urmă, îngrijorat pentru că „tânăra doamnă" plângea.

– Da? întrebă ea, cu o durere în gât. E un băiat bun. În ciuda a tot ce s-a întâmplat cu el. Un băiat bun, și un gentleman.

Se uită peste umărul lui lat la Pip, care își întorsese capul și îi privea. Avea el, oare, vreo idee? O simțise în același fel în care îl simțise ea? Vocea ei rămăsese cu el cumva, în inima lui? Existau oare acolo, poate fără ca el să-și fi dat seama, cele câteva vorbe disperate pe care i le șoptise înainte să renunțe la el?

„Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna. Te rog, iartă-mă."

Dar cum să-și poată el aminti? O privea doar curios – deși era greu să spună de la distanța aceea, având în vedere ochiul vânăt.

Și tatăl ei se întoarse și se uită la ei. Zâmbea, așa cum făcea întotdeauna.

Cățeaua era la fel ca de obicei, ocupată să scuture un băț pentru a-l supune.

Ochii lui Charlotte se umplură de lacrimi.

– Știam că o să se întâmple asta, spuse domnul Carsington. Mai întâi, eliberează-te de tot.

– Ochiul lui, sărmanul lui ochi.

– Este mândru de el, îi spuse domnul Carsington. L-a câpătat apărându-ți onoarea.

– Ah, spuse ea. Doamne sfinte. Apărând-o pe mama care l-a abandonat. Cum o să pot eu suporta?

– Trebuie să încetezi să te gândești în felul ăsta, spuse el. Societatea catalogheză astfel de lucruri drept o rușine uriașă pentru femei. Dacă ai fi fost bărbat, te-ai fi lăudat cu bastarzii tăi. Dar o femeie trebuie să se simtă rușinată, să se urască pe ea însăși și să se ascundă. Dacă nu-și ascunde așa-zisul ei păcat, e tratată ca o leproasă. Se uită la ea. Haide, haide, morala a fost suficient de pompoasă să-ți usuce ochii, sper. Ți-ai recăpătat calmul?

– Da, spuse ea. Dar e mai greu decât s-ar crede.

– Știu că e un moment emoțional, zise domnul Carsington. Dar trebuie să te gândești la sentimentele lui Pip. Ești pe cale să-i întorci lumea pe dos, și, deși e un mod fericit de a-l tulbura, va avea nevoie de ceva timp pentru a se obișnui. Are nevoie ca amândoi să fim calmi

și înțelepți pentru el. Ia exemplu de la tatăl tău. Sunt sigur că ar vrea să îl ia pe sus pe băiat și să-l ducă acasă, dar se abține.

Ea se uită la tatăl ei, care îi zâmbea acum lui Pip, acel zâmbet liniștitor pe care îl știa atât de bine.

– Nu i-a spus lui Pip, zise ea. N-ar face asta. Lasă asta în sarcina mea.

– Retrag ce am zis mai înainte despre tatăl tău, spuse domnul Carsington. Tata doar mă înfuria. Al tău ar trebui să mă facă să mă rușinez de mine tot timpul.

– Nu vrea asta, spuse ea. Nu există o formulă matematică pentru a fi părinte. Presupun că ei se străduiesc cât pot de bine.

– Și noi o să facem la fel, spuse domnul Carsington, și o să greșim groaznic, așa cum face toată lumea, aș zice eu. Ei bine, ești gata?

Ea se calmase în vreme ce discutaseră. El făcuse asta dinadins, presupunea ea. Găsise o modalitate de a o conduce prin furtuna de sentimente.

– Da, sunt gata, mulțumită ție.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută îndrăzneață pe obraz. În văzul tuturor.

– În cazul ăsta, foarte bine, spuse el. Dar adu-ți aminte: fără smiorcăieli. Mai târziu, poți să suspini pentru el. Acum totuși, trebuie să fii puternică și calmă, de dragul lui.

– O să fiu, spuse ea.

– Știu că o să fii.

O conduse spre cei doi de lângă gard.

– Mă întreb dacă am putea să întrerupem, Lord Lithby, spuse domnul Carsington. Doamna dorește să vorbească cu Pip.

Băiatul se uită spre tatăl ei. El încuviință din cap, și Pip sări de pe gard și se apropie de ea cu șapca în mână.

Ea își șterse grăbită ochii cu dosul mănușii, își trase ușor nasul, își îndreptă spatele și zâmbi.

– Doamne, Dumnezeule, ai un ochi vânăt de toată frumusețea, spus ea.

– L-am căpătat într-o bătaie, Excelență, spuse Pip.

– Serios? Domnul Carsington îmi spune că apărai onoarea mamei tale.

– Lord Lithby a spus că n-am greșit, zise Pip. A zis că femeile nu înțeleg, dar a fost corect ce am făcut eu.

– Eu înțeleg, spuse ea. Sunt foarte, foarte mândră de tine. Se lăsă pe vine pentru a se uita direct în ochii lui. Își puse mâinile pe umerii lui și zâmbi, gândindu-se că poate nu exista un zâmbet suficient de mare în toată lumea asta, potrivit pentru ce simțea ea. Se gândea că inima o să-i plesnească de fericire. Eu sunt mama ta.

Capitolul 16

Biblioteca de la reședința Lithby, în acea seară

Darius știa foarte bine că nu trebuia să sugereze să-l ia pe Pip acasă cu el. Fiul lui Charlotte urma să locuiască la reședința Lithby, spuseseră mama și bunicii lui, până după nuntă.

Voiseră să discute despre nuntă după cină, dar Darius se hotărâse deja în legătură cu ce trebuia făcut.

Ce trebuia făcut nu era plăcut. Dacă ar fi fost pe alese, mai degrabă ar fi petrecut o săptămână întreagă vorbind despre nimic altceva decât despre draperii. Dar era necesar pentru viitoarea lui soție și pentru Pip.

– Trebuie să ne căsătorim în biserica de aici, și toată familia mea trebuie să fie prezentă, le spuse el. Asta o include și pe bunica. Trebuie să facem front comun.

– Sfinte Doamne, nu bunica ta, strigă Charlotte. Nu ți-aș cere niciodată așa ceva.

– E singurul mod de a ne asigura că nu vei fi tratată cu asprime, zise Darius. Foarte mulți oameni nu vor dori să-i jignească pe Lord și Lady Lithby sau să piardă ocazia de a se bucura de vestita lor ospitalitate. Foarte mulți oameni nu vor dori să-i jignească nici pe părinții mei. Cu toate astea, bunica reprezintă singurul mod sigur de a băga groaza în sufletele ipocriților și ale fanaticilor virtuoși. Un front comun va fi cel mai eficace dacă ea e în frunte.

– Dacă crezi că răutățile mă vor jigni, ar trebui să te gândești mai bine, spuse Charlotte. Am familia. Asta e tot ce contează. Pierderea locului în societate nu e mare lucru. Înalta societate poate fi sufocantă câteodată. Poate că aș duce dorul unor elemente ale ei, dar pot foarte bine trăi și fără.

– La fel și eu, spuse el. Cu ușurință. Fericit. N-aș duce câtuși de puțin dorul prezenței doamnei Badgely. Dar nu asta e important.

Important este că n-ar trebui să fii tratată diferit față de un bărbat pentru că ai avut un copil din flori.

– Acesta e un punct de vedere radical, domnule Carsington, spuse Lord Lithby. Nu sunt deloc sigur că aș vrea să încurajez femeile să se comporte în general la fel ca bărbații. Mă tem că ne-am întoarce la barbarie. Femeile sunt cele care ne păstrează civilizați.

– Atunci, haideți să spunem că bunica exercită o influență civilizatoare, zise Darius. Și să încercăm ca acest gând să nu ne dea coșmaruri.

Deși se îndoia că Pip ar avea coșmaruri, Darius urcă să-i spună noapte bună înainte de a se întoarce la Beechwood.

Când intră Darius, Pip era în pat, dar treaz de-a binelea, uitându-se pe o carte.

La lumina lumânărilor, cu acel spectaculos ochi vânăt, arăta ca un mic spiriduș.

Un mic spiriduș foarte serios. Lăsă cartea deoparte și îl privi cu gravitate pe Darius.

– S-au oprit deja din plâns? întrebă el.

– Da, spuse Darius. Se ceartă în legătură cu masa de nuntă.

– Atunci, o să vin să locuiesc la Beechwood, sir? După nuntă?

– Da. Nu-ți place aici?

Pip se uită în jur.

– E foarte... mare aici. Sunt foarte mulți servitori. Nimeni nu țipă. Se gândi. Îmi place, dar e ciudat.

– A fost o zi foarte ciudată pentru tine, spuse Darius.

Băiatul încuviință din cap.

– Nu în fiecare zi descoperi o mamă nou-nouță și o pereche de bunici. Ai suportat bine toată schimbarea asta, cred eu.

– La început, credeam că ea – mama mea – râdea de mine, spuse Pip. Se încruntă. Poate că n-ar fi trebuit să râd.

Nu numai că râsese, dar îi mai și spusese mamei lui: „Haida de, asta e cusută cu ață albă, Excelență".

– Nu s-a supărat, spuse Darius.

– Nu, nu s-a supărat. Presupun că este, dar eram obișnuit cu ideea că e moartă, spuse Pip. Tăcere. E foarte frumoasă.

– Într-adevăr, așa este.

– Mă gândeam că, dacă vrea să fie mama mea, n-o s-o contrazic.

– Dar este cu adevărat, să știi.

– Bănuiesc că este, dar eram obișnuit cu ideea că e moartă, spuse Pip. E ca un șoc. Știam că mama era o doamnă, dar trebuia să fie moartă, și, dacă nu era, tot nu m-am așteptat în veci să fie așa frumoasă și măreață. Ați mai văzut vreodată atâtea panglici pe o pălărie? La ce-i bună o pălărioară ca aia cu toate panglicile alea?

Darius își aminti de pălăria frivolă pe care Lady Charlotte n-o purtase la prima lor întâlnire. Zâmbi.

– E de frumusețe, spuse el.

Ca urmare a discuției cu Lady Lithby, un agitat colonel Morrell călări în goană spre Altrincham, la căsuța familiei Tyler. Domnul Tyler nu se înapoiase încă de la muncă, îl informă una dintre fete. Doamna Tyler era în Manchester.

– Băiatul, spuse colonelul. Unde e?

– Toată lumea întreabă de Pip, zise fata. Nu știu pe unde umblă. A plecat la treabă cu tata, așa cum face întotdeauna.

Colonelul Morrell călări înapoi pe drumul pe care venise. Se întâlni cu Tyler, care se îndrepta spre casă pe Lithby Road, și îl întrebă despre Pip.

– Așa cum i-am spus și domnului Carsington, ultima dată când îl văzui, ducea câinele înapoi la reședința Lithby, spuse Tyler. Trebuia să se întoarcă negreșit. Aveam să-i dau niște treburi de făcut pentru cocoana mea. Dar nu s-a întors de fel. Cred că a fugit de-acasă, sir.

Colonelul nu oftă ușurat decât după ce mai merse o bucată de drum.

Kenning își făcuse treaba, așadar. Pip era în drum spre Irlanda.

Colonelul Morrell o salvase pe Lady Charlotte de ea însăși.

Până la un punct și doar deocamdată, în orice caz.

Trebuia pur și simplu să nutrească speranța că, având timpul necesar să se calmeze și să judece, avea să-și dea seama de nebunia hotărârii ei... în legătură cu băiatul, dacă nu și în ce-l privea pe Carsington.

Ușurarea colonelului dură până seara târziu, când Kenning se înapoie acasă.

– Îmi pare așa rău, sir, spuse el. Aranjasem totul cu doamna Tyler. Îi găsise de treabă băiatului, așa cum îi cerusem eu. Asta după ce ducea câinele, așa cum mi-ați spus că ar trebui să facem, astfel încât să nu stârnim vreo agitație la reședință până nu plecam de acolo. Dar el n-a apărut deloc acolo unde ar fi trebuit să fie. M-am tot dus de la Beechwood la Altrincham și înapoi. Am căutat peste tot. După aia,

am auzit că era încă pe moșia lui Lord Lithby. Nu știu dacă i-a intrat frica-n oase sau ce-a fost, sir, dar acolo era, în singurul loc unde nu puteam pune mâna pe el, și n-a mai ieșit de acolo. Să mai încerc mâine, sir?

– Nu, spuse colonelul Morrell. E prea târziu.

După ce domnul Carsington plecă, Charlotte urcă în camera fiului ei. Îl sărutase deja de noapte bună, dar nu putea sta departe de el.

Deși lumânarea fusese stinsă, razele lunii ce intrau pe fereastră îi luminau fața, ochiul vânăt contrastând puternic cu pielea albă.

Se aplecă peste el și îl mângâie ușor pe frunte. Pe obraz îi alunecă o lacrimă. Nu se putea abține. Avea de consumat lacrimi adunate timp de zece ani, și se părea că nu terminase încă. Lacrima căzu pe obrazul lui, și își ridică mâna s-o șteargă. Se trezi, clipind.

– Îmi pare rău, șopti ea. N-am vrut să te trezesc.

– E în regulă, spuse el. Nu plânge.

– De obicei, nu sunt o smiorcăită, zise ea. Nu trebuie să-ți faci griji că o să mă smiorcăi pentru tine tot timpul.

– Domnul Carsington spunea că erai emoționată.

– Da, zise ea. Da, sunt.

Băiatul se ridică pe coate.

– Nu țipi, spuse el. Asta e bine la o mamă.

– Deci, ți-ai depășit neîncrederea, spuse ea. La urma urmei, sunt mama ta.

El încuviință din cap.

– Îmi pare rău că am râs. Sper că nu ți-am rănit sentimentele.

– Sentimentele mele, spuse ea. Ah, Pip.

– Să nu plângi, spuse el.

– O să încerc să nu plâng, zise ea. Doar că sunt așa bucuroasă că te-am găsit. Și regret nespus că am renunțat la tine.

El se uită la ea pentru o bună bucată de vreme.

– De ce? întrebă el. De ce nu m-ai păstrat? A fost din cauza ochilor mei?

„De ce?" Întrebarea care o îngrozea. Auzind întrebarea, durerea fu și mai mare decât se așteptase, mai mare decât durerea de a fi spus tatălui ei adevărul.

Nu era sigură cum să răspundă, dar trebuia să încerce.

– Fetele nu trebuie să aibă copii dacă nu sunt măritate, spuse ea. Mi-a fost frică de toate necazurile. Oamenii ar fi fost dezamăgiți de mine și răniți și...

– Și ar fi plâns, spuse el. Ar fi fost o mulțime de lacrimi, aș zice eu.

– Da, spuse ea. N-a fost un motiv bun, Pip, știu. După aceea, am regretat, dar am fost bolnavă multă vreme.

– Dar n-ai murit, spuse el. Îmi pare bine că n-ai murit.

N-avea să plângă din nou, ci să-i dea părul de pe față. Mamelor li se permite să facă asta.

– Nu, n-am murit, spuse ea. Și, când m-am făcut bine și mi-am dorit să nu fi renunțat la tine, erai deja la domnul și doamna Ogden. Chiar dacă aș fi îndrăznit, ar fi fost nedrept să te iau de la ei. Erai copilul lor, și te iubeau. Chiar credeam că îți va fi mai bine cu ei. Aș fi vrut să fi făcut totul altfel, iubirea mea. Aș fi vrut să fi fost mai curajoasă, dar n-am fost.

El cugetă.

– Nu știu, spuse el. Nu știu despre lucrurile astea. Nu-mi amintesc de vremea când eram prunc. Abia mi-l amintesc pe tata și pe mama – celălalt tată și cealaltă mamă. Mi-l amintesc pe domnul Welton. A fost bine.

– La azil n-a fost bine, murmură ea.

– Mă prefac că a fost un vis urât, spuse el.

– De aici încolo, va fi unul frumos, replică ea.

– Știu, spuse el. Se culcă din nou pe perne. Poate că ar trebui să te prefaci și tu că celelalte lucruri... cele care te fac să plângi... să te prefaci că toate sunt un vis urât.

Ea zâmbi și îl mângâie pe obraz.

– Ai dreptate, spuse ea. Așa o să fac.

– Poate că ai putea să mă săruți încă o dată de noapte bună. Zâmbi larg. Îmi place foarte tare.

Ea râse și își sărută băiatul de noapte bună.

Darius se duse personal la familia lui pentru a le solicita prezența la nuntă. Erau cu toții la reședința Hargate în Derbyshire – toți în afară de Rupert și de soția lui, care erau încă în Egipt, împreună cu Peregrine, nepotul lui Benedict.

Darius nu se aștepta totuși s-o găsească acolo și pe bunica lui. Ea părăsea rar Londra. Prietenele, Harpiile, locuiau acolo tot anul, și chiar și vara în Londra găseai mai multe distracții. La țară, spunea ea, se plictisea de moarte.

Cu toate astea, în vara asta venise cu odrasla ei la reședința Hargate.

Nu era în salon când Darius își anunță logodna. Însă părinții și diverșii membri ai familiei erau. Primiră veștile despre apropiata nuntă cu expresii serioase pe chip. El continuă explicând cum și de ce urma să înceapă viața de familie cu un fiu de zece ani.

Suportară și asta cu stoicism. Nici una dintre doamne nu leșină. Nici unul dintre frații prezenți nu comentă. Cu toții se uitară spre Lord Hargate să-i vadă reacția.

El spuse:

– Darius, te aștept în biroul meu peste un sfert de oră.

Un sfert de oră mai târziu, Darius stătea în birou, o copie aproape perfectă a Camerei Inchiziției de la reședința Hargate din Londra.

Întâlnirea începu, așa cum era de așteptat așteptat, în obișnuitul fel enervant.

– Constat că n-ai reușit nimic cu proprietatea, spuse tatăl lui.

– Nu s-a terminat încă anul, replică Darius, sforțându-se din răsputeri să rămână imperturbabil – cel puțin la exterior.

– Dar acum nu prea mai are importanță, nu-i așa? spuse tatăl său. Miza era să nu fii nevoit să te însori. De vreme ce acum ești logodit și urmează să te însori, ce rost mai are?

– Treaba este că pot să readuc la viață domeniul Beechwood și o voi face, spuse Darius. Acum, mulțumită imensei zestre a soției mele, voi avea mijloacele necesare s-o fac repede și eficient. Sunt încrezător că-mi voi recupera investiția și chiar mai mult de-atât, în intervalul de timp stabilit. Se poate face, tată, și o s-o fac.

– Nu mă îndoiesc că așa va fi, spuse tatăl lui.

Darius clipi. De două opri.

– Lady Charlotte e o fată bună, zise tatăl lui. O fată bună și curajoasă. Mă bucur că ai avut înțelepciunea să vezi asta. Sunt mândru de tine.

Darius nu leșină.

Deschise și închise gura de mai multe ori, fără a se auzi ceva.

– Acum, ai face mai bine să te duci la bunica ta, spuse Lord Hargate.

Flutură din mână, concediindu-l pe fiul său cel uluit.

Darius urcă spre apartamentul bunicii lui cu aproximativ același elan pe care trebuie să-l fi simțit regele Ludovic al XVI-lea atunci când urcase scările eșafodului unde-l aștepta ghilotina.

O găsi la fel ca de obicei, în budoar. Camera asta, la fel ca perechea ei din Londra, era decorată în stilul tinereții ei, după cum se credea, deși lui i se păruse întotdeauna că semăna cu un bordel.

Și ea personal era împodobită în stilul la modă cu mulți ani în urmă. Stătea în mijlocul numeroaselor ei perne, înzorzonată cu dantelă și bijuterii.

Îi dădu un sărut conștiincios pe obrazul zbârcit și îi oferi evantaiul.

– Ce-i asta, mită? întrebă ea, nepierzându-și mai mult timp cu introducerile decât ar fi făcut-o el. Vrei să-ți acord aprobarea pentru porumbița ta întinată, nu-i așa?

Deși nu fusese prezentă când el făcuse anunțul, Darius nu fu surprins că ea auzise noutățile așa repede. Era mai mult decât posibil să fi știut de la bun început secretul lui Charlotte, dat fiind că bunica știa tot despre toți.

Nu era deloc surprins, ci mai degrabă iritat.

– E mită, dar ea nu e o porumbiță întinată, spuse Darius. Nu pot crede că tocmai dumneata ai folosi această frază banalizată. Și, ce să zic, râde ciob de oală spartă. Am pierdut șirul amanților dumitale.

– Eu am așteptat până când am devenit văduvă, spuse ea.

– Ce prostie, comentă el. Ai făcut-o după ce te-ai măritat, iar Charlotte a făcut-o înainte. Nu-i nici o diferență, și o știi. Haide, bunico, trebuie să vii la nunta mea.

– Ah, ei bine, spuse ea. Dacă nepotul meu spune că trebuie, atunci chiar trebuie. Ce poate zice o bătrână plăpândă în chestiile astea?

Darius își dădu ochii peste cap.

Ea studie evantaiul.

– Ăsta e unul dintre evantaiele lui Lady Margaret, văd eu. Nimeni n-o putea egala la gusturi. Era desăvârșită, sărmana de ea. Și eu m-am măritat de tânără cu un bărbat mai mare cu douăzeci de ani decât mine. Dar Hargate știa cum să facă o femeie fericită. Ține minte să faci și tu la fel, domnule. Fă-o fericită pe soția ta – sau o să te facă să regreți toată viața. Flutură evantaiul spre el, cam la fel cum făcuse tatăl lui atunci când se descotorosise de el. Haide, pleacă acum. Am de scris niște scrisori și trebuie să mă hotărăsc ce să port la nuntă.

Pe 19 iulie, la ora zece dimineața, Lady Charlotte Hayward și Darius Carsington se căsătoriră cu o licență obișnuită în biserica din Lithby, în fața unei asistențe neobișnuit de numeroase.

Domnul Badgely oficie ceremonia. Doamna Badgely era și ea prezentă, după o luptă cruntă cu principiile ei morale.

Evident, nu tolera obiceiul de a face copii în afara căsătoriei și nu era deloc sigură că trebuiau făcute compromisuri, nici măcar pentru propriii veri.

Necazul era că nu ajungea destul de des la Londra, în special acum, că fetele ei erau toate măritate și nu mai avea nici o scuză potrivită și ar trebui să aibă lucruri mai importante de făcut decât să se complacă în frivolități extravagante. Înnebunită după modă, era disperată să studieze ultimele ținute pe care le afișau doamnele din Londra și voia să fie capabilă să pomenească numele tuturor participanților. Și așa, în cele din urmă, la fel ca toți ceilalți, își lăsă scrupulele deoparte în favoarea participării la petrecerea despre care urma a se vorbi timp de luni întregi.

Festivitățile fuseseră planificate cu săptămâni în urmă, ca făcând parte din petrecerea ce trebuia să aibă loc. Lord și Lady Lithby trebuiau doar să facă aranjamentele pentru mai mulți oaspeți.

Printre membrii familiei Carsington prezenți acolo se număra și strănepoata văduvei Lady Hargate, Olivia Wingate-Carsington, în vârstă de treisprezece ani.

După ceremonie, Pip o duse pe Olivia să cunoască purceaua. Căzu în cocină. Ea îl scoase afară. Se întoarseră la reședința Lithby murdari până în gât de mâzgă și mirosind teribil. Fură certați zdravăn de străbunica lor, urmând apoi o baie și schimbul de haine. După asta, se duseră în camera de lecții, unde Olivia îl învăță pe Pip șmecherii cu cărțile de joc, până când mama ei, Lady Rathbourne, intră și îi opri.

– Dar, mamă, cum să poată ști Pip dacă e dus de nas până când nu înțelege cum se trișează? spuse Olivia, toată numai ochi mari și inocenți.

– Mai urmează să-l înveți cum să amaneteze bijuteriile mamei lui, spuse Lady Rathbourne. O să încetezi imediat, Olivia, că, dacă nu, n-o să-ți dau voie să vezi focurile de artificii.

Proaspătul ei soț stătea în spatele lui Charlotte ținând-o în brațe, cu bărbia așezată pe creștetul capului ei, în vreme ce se uitau la focurile de artificii dintr-un colț liniștit al grădinii.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu? întrebă el.

– Nu mă gândesc, spuse ea. Pur și simplu... sunt fericită.

– E un spectacol remarcabil. Genul acela la care te-ai aștepta pentru, hai să zicem, majoratul unui fiu sau încoronarea unui rege.

– Sau căsătoria – în sfârșit – a unei fiice unice.

– Sau căsătoria – în sfârșit – a ultimului rebel al familiei, mezinul.

– Tata și Lizzie chiar sunt încântați să întrețină oaspeți, spuse ea. Sunt ca niște copii când e vorba despre petreceri.

– Cred că sunt chiar foarte puțin copilărești, spuse Darius. Bănuiesc o conspirație de familie. Nimeni n-a fost nici măcar puțin surprins când am anunțat că o să ne căsătorim. Nu mă pot opri să nu mă întreb ce a adus-o pe bunica în Derbyshire. Urăște să stea la țară.

– Anul trecut, cu toții voiau să mă mărit cu Lord Rathbourne, spuse ea.

– Ridicol, zise el. Oricine cu un grăunte de creier ar vedea că nu v-ați fi potrivit niciodată. Nu ești nici pe jumătate suficient de șocantă pentru el. Lady Rathbourne e o urmașă a Îngrozitorilor DeLucey. Comparată cu ei, tu ești un model de puritate și virtute.

– În orice caz, fratele tău m-a crezut plictisitoare de moarte, spuse ea. Și așa, socotesc că tata și Lizzie s-au hotărât să se mulțumească cu tine. La urma urmei, erau disperați.

Râse.

– Firește că erau disperați, spuse el. Practic, ești ramolită. Ești aproape de sfârșitul celor mai buni ani pentru reproducere – dacă nu ești deja prea bătrână pentru asta. O trase mai aproape de el. Poate că am face mai bine să ne apucăm de treaba asta fără a mai pierde timpul.

– Ne-am apucat deja, spuse ea.

– Vreau să zic, într-o manieră mai metodică, replică el.

– Acum? Aici?

Gândul i se părea tentant. Ce destrăbălată mai era și ea!

– Nu aici, spuse el. Și nu acum, furiș și pe grabă, așa cum am făcut până acum. De data asta, o s-o facem într-un pat adevărat, așa cum trebuie.

– Metodic, spuse ea.

– Nu îți bate joc de abordarea metodică înainte s-o încerci, spuse el. Hai să mergem acasă, Charlotte.

„Casa mea", se gândi ea, pe când mirele o trecu în brațe peste pragul pe care îl trecuse de atâtea ori înainte.

Chiar contribuise la transformarea în cămin a casei neglijate a lui Lady Margaret. Nu că munca ar fi fost terminată. Nici pomeneală. Mai erau multe de făcut.

Cu toate astea, deși încă trebuia să se evite schelele și scările în alte părți, Lizzie se îngrijise ca dormitorul matrimonial să fie terminat înainte de nuntă.

Tinerii căsătoriți puteau petrece noaptea acolo fără teama că avea să le cadă tavanul în cap, îi asigurase ea.

În seara asta se puteau bucura cu adevărat de intimitate. Toți servitorii erau la moșia Lithby, împreună cu mare parte dintre săteni. Pip stătea pentru ultima dată cu bunicii lui, încercând să-și cunoască mai bine noile familii. Când Charlotte îl văzuse ultima dată, Pip era împreună cu văduva Lady Hargate și cu verișoara lui, Olivia, învățând să joace whist.

În interior, casa Beechwood era tăcută, în afară de pașii lor și de ciudatele sunete pe care le auzeai în casele vechi. Afară, zgomotul focurilor de artificii se stinsese, lăsând concertul verii în seama insectelor și a păsărilor de noapte.

Deși camera era luminată doar de o singură lumânare, pe care Darius o adusese de la parter, Charlotte putu vedea că Lizzie își exercitase obișnuita magie. Camera mare era decorată simplu, dar încântător, era confortabilă și curată.

–Asta e o casă bună, spuse Charlotte. Lady Margaret a fost nefericită aici, dar casa exista cu mult timp înainte de a veni ea aici și cred că ar vrea să fie o casă fericită. Se întoarse spre soțul ei. M-ai făcut tare fericită. Ți-am spus asta?

–Da, cred că mi-ai spus, zise el. Își desfăcu eșarfa și o aruncă pe un scaun. Am de gând să te fac și mai fericită. Bunica a zis că trebuie, altminteri va fi vai și amar de mine.

Charlotte se apropie de el. Își puse mâna pe obrazul lui. El i-o întoarse și îi sărută palma.

Apoi o luă de mână și o conduse spre pat. Era încăpător și bogat împodobit, datând probabil de pe vremea dinastiei Stuart. O ridică în brațe ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg și o aruncă în mijlocul saltelei. Ea râse.

–Mi-am imaginat făcând asta, spuse el, încă de când tu îmi tot explicai despre penele fierte. În biblioteca de la reședința Lithby.

–Simțeam eu că tu, de fapt, nu mă ascultai deloc, spuse ea.

–Ba da. Își scoase haina. Era croită pe corp, înșelător de simplă, cu o linie excelentă. Ea îi privi jocul mușchilor pe sub ținuta cambrată

pe când el se străduia să scape de haină, suplu ca o felină. Urmă vesta.

Ea stătea culcată acolo unde o aruncase el, cu capul odihnindu-se pe perne, în vreme ce nu se mai sătura privind la trunchiul puternic și frumos pe care îl ascundea cămașa subțire. Făcuseră dragoste, și totuși ea nu-l văzuse niciodată – ei bine, nu mai mult decât partea cea mai importantă a lui. Asta era cu adevărat noaptea nunții, o noapte a descoperirilor reciproce.

Cât de norocoasă era! Toată lumea făcea greșeli, uneori chiar îngrozitoare. Nu toată lumea primea o a doua șansă.

El îngenunche pe pat și se târî spre ea. O încălecă.

– În seara asta, o să-ți sorb fiecare cuvânt, spuse el, în tot acest timp dorind să-ți sorb buzele. Se aplecă, și gura lui se opri deasupra gurii ei, la doar o răsuflare distanță. Așa cum o albină e atrasă de o floare.

O sărută ușor, ca și cum buzele ei erau cele mai delicate petale de floare.

– Îmi aduc aminte, spuse ea. Stăteai necuviincios de aproape.

– Aproape că te-am sărutat.

Își trecu buzele peste ale ei.

– Aproape că și eu te-am sărutat, spuse ea, făcându-i același lucru.

El o sărută intens, cu tandrețe. Ea îi răspunse pe măsură, dăruindu-i din inimă toată dragostea pe care el o reaprinsese în ea. Dăruia și simțea că i se dăruia înapoi, în gustul lui și-n dulceața sărutului. O simțea într-un iureș de căldură și fericire, plus o ciudată pace pe care n-o mai știuse de pe vremea copilăriei, împreună cu o emoție de fetișcană de care credea că se dezobișnuise.

– Vreau să te văd, spuse el. Toată.

– Da, murmură ea. Și eu vreau să te văd.

El își înălță capul, zâmbind.

– De unde să încep a despacheta acest nemaipomenit cadou?

– De unde vrei, spuse ea. Mă predau cu totul în mâinile tale.

Se uită la mâinile lui, atât de mari și de îndemânatice. Mâinile astea, ah, mâinile astea.

El o studie pentru o lungă bucată de vreme în felul acela intens specific lui. Apoi se aplecă și îi luă fața în mâini, sărutând-o. Își lăsă mâinile să lunece pe umerii ei goi, făcând-o să se înfioare. Găsi legăturile corsajului și le desfăcu. Îi atinse ușor cu gura pielea dezgolită.

– Îmbrăcămintea femeilor, murmură el. Un mecanism complicat.

Dar n-avu nici o problemă în a-și da seama cum funcționează rochia ei. Găsi cu ușurință șnururile și copcile. Apoi, în vreme ce ea chicotea, îi ridică rochia, și ea se sălta suficient pentru ca el să i-o tragă peste cap. Pe fața lui, la lumina aruncată de lumânare, ea putu vedea amuzament.

Într-o clipă, deveni din nou serios, studiindu-i lenjeria cu aceeași concentrare desăvârșită pe care ar acorda-o unui experiment chimic. Ea îl țintuia cu privirea, conștientă că sângele îi lua foc doar când o privea. Apoi mâinile lui se mișcară pe ea, mângâind-o prin straturile de țesături fine, ca și când îi era drag și tot ce o atingea. Și ea îi era dragă, da. Nu se îndoia nici o clipă de asta. Văzuse pe fața lui și auzise în vocea lui joasă.

Închise ochii și se abandonă să plutească în căldură și farmec. Juponul fu scos, apoi și corsetul scurt, și ea scoase un lung oftat tremurat când cămașa îi fu deschisă și îi simți gura trecându-i peste umeri și sâni, încet, foarte încet. Când hainele n-o mai acoperiră, simți în loc mângâierile lui, lungi și încete, ca și cum ar fi fost cel mai prețios obiect din lume, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume.

De fapt, aveau. Ăsta era începutul lumii lor, al vieții lor împreună.

Ea își ridică mâna și îi atinse cămașa cu aceeași tandrețe și uimire, îngăduindu-i atingerii sale să-i spună cât de mult ținea la el, un dar pe care nu-l căutase niciodată și la care nu îndrăznise să spere niciodată.

El își desfăcu nasturii cămășii, și-o trase peste cap și și-o aruncă peste umeri. Ea își pierdu răsuflarea. Văzuse sculpturi mărețe de atleți și zei păgâni și parcă acestea fuseseră făcute după chipul și asemănarea lui. Dar el era real, cald și viu, cu pielea aurie în lumina lumânării. Ea își ridică mâna spre pieptul lui și o lăsă să zăbovească acolo. Sub palmă, inima lui bătea tare și constant.

El își puse mâna peste a ei și i-o ridică la buze.

– Nu mai pot aștepta, spuse el. Am tot amânat, dar trebuie să ajung la fleacurile alea ridicole de mătase cărora le spui pantofi.

Se dădu înapoi spre picioarele patului. Desfăcu un pantof, i-l scoase din picior și îl expedie spre restul lucrurilor ei. Mâna lui caldă se închise peste piciorul ei. O ridică spre partea de sus a ciorapului. Desfăcu jartiera. Trase puțin ciorapul în jos. Croi o potecă de săruturi pe pielea pe care o dezgolise. Mai trase puțin ciorapul și îi sărută din nou piciorul. Ea începu să tremure.

El continuă în jos, spre glezne, apoi încet spre scobitura piciorului. În cele din urmă, îi trase ciorapul peste degete și îl aruncă într-o parte.

Ea se cufundă în beatitudine.

Dar el nu terminase încă, departe de așa ceva.

Făcu la fel, încet, ah, atât de încet, cu celălalt ciorap.

În clipa aceea, corpul ei ardea de dorință.

– Charlotte, ești fericită? întrebă el, cu vocea doar o șoaptă.

Părea că se auzeau corzile unui contrabas ce fremătau prin ea.

– Da, spuse ea.

Simți cum ultima piesă de îmbrăcăminte alunecă de pe ea.

– Și mai fericită? insistă el.

– Da.

Putea ea oare îndura și mai multă fericire? Da, dacă trebuia.

El se îndepărtă, și, prin ochii pe jumătate închiși în beția plăcerii, ea îl văzu cum se dezbracă și el. Îl privi cum veni spre ea, cu trupul lui masiv aplecat deasupra ei. Gura lui o întâlni pe a ei, și sărutul fu adânc, dar lent, ca și cum era ultimul sărut din lume, unicul din lume.

Apoi o mângâie, o excită și ei îi pieriră cuvintele și gândurile. Putea doar să-și miște mâinile pe el, să-i spună prin atingerile ei cât de mult îl dorea, cât de mult tânjea să fie a lui, cu totul a lui.

Și apoi, în sfârșit el o pătrunse, o umplu și o iubi fără grabă și deplin, ca și cum aveau tot timpul din lume. Și treptat, treptat o duse spre acel moment desăvârșit când nu mai existau „eu" sau „tu", ci doar o singură iubire ce-i ducea spre un loc al unei magice bucurii. Când ajunseră la apogeu și trupul ei vibră, iar plăcerea o copleși ca un foc lichid – când *el* era vibrația și plăcerea și ea nu știa unde se termină ea și unde începe el –, râse o dată și apoi zise:

– Ah, iubirea mea.

După aceea își îngropă fața în gâtul lui și se lăsa în voia liniștei, o liniște găsită după multă, multă vreme.

Mulțumiri

Mulțumiri pentru:

Claudia Chartrand, Margaret Evans Porter, Myretta Robens și Sue Stewart pentru priceperea lor în materie de cai.

Old Sturbridge Village[1] din Sturbridge, Massachusetts, pentru comentatorii săi informați și extraordinar de săritori, pentru că păstrează trecutul viu și vibrant și, bineînțeles, pentru porci.

Familiei mele și prietenilor mei, cu mulțumiri speciale pentru:

Nancy Yost.

Mary Jo Putney.

Walter.

Cynthia.

[1] Muzeu viu de istorie din Sturbridge ce joacă un rol vital în păstrarea istoriei timpurii a Americii, descriind viața într-un sat de la începutul secolului al XIX-lea în New England (n.tr.)